

ምዕራፍ 12

በመንፈስ ቅዱስ ኃይል

ቤተ ክርስቲያንን የመሠረተ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ «እኔ ወደ አብ እሄዳለሁና» (ዮሐ 14:12) «እኔም አብን እስምናለሁ ለዘላለም ከእናንተ ጋር እንዲኖር ሌላ እጽናኝ ይሰጣችኋል» (14:26) በማለት «መንፈስ ቅዱስ የሆነው እጽናኝ እርሱ ሁሉን ያስተምራችኋል እኔም የነገርኋችሁን ሁሉ ያሳስባችኋል» (14:26) ብሎ ደቀ መዛሙርቱን እንደ እርሱ በሆነ - ሌላ (ሌላው እጽናኝ) ሞልቷቸዋል። ኃይልም ተሰጥቷቸዋል። ስለዚህ ቤተ ክርስቲያን ሌላው እጽናኝ በሆነው በመንፈስ ቅዱስ ሥር ናት። ስለሆነም የቤተ ክርስቲያን ዋና ዓላማ የእርስ በርስ ማሳደግና ማነጽ ሁሉም የመንፈስ ቅዱስ ተግባሮች ናቸው። ይህን እውነት እንደሚከተለው እናያለን።

12.1 የቤተ ክርስቲያን ዓላማና ተግባር የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ነው

እግዚአብሔርን ማክበር

የሥላሴ ሦስተኛው አካል የሆነው መንፈስ ቅዱስ ሥራው በተለይ በአዲስ ኪዳን በቤተ ክርስቲያን ጎልቶ ይታያል። የቤተ ክርስቲያን ዋነኛ ዓላማ እግዚአብሔርን ማክበር ነው። በአብያተ ክርስቲያናት ሁሉ ለእግዚአብሔር ክብርና ምስጋና እንዲሆን (1ቆሮ 14:33) መንፈስ ቅዱስ እግዚአብሔርን ያከብራል (ሐዋ 2:11፣ ሮሜ 8:27)፣ ኢየሱስ ክርስቶስን ያከብራል (ዮሐ 16:14)።

እግዚአብሔርን ማምለክ

የቤተ ክርስቲያን የመጀመሪያው ተግባር እግዚአብሔርን ማምለክ ነው። እግዚአብሔር የሚሻው አምልኮ በመንፈስና በእውነት የሆነውን ነው። «የሚሰግዱለትም በመንፈስና በእውነት ሊሰግዱለት ያስፈልጋቸዋል » (ዮሐ 4:24)። እውነት የሆነው መንፈስ ቅዱስ፣ ቤተ ክርስቲያንን ወደ እውነት ሁሉ (ወደ ሙሉ እውነት) ይመራል (ዮሐ 16:14)። እንዲሁም ቤተ ክርስቲያን እግዚአብሔርን በመንፈስ ታመልከው ዘንድ መንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔርን ጥልቅ ነገር ይገልጣል። መጽሐፍ፡- ከእግዚአብሔር መንፈስ በቀር «... ለእግዚአብሔር ያለውን ማንም አያውቅም። እኛ ግን ከእግዚአብሔር እንዲያው የተሰጠንን እናውቅ ዘንድ ከእግዚአብሔር የሆነውን መንፈስ እንጂ የዓለምን መንፈስ አልተቀበልንም» (1ቆሮ 2:11-12) እንደሚል የእግዚአብሔር የሆነውን እውነት መንፈስ ቅዱስ ለቤተ ክርስቲያን ያሳውቃል። ይህ እውነት «በሥጋዊ

ጥበብ» ላይ ያልተመሠረተ (2ቆሮ 1:12፤ ማቴ 15:8-9) በእግዚአብሔር ቃል እውነት ላይ የተመሠረተ አምልኮ ነው። «እግዚአብሔርን ደስ እያሰኘን የምናመልክበትን ጸጋ እንያዝ» (ዕብ 12:29)። እግዚአብሔርን ለማምለክ የእርሱ ጸጋ ካልረዳን በቀር አይቻልም።

ማደግና መታነጽ

የቤተ ክርስቲያን ሁለተኛ ተግባር የሆነው ማደግና መታነጽ የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ነው። ማግመኛ መወለድ ከመንፈስ ቅዱስ ነው (ዮሐ 3:5-6፤ ቲቶ 3:5-6)፤ ከመንፈስ የተወለደውን የሚያሳድግም መንፈስ ቅዱስ ነው። በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን ዳግመኛ በተወለዱት ሁሉ የሚኖረው መንፈስ ቅዱስ የሚያሳድግና የሚያንጽ እርሱ ነው። በሐዋርያት ዘመን በመንፈስ ቅዱስ መታነጽ መጽናናትና መብዛት (ሐዋ 9:31) ነበር።

በብሉይ ኪዳን «መንፈሴን በውስጣችሁ አኖራለሁ፤ በትእዛዜም አስሄዳችኋለሁ፤ ፍርዴንም ትጠብቃላችሁ፤ ታደርጉትማላችሁ» (ሕዝ 36:27) ያለ እግዚአብሔር በውስጥ የሚኖረው መንፈስ ቃሉን ለማድረግ ኃይል ይሰጣል። ቤተ ክርስቲያን እንድታድግና እንድትታነጽ የሚያደርግ መንፈስ ቅዱስ ነው። መጽሐፍ «በመንፈሱ በውስጥ ሰውነታችሁ በኃይል እንድትጠነክሩ ክርስቶስም በልባችሁ በእምነት እንዲኖር እንደ ክብሩ ባለ ጠግነት መጠን ይስጣችሁ፤ የእናንተ ሥርና መሠረት በፍቅር ይጸና ዘንድ» (ኤፌ 3:16) እንደሚል እውነተኛ ብርታት የውስጥ የመንፈስ ጥንካሬ ሲሆን ይህም የሚገኘው የውስጥ ሰውነትን ከሚያበረታው ከመንፈስ ቅዱስ ነው። መንፈስ ቅዱስ ኃይልን ይሰጣል፤ ያሳድጋል፤ ያበረታል፤ ያጸናል።

ጸሎት

የውስጥ ሰውነታችን የሚበረታው ከእግዚአብሔር ጋር በምናደርገው የዘወትር ግንኙነት ነው። ዘወትር በመንፈስ መጸለይ በመንፈሳዊ ሕይወት ያሳድጋል፤ ያንጸል። እኛ የማናስተውልና ደካሞች ሆነን ሳለ፡- «... መንፈስ ድካማችንን ያግዛል፤ እንዴት እንድንጸልይ እንደሚገባ አናውቅምና፤ ነገር ግን መንፈስ ራሱ በማይነገር መቃተት ይማልድልናል፤ ልብንም የሚመረምረው የመንፈስ እሳብ ምን እንደሆነ ያውቃል፤ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ስለ ቅዱሳን ይማልዳልና» (ሮሜ 8:26-27) እንደሚል መንፈስ ቅዱስ በጸሎት ያግዛል፤ ራሱም ይማልዳል፤ ይቃትታል። መጽሐፍ «... ዘወትር በመንፈስ ጸልዩ» (ኤፌ 6:18) እንዲሁም «በመንፈስ ቅዱስም እየጸለያችሁ» (ይሁዳ 20) እንደሚል በመንፈስ ቅዱስ መጸለይ በእርሱ መሪነት የሚጸለይ ጸሎት ነው።

በእንደ በተወሰነ ጊዜ ቤተ ክርስቲያን ስለ ምን ጉዳይ መጸለይ እንደሚገባት መንፈስ ቅዱስ የጸሎት ሽክምን በቅዱሳን ልብ ውስጥ ያደርጋል፤ ምሪትን ይሰጣል፤ ይናገራል። እንዲሁም የሚጸልየው ሰው ትርጉሙን በማያውቀው ልሣን መንፈስ ቅዱስ በሰዎች አንደበት ተጠቅሞ ይጸልያል፤ ይማልዳል፤ ይቃትታል። ይህም በመንፈስ መጸለይ ነው።

በእግዚአብሔር ፊት የሚቀርብ ጸሎት እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ የሚጸላይ ጸሎት ነው። የእግዚአብሔርን ፈቃድ በትክክል የሚያውቀው የሥላሴ ሦስተኛው አካል የሆነው፣ እራሱ እግዚአብሔር የሆነው፣ እርሱ መንፈስ ቅዱስ ነው። መንፈስ ቅዱስ ካልረዳን በስተቀር እኛ እንዴት መጸላይ እንደሚኖርብን እንኳን አናውቅም። ስለሆነም የቤተ ክርስቲያን የጸሎት አገልግሎት የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎት ነው።

የእግዚአብሔር ቃል

የእግዚአብሔርን ቃል የሚገልጥና የጌታን ቃል የሚያሳስብ (ዮሐ 14:26፣ 1ቆሮ 2:13) መንፈስ ቅዱስ ነው። እግዚአብሔር በምድረ በዳ ለመራቸው ሕዝቡ መና እና ውኃ መስጠት ብቻ ሳይሆን ነህምያ «ያስተምራቸውም ዘንድ መልካሙን መንፈስህን ሰጠሃቸው» (ነሀ 9:20) እንደሚለው አስተማሪም ነበር። መንፈስ ቅዱስ አስተማሪ ነው። የእግዚአብሔር ቃል የሆነው የመጽሐፍ ቅዱስ ደራሲ መንፈስ ቅዱስ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ ሰዎች በመንፈስ ቅዱስ ተነድተው የጻፉት መጽሐፍ ነውና (2 ጴጥ 1:20-21)። መንፈስ ቅዱስ የክርስቶስ የሆነውን ወሰዶ ለአማኞች ይገልጻል (ዮሐ 16:14)።

ፍቅርና አንድነት

ፍቅር የእግዚአብሔር ባሕርይ ነው። ፍቅር የሆነው እግዚአብሔር በውስጣችን እንዲኖር በላከው «በመንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔር ፍቅር በልባችን» ፈሰሰ (ሮሜ 5:5)። ስለዚህ አማኞች የሚኖራቸው ፍቅር እግዚአብሔር በውስጣቸው ካፈሰሰው ፍቅር የተነሣ ነው። ጌታ ኢየሱስ በመስቀል ላይ በፈጸመው የማዳን ሥራ በእርሱ የምናምን እኛ «... ሁላችን በአንድ መንፈስ ወደ አብ መግባት አለንና» (ኤፌ 2:18)። ፍቅር የመንፈስ ፍሬ ነው። አማኞችን ሁላችንን ወደ አብ እንድንገባ ያደረገን በሁላችን ውስጥ የሚኖረው አንዱ መንፈስ ቅዱስ ነው። እንዲሁም «የመንፈስ ቅዱስም ኅብረት ከሁላችሁ ጋር ይሁን» እንደሚል (2ቆሮ 13:14) የቤተ ክርስቲያን አንድነት የሚጠበቀው እያንዳንዱ አማኝ ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ኅብረት ሊያደርግ ነው። እርሱ ኅብረትን ይጠብቃል፣ ያንጻል። ምክንያቱ፡ «በአንድ መንፈስ አንድ አካል እንድንሆን ተጠምቀናልና። ሁላችንም አንድን መንፈስ ጠጥተናል» (1 ቆሮ 12:13)። ስለዚህ የክርስቲያኖች ኅብረትና አንድነት የመንፈስ አንድነት (ኤፌ 4:3)፣ የመንፈስ ኅብረት (ፊሊ 2:1) ነው። እንግዲህ ቤተ ክርስቲያን በፍቅርና በአንድነት የምትታነጸው መንፈስ ቅዱስን በመላክ ፍቅርን ለሰጣት በእግዚአብሔር ነው።

ትድስና

ሰዎችን ለእግዚአብሔር የተለዩ አድርጎ የሚቀድስ የእግዚአብሔር መንፈስ ነው። መጽሐፍ «... አሕዛብ በመንፈስ ቅዱስ ተቀድሰው፣ የተወደደ መሥዋዕት ሊሆኑ ...» (ሮሜ 15:16) እንደሚል ሰው በእግዚአብሔር ፊት ቅዱስ ሊሆንና

እግዚአብሔር የሚቀበለው ቅድስና ሊኖረው የሚችለው በመንፈስ ቅዱስ ሲቀደስ ብቻ ነው። እንዲሁም «... በአምላካችንም መንፈስ ታጥባችኋል፤ ተቀድሳችኋል፤ ጸድቃችኋል» ይላል (1ቆሮ 6:11)። ስለሆነም አማኞች የተቀደሱ የሚሆኑት ቅዱሱ የእግዚአብሔር መንፈስ አጥቦ ለእግዚአብሔር ስለ ቀደሳቸው ነው።

አንዱ የሌላውን ሽክም መሸከም

አንዱ ሌላውን ለመርዳት መነሣሣት መንፈስ ቅዱስ በሰዎች ውስጥ የሚያፈራው የመንፈስ ፍሬ ነው። እግዚአብሔር በቤተ ክርስቲያን «እርዳታን» እድርጎአል (1ቆሮ 12:28) የልግስናንም ስጦታ ሰጥቷል (ሮሜ 12:8)። የመንፈስ ፍሬ ደግሞ በሁሉም አማኝ የሚታይ ፍሬ ነው።

መደራጀት፣ አመራርና አገልግሎት

በቤተ ክርስቲያን አገልጋዮችን የሚሾም (ሐዋ 20:28) እንደ ወደደ የጸጋ ስጦታ የሚሰጣቸው መንፈስ ቅዱስ ነው (1ቆሮ 12:1)። «በመንፈሴ እንጂ በኃይልና በብርታት አይደለም» (ዘካ 4:6) የሚል እግዚአብሔር ሥራውን የሚሠራው በሰዎች ጥበብ፣ ስልትና እቅም ሳይሆን በመንፈሱ ነው። መንፈስ ቅዱስ የቤተ ክርስቲያንና የአገልጋዮች መሪ ነው። ወደ ኢትዮጵያዊው ጃንደረባ ፊሊጶስን ልኳል (ሐዋ 8:29-39)፣ ጴጥሮስን መርቷል፣ ወደ ቆርኔሌዎስ ቤት ልኮታል (10:19፣ 11:12) በእንጾኪያ የነበረችውን ቤተ ክርስቲያን አዝሟል (13:2)፣ በኢየሩሳሌም የነበረችውን ቤተ ክርስቲያን መርቷል (15:18)፣ ጳውሎስን እንዳይሄድ ከልክሏል (16:6)። በኋለኛውም ዘመን የሚሆነውን እየተናገረ ቤተ ክርስቲያንን የሚመራ የእግዚአብሔር መንፈስ ነው (1ጢሞ 5:1)።

ወንጌልን መስበክ

ወንጌልን መስበክ የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ነው። ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ለደቀ መዛሙርቱ «... ከላይ ኃይል እስክትሰብሱ ድረስ በኢየሩሳሌም ከተማ ቆዩ» (ሉቃ 24:49) እንዳለና እንዲሁም «... መንፈስ ቅዱስ በእናንተ ላይ በወረደ ጊዜ ኃይልን ትቀበላላችሁ ... እስከ ምድር ዳርም ምስክሮቼ ትሆናላችሁ» (ሐዋ 1:8) እንዳላቸው ወንጌልን መስበክ የኃይል አገልግሎት ነው። የእግዚአብሔርን ጥበብ ለመግለጥና የሰዎችን አእምሮ ለክርስቶስ ለመማረክ የሚቻለው በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ብቻ ነው። ወንጌል ሰው ሁሉ ኃጢአተኛ እንደሆነና የእግዚአብሔር ክብር እንደጉደለው በማሳወቅ በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን የዘላለም ሕይወት እንደሚወርስ መናገር ስለሆነ ይህን ድፍረት የሚሰጥ መንፈስ ቅዱስ ነው።

ወንጌልንም የሚሰማው ሰው ኃጢአተኛ መሆኑን እንዲያውቅ የሚረዳውና ስለ ኃጢአቱ የሚወቅሰው ዓለምን «... ስለ ኃጢአት፣ ስለ ጽድቅም ስለ ፍርድም» (ዮሐ 16:8) የሚወቅሰው መንፈስ ቅዱስ ነው። ወንጌል የሚርጠው በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ነው (1ተሰ 1:5፣ 1ጴጥ 1:12)። «የተጠማም ይምጣ፣ የወደደም

የሕይወትን ውኃ እንዲያው ይውሰድ» (ራእ 22:17) ብሎ ሰዎችን የሚጠራ ራሱ መንፈሱ ነው። ወንጌልን መስበክ በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ብቻ ሊሠራ የሚችል ሰማያዊ ተግባር ነው። በባዓለ ንምሳ ቀን መንፈስ ቅዱስ በወረደ ዕለት ደቀ መዛሙርት ኃይልን ከሰበሱ በኋላ የመጀመሪያው አገልግሎት እግዚአብሔርን ማክበርና ወንጌልን መስበክ ነበር። «የእግዚአብሔርን ታላቅ ሥራ በልሳኖቻችን ሲናገሩ እንሰማቸዋለን» (ሐዋ 2:1) ጴጥሮስም «ንሰሐ ግቡ» (2:38) እያለ ወንጌልን ሰበከ።

መልካም ሥራ

መልካም ሥራ ቸርነትን ማድረግና፡ ርኅራኄ የመንፈስ ፍሬ ነው (ገላ 5:22-23)። በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም የሚደረግ መልካም ሥራ እግዚአብሔርን ያከብራል። የክርስቶስን የመስቀል ላይ ፍቅር ሰሰው ሁሉ ለማስታወቅ የሚደረግ ቸርነት ክርስቶስን ያከብራል። ክርስቶስን ማክበር ደግሞ የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ነው።

የቤተ ክርስቲያን ሕይወቷ መንፈስ ቅዱስ ነው። መንፈስ ቅዱስ በውስጧ እስኪኖረ ድረስ ቤተ ክርስቲያን እስትንፋስ ያላት ሕያው ነች። አጥንትን ከአጥንት የሚያጋጥምና ለሙታን ሕይወትን የሚሰጥ (ሕዝ 37:11-14፤ ሮሜ 8:11) መንፈሱ ነውና። ቤተ ክርስቲያን የሚገጥማትን ችግር፤ በፊቷ የሚጋረጠውን ተራራ፤ የሚጋፋትንም ኃይል የምትቋቋመውና ድል የምትነሣው በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ነው። ነቢዩ ሚኪያስ «እኔ ግን በደሱን ለያዕቆብ ኃጢአቱንም ለእስራኤል እነግር ዘንድ በእግዚአብሔር መንፈስ ኃይልንና ፍርድን፤ ብርታትንም ተሞልቻለሁ» (ሚክ 3:8) እንዳለ የቤተ ክርስቲያን ኃይልና ብርታት ምንጩ የእግዚአብሔር መንፈስ ነው። የእግዚአብሔር መንፈስ በሰጣት መጠን ቤተ ክርስቲያን በኃይል ተሞልታ ታደርጋለች፤ ወንጌል ትናገራለች። ተቃዋሚዎች በመንፈስ ቅዱስ ኃይል የሆነውን ወንጌል መቋቋም አይችሉም (ሐዋ 6:10)።

በአጠቃላይ የቤተ ክርስቲያን ተግባር የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ነው። ቤተ ክርስቲያን መንፈስ ቅዱስ የሚኖርባት (መኖሪያው) ናት (ኤፌ 2:20፤ 1ቆሮ 6:19-20)። አስተማሪዋም እርሱ ነው (1ዮሐ 1:20፤ 27) የሚያንጽና የሚያሳድጋትም እርሱ ነው። የቤተ ክርስቲያን ተልእኮ ከመንፈስ ዳግመኛ የተወለዱ ሰዎች በመንፈስ ቅዱስ መሪነትና ከመንፈስ ቅዱስ ጋር በመተባበር የሚሠሩት ሥራ ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ በ1ቆሮ 12:3 «ከመንፈስ ቅዱስም ከልሆነ በቀር፡- ኢየሱስ ጌታ ነው ሊል አንድ እንኳ እንዳይችል አስታውቃችኋለሁ» እንዳለ ቤተ ክርስቲያን የኢየሱስ ክርስቶስን ጌትነት የምትናገረው በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ነው። «አብያተ ክርስቲያናት በሰላም ኖሩ ታነጹም በእግዚአብሔርም ፍርሃትና በመንፈስ ቅዱስ መጽናናት እየሄዱ ይበዙ ነበር» (ሐዋ 9:31) እንደ ተባለ እንዲሁ በአሁኑም ዘመን ነው።

ከዚህ ቀጥሎ ባለው ክፍል በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የመንፈስ ቅዱስን የማንጽና የማሳደግ ሥራ ዘርዘር አድርገን እንመለከታለን።

12.2 በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ፣ መሞላት

በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን ዳግመኛ የተወለደ ሰው ሁሉ የእርሱ ወገን ነው (ሮሜ 8:9)፤ መንፈስ ቅዱስም በእርሱ ይኖራል (1ቆሮ 6:19)። አንድ ሰው ጌታን ሲቀበል የጀመረው የመንፈስ ቅዱስ ሥራ በሕይወት ዘመኑ ሁሉ ከዕለት ወደ ዕለት የበለጠ ክርስቶስን በመምሰል እንዲያድግ በውስጡ ይሠራል (ገላ 3:3፤ ፊሊ 1:6)። በጌታ የምናምንና የምናገለግል እኛ የእግዚአብሔርን ሥራ ከእርሱ ጋር የምንሠራ ስለሆንን (1ቆሮ 3:9) አገልግሎታችን ሁሉ በመንፈስ ቅዱስ ኃይል መሆን አለበት። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ ለማይ ካረገ በኋላ ያለው ይህ የአዲስ ኪዳን ዘመን በአመኑት ላይ የመንፈስ ቅዱስ መውረድ፣ ኃይልን መቀበልና የጸጋ ስጦታዎች መስጠት ዓይነተኛ መለያዎች ናቸው።

እግዚአብሔር በነቢዩ ኢሳይያስ «... መንፈሴን በዘርህ ላይ በረከቱንም በልጆችህ ላይ አፈስሳለሁ» (ኢሳ 44:3) እንዲሁም በነቢዩ በኢዩሌል «... መንፈሴን በሥጋ ለባሽ ሁሉ ላይ አፈስሳለሁ ...» (ኢዩ 2:28-32) እንዳለ በበዓለ ጎምሳ ቀን ስለወረደው መንፈስ አስቀድሞ በብሉይ ኪዳን በነቢያት ተነግሮ ነበር። ሐዋርያው ጴጥሮስ በበዓለ ጎምሳ ቀን «በእግዚአብሔር ቀኝ ከፍ ከፍ ብሎና የመንፈስ ቅዱስን የተስፋ ቃል ከሕብ ተቀብሎ ይህን እናንተ አሁን የምታዩትንና የምትሰሙትን አፈሰሰው» (ሐዋ 2:33) በማለት መስክረዋል።

መንፈስ ቅዱስ በኢየሱስ ክርስቶስ አዳኝነት በማመን ዳግመኛ በተወለደ ሰው ሁሉ ውስጥ ይኖራል። አማኙ የእግዚአብሔር መኖሪያ ቅዱስ ቤተ መቅደስ (ኤፌ 2:21-22)፣ የመንፈስ ቅዱስ ቤተ መቅደስ (1ቆሮ 6:19-20) ሆኗል። ይህ ቅዱስ የእግዚአብሔር መንፈስ በአማኙ ውስጥ ለመኖሩ ወይም ያ ሰው ለእግዚአብሔር የተለየ የእግዚአብሔር ማደሪያ ቤተ መቅደስ ለመሆኑ በማጎተም ታትሟል። መጽሐፍ እንደሚል «እናንተ ደግሞ የአውነትን ቃል፣ ይኸውም የመዳናችሁን ወንጌል፣ ስምታችሁ ደግሞም በክርስቶስ አምናችሁ፤ በተስፋውም መንፈስ በመንፈስ ቅዱስ ታትማችሁ፤ እርሱም የርስታችን መያዣ ነው... » (ኤፌ 1:13-14)። እንዲሁም በሌላ ስፍራ «... የመንፈሴንም መያዣ በልባችን የሰጠን እርሱ ነው» (2ቆሮ 1:22) ይላል። ማጎተሙ እግዚአብሔር በአማኞች ላይ የሚያደርገው የባለቤትነት ማረጋገጫ ነው። ለአማኙ እግዚአብሔር የሚሰጠው መንፈስ ቅዱስ ሙሉን ዋጋ ወይም ሙሉውን ተስፋ ይህም የዘላለምን ሕይወትና ከእግዚአብሔር ጋር ለዘላለም መሆን ወደ ፊት ለመቀበል እንደ ቅድሚያ ክፍያ ከእግዚአብሔር ለአማኙ የሚሰጥ ነው። እግዚአብሔር «... የመንፈሴን መያዣ ሰጠን»⁶⁸ (2ቆሮ 5:5)።

የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት በወንጌሎች ውስጥ የተነገረ ነው (ማቴ 3:11፤ ማር 1:8፤ ሉቃ 3:16-17፤ ዮሐ 1:33-34)። በውኃ ያጠምቅ የነበረው መጥምቁ ዮሐንስ

⁶⁸ በአዲሱ መደበኛ ትርጉም እንዲህ ይነበባል፡- «ለዚህ ዓላማ ያዘጋጀን እግዚአብሔር ነው። ሊመጣ ላለው ዋስትና እንዲሆንን መንፈሴን መያዣ እድረን የሰጠንም እርሱ ነው»

ከሰማይ በተሰጠው መገለጥ እንደተናገረው የእግዚአብሔር በግ የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ «በመንፈስ ቅዱስ የሚያጠምቅ እርሱ ነው ...» (ዮሐ 1:33) ብሎ መስክሮአል። እንዲሁም «በመንፈስ ቅዱስ በእሳትም ያጠምቃችኋል» (ማቴ 3:11) ብሎ እንደ ተናገረ ወደ አባቱ ቀኝ ያረገው ጌታ በበዓለ ገምሳ ቀን የመንፈስ ቅዱስ ስጦታን አፈሰሰው (ሐዋ 2:33)።

በመንፈስ ቅዱስ የሚያጠምቅ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ጌታ ኢየሱስ ወደ ሰማይ ከማረጉ በፊት በደቀ መዛሙርቱ ላይ «እኛ አሰባቸውና፡- መንፈስ ቅዱስን ተቀበሉ» (ዮሐ 20:22)። እንዲሁም ጌታ ኢየሱስ ሰደቀ መዛሙርቱ «ዮሐንስ በውኃ አጥምቆ ነበርና፤ እናንተ ግን ከጥቂት ቀን በኋላ በመንፈስ ቅዱስ ትጠመቃላችሁ አሉ» (ሐዋ 1:5)። መንፈስ ቅዱስ ከእስራኤላዊያን ውጪ በአሕዛብም ላይ በወረደ ጊዜ ሐዋርያው ጴጥሮስ ይህንን ቃል በሐዋ 11:16 በመጥቀስ ተናግሯል።

መጽሐፍ ቅዱስ «እኛ ሁላችን በአንድ መንፈስ አንድ አካል እንድንሆን ተጠምቀናልና። ሁላችንም አንዱን መንፈስ ጠጥተናል» (1ቆሮ 12:13) እንደሚል ሁሉም የክርስቶስ አካል ክፍል የሆነ ሁሉ በዚህ መንፈስ የተጠመቀ ነው። ከመንፈስ ቅዱስ ዳግመኛ የተወለደ ሰው በልደቱ ጊዜ መንፈስ ቅዱስ የክርስቶስ አካል ክፍል አድርጎታል ማለት ነው።

ይህ በበዓለ ገምሳ ቀን ከሆነው የመንፈስ ቅዱስ መውረድ (መጠመቅ) ለእያንዳንዳቸው «መንፈስም ይናገሩ ዘንድ እንደሰጣቸው በሌላ ልሳኖች ይናገሩ ጀመር» (ሐዋ 2:4) ተብሎ ተጽፎአል። ጌታ ወደ ሰማይ ከመውጣቱ በፊት ተስፋ ሲሰጣቸው «በመንፈስ ቅዱስ ትጠመቃላችሁ» ነው ያለው (ሐዋ 1:5)። ይህ ተስፋ በበዓለ ገምሳ ቀን ሲፈጸም «በሁሉም ላይ መንፈስ ቅዱስ ሞላባቸው» ይላል (ሐዋ 2:4)። ለመሞላታቸው እንዲሁ የሚታይ ውጤት (ምልክት) በሌላ ልሳኖች መናገራቸው ነበር። በቆሮንቲኮስ ቤት ሰነበሩት ጴጥሮስ «ሲናገር ቃሉን በሰሙት ሁሉ ላይ መንፈስ ቅዱስ ወረደ» (ሐዋ 10:44) ተብሏል። እንዲሁም «የመንፈስ ቅዱስም ስጦታ ስለ ፈሰሰ ተገረመ፤ በልሳኖች ሲናገሩ እግዚአብሔርንም ሲያከብሩ ስምተዋቸዋልና» (ቁ.45-46)። በቆሮንቲኮስ ቤት ስለሆነው ስለዚህ ሁኔታ ጴጥሮስ በኢየሩሳሌም ሰነበሩት ሐዋርያት ሲያስረዳ የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት የሆነው ጌታ በሰጠው ተስፋ መሠረት መሆኑን ያስገነዝባል (11:16)። ስለሆነም ከመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ ጋር የስጦታ መፍሰስ፤ በልሳኖች መናገር አብረው ተስጥተዋል። እንግዲህ በሐዋ 10:45 ላይ ያሉትን ምእመናን ያስገረማቸው የአሕዛብ በመንፈስ ቅዱስ መጠመቃቸውና በሐዋ 2 እንደታየው በልሳኖች መናገራቸው ነው።⁶⁹

⁶⁹ በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅና መሞላትን በሚመለከት የተለያዩ መረዳቶች እንዳሉ ይህ ጸሐፊ ያውቃል። ለምሳሌ በሐዋርያት ሥራ ምዕራፍ 2 የምናነበውን የመንፈስ ቅዱስ መውረድ ከተስፋ መፈጸም ጋር ብቻ በማያያዝ በታሪካዊነቱ የሚናገሩና ለቀረው የአዲስ ኪዳን ዘመን እንደ መመሪያ ሊሆን እንደማይችል የሚመስላቸው አሉ። ለምሳሌም D.A. Carson, 1987, Showing The Spirit: A Theological Exposition of 1 Corinthians 12-14, Baker Book House, Michigan, <Pentecost ... is ... salvation-historical event.> p.140. In Acts <... the manifestation of the Spirit's presence in tongues is part of a corporate experience. Never ... is this experience of an individual convert>. P.145. The Book of Acts is <essentially salvation-historical structure>. p.150. በማለት በመንፈስ ቅዱስ

ሰው በመንፈስ ቅዱስ ሲጠመቅ ኃይልን ይሰብሳል። ጌታ ኢየሱስ በሉቃ 24:49 ለደቀ መዛሙርቱ ያላቸው «ከላይ ኃይልን እስክትሰብሱ ድረስ በኢየሩሳሌም ከተማ ቆዩ» ነው። ይህ በኢየሩሳሌም ከተማ ሆነው የጠበቁት ኃይልን መልበስ በባዓለ ኅምሳ ቀን የወረደው ነው። በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ በልሳኖች መናገር ምልክትነት⁷⁰ ይገለጣል።

ጴጥሮስኖ ሌሎች ደቀ መዛሙርት በባዓለ ኅምሳ ቀን በመንፈስ ቅዱስ ተጠምቀዋል። ሌሎችም በመንፈስ ቅዱስ ተጠምቀው የነበሩ በተከታታይ ተምልቶዋል። ለምሳሌ ጴጥሮስ (ሐዋ 4:8፣ 13:52)፣ ደቀ መዛሙርት (4፣31)፣ ጳውሎስ (13:9፣9:17)። የጌታ ሐዋርያት ለማእድ አገልግሎት ሰዎችን ሲመርጡ መንፈስ ቅዱስና ጥበብም የሞላባቸውን መርጠዋል። ከእነዚህ አንዱ የሆነው እስጢፋኖስ «እምነትና መንፈስ ቅዱስም የሞላበት» ነበር። ይህን እስጢፋኖስን በሌላ ጊዜ ደግሞ እንዲሁ «ጸጋና ኃይልን ተሞልቶ» ሲናገር እናየዋለን (ሐዋ 6:5፣8፣10፣ 7:55)።

እላይ እንደተመለከትነው መጠመቅና መሞላት ተወራራሽ ድርጊቶች ናቸው። መጠመቅም ሆነ መሞላት በመንፈስ ቅዱስ ነው። ይህም አስቀድሞ እግዚአብሔር የሰጠውን ተስፋ በአባቱ ቀኝ የተቀመጠው ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የሚልከው የተስፋ መላት ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀትና መላት፡-

መጠመቅን ማስተማር ስለ ሁለት ደረጃ ደኅንነቶች (two-stage way of salvation) መናገር አድርገው ይቆጥራሉ። ለዚህም ምክንያታቸው መንፈስ ቅዱስ ወደ ሰው የሚመጣው መጀመሪያ ባመነ ጊዜ ብቻ ነው የሚል ነው። እውነት ነው ሰው በጌታ ኢየሱስ በማመን ዳግመኛ ሊወለድ ከመንፈስ ቅዱስ ይወለዳል (የሐ 3:5)፣ የመንፈስ ቅዱስ ማደሪያ ይሆናል። ይህ ሰው ባመነ ጊዜ ወይም ከዚያ በኋላ በመንፈስ ቅዱስ ሊጠመቅ፣ በልሳንም ሊናገር ይችላል። እንግዲህ የመንፈስ ቅዱስ መውረድን (መጠመቅ/ መሞላት)ና በልሳን መናገርን በሚመለከት በሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ውስጥ ያሉትን ክፍሎች ማለትም ሐዋ 2፣ 8፣ 10-11፣ 19:20ን እንደ ትንቢት መፈጸሚያና ታሪካዊ ብቻ አድርጎ መቁጠር ለኢዩሌል «ከዚህም በኋላ» (ኢዩ 2:28) ተብሎ ወይም «በመጨረሻው ዘመን» (ሐዋ 2:17) በማለት የተነገረው ትንቢት 1. በእርግጥም በመጨረሻው ዘመን የሚሆን፣ 2. ፍጻሜውም ከባለ ዓምሳ ቀን ጀምሮ በሐዋርያት ዘመን ሁሉ የታየ፣ 3. ከዚያም በኋላ ላለው የመጨረሻው ዘመን (እስከ እግዚአብሔር ቀን (ኢዩ 2:28-32)) ድረስ ሁሉ የሚሆን መሆኑን መዘንጋት ይሆናል። የመጨረሻው ዘመን ጌታ እስከሚመለስ ያለው ዘመን ነው። (ሐዋርያው ጳውሎስ በ1ጢሞ 3 «የመጨረሻው ዘመን» ሲል ይህንን የጊዜ ርዝመት ያመለክታል።) የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ማለትም «የተስፋው ቃል ... በሩቅ ላሉ ሁሉ ነው ...» (ሐዋ 2:39)።

⁷⁰ በመንፈስ ቅዱስ ለመሞላት በመጽሐፍ ቅዱስ የተገለጠው ምልክት በልሳን መናገር ነው። በአንጻሩ ሰው በልሳን ካልተናረ መንፈስ ቅዱስ አልተሞላም ብሎ መሰሉ መደምደም ቢያዳግትም በአንድ ወቅት በልሳን ያልተናገረ ሰው ለመሞላት ከፊልጎና እግዚአብሔርን ከጠየቀ እግዚአብሔር ልሳን ሊሰጠው ይችላል። በመንፈስ ቅዱስ ተሞልታለሁ ግን በልሳን አልናገርም የሚል ሰው በልሳን ለመናገር ሊፈልግና ሊጸልይ ያስፈልገዋል። በልሳን መናገር የሚፈለገው ለምልክትነቱ ብቻ አይደለም። በልሳን ማናገር ለብዙ መንፈሳዊ በረከት ማለትም እግዚአብሔርን ለማመስገን፣ ለመታነጽ፣ በልሳን (በመንፈስ ቅዱስ) ለመቃተት፣ ለመጸለይ ሁሉ በመሆኑ በልሳን መናገር ሊፈልግ እንጂ ባለበት ሊያቆም አይገባም። ከመንፈሳዊ በረከት እራሱን አይገድብ።

መፍሰስ፤ መውረድ፤ መጠመቅ፤ መሞላት በሚሉ ቃላት ተገልጸዋል። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ እንደምናነበው አንድ ጊዜ መንፈስ ቅዱስን የተቀበሉ ወይም የተጠመቁ ወይም የተሞሉ ሰዎች በተደጋጋሚ መንፈስ ቅዱስ ሊወርድባቸው ተጠመቁ አልተባሉም ተሞሉ አንጂ።

ስለዚህ በመንፈስ ቅዱስ መሞላት መንፈስ ቅዱስ እንደ ወደደ በየጊዜው የሚያደርገው አማኝን ኃይል ማልበስ ወይም ኃይሉን ማደስ እንደሆነ እድርጉ መረዳት የተሻለ ግንዛቤ ነው። ስለዚህ በመንፈስ ቅዱስ መሞላት በየጊዜው የሚፈጸም ነው። በመንፈስ ቅዱስ የተጠመቁና በልሳን የሚናገሩ ሰዎችም በየጊዜው በመንፈስ ቅዱስ ይሞላሉ። በመሆኑም በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ የመጀመሪያውን በአማኝ ላይ የመንፈስ ቅዱስ መውረድን የሚያመለክት ይሆናል።

ይህ ከሆነ እንግዲህ ዳግመኛ ስተወለዱ ሰዎች አንድ የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀትና ተደጋጋሚ መላቶች አሉ ማለት ይቻላል። የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ለአማኞች የበለጠ ክርስቶስን በመምሰል እንዲያድጉ እንዲያገለግሉና በጠላት ውጊያ ላይ ድል እንዲነሱ ኃይል ይሰጣል (ሐዋ 1:8)። እንዲሁም የመንፈስ ቅዱስ በኃይል መውረድ ወይም በተደጋጋሚ መሞላት በእግዚአብሔር ሐሴት ለማድረግና በክርስቶስ ፍርሃት ለመኖር (ኤፌ 5:18-20)፤ ቃሉን በግልጥነት ለመናገር (ሐዋ 4:31)፤ ድንቅና ታምራት ለማድረግ ያስችላል። ይህ ሲሆን ወንጌል በፍጥነት ይስፋፋል የቤተ ክርስቲያንም መታነጽ ይሆናል።

12.3 ቅዱስ ቅባቱ እና ቅዱስ ቃሉ

ጌታ ኢየሱስ ወደ ሰማይ ከማረጉ በፊት ለደቀ መዛሙርቱ የሰጣቸው የመጨረሻ ትእዛዝ «... ያዘዝኋችሁን ሁሉ እንዲጠብቁ እያስተማራችኋቸው ደቀ መዛሙርት እድርጉቸው» (ማቴ 28:20) የሚል ነው። ደቀ መዛሙርቱ የማድረጊያው ዋነኛ መንገድ የጌታን ቃል በማስተማር ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ ለጢሞቴዎስ ሲጽፍለት «ይህን እዘዝና አስተምር» (1ጢሞ 4:11) ብሎታል። እንዲሁም የማስተማር አገልግሎት በቤተ ክርስቲያን የማያቋርጥና ተከታታይነት ያለው አንዱ ለሌላው የሚያስተላልፈው መሆኑን ሲያመለክት «... ሌሎችን ደግሞ ሊያስተምሩ ለሚችሉ ለታመኑ ሰዎች አደራ ስጥ» (2ጢሞ 2:2) ይለዋል። የእግዚአብሔርን ቃል ለሌሎች ሰዎች ማስተማር እንደሚገባ መጽሐፍ ቅዱስ በግልጽ ይናገራል።

እግዚአብሔርም ለቤተ ክርስቲያን አስተማሪዎችን ሰጥቷል (1ቆሮ 12:28፤ ኤፌ 4:11)። የእነዚህ ሰዎች ዋና አገልግሎት የእግዚአብሔርን ቃል መግለጥ፤ ማስተማር፤ ማስረዳት ነው። «የጌታ ባሪያ ... ለማስተማርም የሚበቃ» (2ጢሞ 2:24) የሚለው ቃል በታማኝነት ማስተማር ክፍ ያለ የባሪያነት ደረጃ (አገልግሎት) መሆኑን ያስረግጣል። ሐዋርያት «የእግዚአብሔርን ቃል ትተን ማዕድን እናገለግል ዘንድ የሚገባ ነገር አይደለም። እኛ ግን ለጸሎትና ቃሉን ለማገልገል እንተጋለን» (ሐዋ 6:2-4) ሲሉ የቃሉ አገልግሎት ማለትም ቃሉን መስበክና ማስተማር የሐዋርያት ዋና ጥሪያቸውና አገልግሎታቸው መሆኑን

እንረዳለን። ስለሆነም የቃሉን አገልግሎት መተው ወይም ችላ ማለት ለቤተ ክርስቲያን መሪዎች ጨርሶ የማይገባ ነገር መሆኑን እናስተውላለን።

«የእግዚአብሔር ቃል በሙላት ይኑርባችሁ» (ቆላ 3:16) ሲል ቃሉን ከማንበብና ከመስማት በላይ የሆነ ትእዛዝና ኃላፊነት ነው። ቃሉ በሙላት ሊኖር የሚችለው የቃሉ መሞላት ሊኖር ነው፤ ይህም ተግባር በማጥናት እንዲሁም በመማር ነው።

የእውነት መንፈስ የተሰጠን ከእኛ ጋር እንዲኖር፤ በውስጣችን እንዲኖር ነው። መጽሐፍ እንደሚል «እኔም አብን አለምናለሁ፤ ለዘላለም ከእናንተ ጋር እንዲኖር ሌላ አጽናኝ ይሰጣችኋል። እርሱም ዓለም የማያየውና የማያውቀው ስለሆነ ሊቀበለው የማይቻለው የእውነት መንፈስ ነው። ነገር ግን ከእናንተ ዘንድ ስለሚኖር በውስጣችሁም ስለሚሆን እናንተ ታውቁታላችሁ» (ዮሐ14:16-17)። ይህ «ሌላ አጽናኝ»⁷¹ የእውነት መንፈስ ነው። በውስጣቸው የሚኖርባቸውንም ሰዎች ወደ እውነት ሁሉ ይመራቸዋል፤ ያስተምራቸዋልም። ይህ የጌታ የሆኑትን የሚያስተምረው መንፈስ ቅዱስ ጌታ ያስተማረውንም የሚያሳስበው መንፈስ ቅዱስ የመጽሐፍ ቅዱስ ደራሲ የሆነው እርሱ ነው። ቃሉ ከእርሱ ከመንፈስ ቅዱስ ነው፤ መንፈሱም እርሱው ነው። ለኢየሱስ ክርስቶስ ክብርን የሚያመጣው መንፈስ ቅዱስ የኢየሱስ ክርስቶስ የሆነውን ይነግረናል። «እርሱ ያከብረኛል፤ ለእኔ ካለኝ ወስዶ ይነግራችኋልና» (ዮሐ 16:14)።

መጽሐፍት ደግሞ የሚመሰክሩት ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው (ዮሐ 5:39)። ስለሆነም በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የትምህርት መሠረቱ ቃሉ ነው፤ ቃሉም የእግዚአብሔር ቃል ነው፤ ቅዱሳን ሰዎች በመንፈስ ቅዱስ ተነድተው የጻፉት መጽሐፍ ነው፤ ሁሉም ስለ ክርስቶስ ነው የሚናገረው። አስተማሪ የሆነው የእግዚአብሔር መንፈስ ለቤተ ክርስቲያን አስተማሪዎችን ይሰጣል፤ እንደተጻፈው እንደ ቃሉ ወደ እውነት ሁሉ ይመራል። ቃሉ የመንፈሱ ሰይፍ ነውና (ኤፌ 6:17)።

መቀባት ለቃሉ መረዳትን ይሰጣል። መቀባት- አንድን ሰው ለተለየ አገልግሎት መለየት ነው። የተቀባ ሰው በተለየ መንገድ ለተቀባበት አገልግሎት የእግዚአብሔር ዕቃ (የአገልግሎት መሣሪያ) ይሆናል። «እናንተስ ከእርሱ የተቀበላችሁት ቅባት በእናንተ ይኖራል+ ማንም ሊያስተምራችሁ አያስፈልጋችሁም። ነገር ግን የእርሱ ቅባት ስለ ሁሉ እንደሚያስተምራችሁ+ እውነተኛም እንደሆነ ውሸትም እንዳልሆነ+ እናንተንም እንዳስተማራችሁ+ በእርሱ ኑሩ» (1ዮሐ 2:27)⁷²። «እናንተም ከቅዱስ ቅባት ተቀብላችኋል፤ ሁሉንም ታውቃላችሁ» (1ዮሐ 2:20)።

መቀባት የሚያመለክተው የመንፈስ ቅዱስን ቅባት ነው። የሚቀባ (የሚለይ) እግዚአብሔር ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ የተቀባ ነው። ክርስቶስ ማለት በግሪኩ

⁷¹ ጳራቅሊጦስ (GK . parakletos) - consoler, advocate, comforter.

Another Counselor, Another Comforter - a different but of the same kind

«ሌላ አጽናኝ» በእካል ከወልድ ሌላ የሆነ የሥላሴ ሦስተኛው አካል መንፈስ ቅዱስ ነው። አጽናኝነቱ እንደ ኢየሱስ ክርስቶስ፤ ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ ሰማይ ሲሄድ እርሱ የሚልከውና የእርሱን ሥራ የሚሠራ።

«የተቀባ» ማለት ነው። መቀባት ለአገልግሎት የመንፈስ ቅዱስ ኃይል መቀበል ነው። በሐዋ 10:38 ስለ ጌታችን ሲናገር፡- «እግዚአብሔር የናዝሬቱን ኢየሱስን በመንፈስ ቅዱስ በኃይልም ቀባው፤ እርሱም መልካም እያደረገ፤ ለዲያብሎስ የተገዙትን ሁሉ እየፈወሰ ዞረ፤ እግዚአብሔር ከእርሱ ጋር ነበረና» ይላል።

ሐዋርያው ጳውሎስ የተቀባ አገልጋይ ነው። ወንጌልን በኃይል የሰበከ ብዙዎችን ወደ ጌታ የመለሰ የተቀባ ሰው ነው። በሚቃወሙት ዘንድ ሳይቀር «መልእክቶቹን ከባድና ኃይለኛ ናቸው ...» (2ቆሮ 10:10) የተባለለት ሰው ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ በ2ቆሮ 1:21-22 «ሰብስቦቹን ከእናንተ ጋር የሚያጸናና የቀባን እግዚአብሔር ነው፤ ደግሞም ያተመን የመንፈሱንም መያዣ በልባችን የሰጠ እርሱ ነው» ይላል።

በነቢዩ ኢሳያስ (61:1) የተነገረውን በመጥቀስ ጌታችን «የጌታ መንፈስ በእኔ ላይ ነው፤ ሰድሆች ወንጌልን እሰብክ ዘንድ ቀብቶኛልና፤ ሰታሰሩትም መፈታት ሰፊውሮችም ማየትን እሰብክ ዘንድ ልኮኛል (ሱቃ 4:18-19) ካለው እንደምንረዳው የመቀባት ዓላማው ወንጌልን ለመስበክ ነው። ወንጌል በቃሉ ይሰበካል፤ በድንቅና በተአምራት ይገለጻል። ይህ የሚሰበከው ወንጌል በእግዚአብሔር ቃል በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተጻፈው ወንጌል ነው (ዮሐ 21:24)። ይህ ወንጌል ማንም እንዲጨምር ወይም እንዲቀንስ ያልተፈቀደለት ቃል ነው (ራእ 22:18-20)። ይህ ወንጌል ሐዋርያት የሰበኩት የኢየሱስ ክርስቶስ ወንጌል ነው። ከዚህ ውጪ የሆነው ሁሉ «ሌላ ወንጌል» ነው (2ቆሮ 11:4)።

ስለዚህ መቀባት ወንጌልን በኃይልና በሥልጣን ለመስበክ ነው። ይህም ወንጌል በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ የተጻፈው የኢየሱስ ክርስቶስ ወንጌል ነው። መቀባት «ሌላ» ትምህርት አያስገኝም። በእግዚአብሔር የተቀባው ሐዋርያው ጳውሎስ «እኛ ብንሆን ወይም ከሰማይ መልአክ፤ ከሰበክነላችሁ ወንጌል የሚለይ ወንጌልን ቢሰብክላቸው የተረገመ ይሁን» (ገላ 1:8) በማለት ከተጻፈው በስተቀር «አዲስ መገለጥ የሚባል የተሰየ ወንጌል እንደማይኖር ይናገራል።

የመንፈስ ቅዱስ ቅባት ግን ለቃሉ መረዳትን ይሰጣል። ፊሊጶስ «በውኑ የምታነበውን ታስተውለዋለህን?» (ሐዋ 8:30) ብሎ ኢትዮጵያዊውን ሲጠይቀው መልሱ «የሚመራኝ ሳይኖር ይህ አንዴት ይቻለኛል» (31) የሚል ነበር። አንባቢው በኢትዮጵያ ትልቅ ሥልጣን የነበረው ሰው ነው፤ የሚያነበውም የነቢዩ የኢሳያስን መጽሐፍ ነው፤ ግን ቃሉን ለማስተዋል መሪ ይፈልግ ነበር። ሰው የሚያነበውን ያስተውለው ዘንድ የሚመራው ይህ ቅባት የእግዚአብሔር መንፈስ ነው። በአማኝ ውስጥ የሚኖረው መንፈስ ራሱ ወደ እውነት ሁሉ ይመራል። እንዲሁም እንደ ፊሊጶስ ባሉ መንፈስ ቅዱስ በሞላባቸው የቃሉ ሰባኪዎች በኩል ሌሎችን ይመራል፤ ቃሉን ይገልጣል (ሐዋ 8:29-40)።

ስለሆነም ቅዱስ ቃሉን መረዳት የሚቻለው በቅዱስ መንፈሱ ነው። ቅዱስ መንፈሱ ይህን ቅዱስ ቃል ይገልጣል፤ ያብራራል፤ ያስረዳል። ለተማሩትና ለሰሙትም መረዳትን ማስተዋልን ይሰጣል። መንፈስ ቅዱስ የሚናገረው እንደ ቃሉ ነው፤ የቃሉ ደራሲ እርሱ ነውና። ስለሆነም አስተማሪ የሆነው መንፈስ ቅዱስ ሕዝቡን የሚያስተምረው፤ የሚመክረው፤ የሚገስጸውና የሚመራው በቃሉ እንደተጻፈው ነው።

12.4 «ቅዱሱን የእግዚአብሔርን መንፈስ አታሳዝኑ» (ኤፌ 4:30)

በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን ከመንፈስ ቅዱስ ዳግመኛ የተወለደ ሰው ሁሉ መንፈስ ቅዱስ በውስጡ ይኖራል (ዮሐ 3:5፣ 1ቆሮ 3:16)። ይህን ቅዱስ መንፈስ አከብሮ መቀበልና ከእርሱ ጋር ተስማምቶ ለፈቃዱ በመገዛት፣ እርሱ በሚሰጠው ኃይል በድልና በአሸናፊነት ሕይወት መኖር የሚቻለውን ያህል እርሱን ደግሞ ማሳዘን ይቻላል። መንፈስ ቅዱስ ይመረራል (ዕብ 3:12-19)፣ ይቀናል (ያዕ 4:4 ል)፣ ያዝናል (ኤፌ 4:29-32)።

በመንፈስ ቅዱስ መገኘት በመንደድ ላይ ያለው የመንፈስ ቅዱስ እሳት፣ መነቃቃትና ደስታ እየሰፋ ሊሄድ ወይም ሊቋቋምና ሊጠፋ ይችላል። ይህ በግብሎ የነደደ እሳት ሊጠፋ ስለሚችል የእግዚአብሔር ቃል «መንፈስን አታጥፋ፣ ...» (1ተሰ 5:19) በማለት ያስጠነቅቃል። በቤተ ክርስቲያንና በእማኙ ሕይወት መንፈስን የሚያጠፋት ሁለት ዋና ነገሮች ትንቢትን መናቅና (1ተሰ 5:20) በከፋ ነገር (በኃጢአት) መጠመድ (5:22) መሆናቸውን ከቃሉ እንማራለን።

ትንቢትን መናቅ

ትንቢትን መናቅ ማለት እግዚአብሔር በዚህ ዘመን በትንቢት ቃል አይናገርም ብሎ ማሰብ ወይም በትንቢት የሚናገረውን ማጣጣል (ማብጠልጠል) ወይም ትንቢትን በሰው የሥጋዊ መስኪያዎች መፈተን ሊሆን ይችላል። ይህ እግዚአብሔርን እንደ ሰው አድርጎ መቁጠርና የአሠራር መንገዱን አስማወቅ ነው። በዚህ መንፈስ ቅዱስ ያዝናል።

መንፈስን ማሳዘን

መንፈስን ማሳዘን የጌታን መንፈስ መፈታተን (ሐዋ 5:9)፣ መንፈስ ቅዱስን ማታለል (5:3) ነው። ልብና አፍ ባልተስማማበት የክርስትና ሕይወት ሁሉ መንፈስ ቅዱስ ያዝናል፤ ይህ እርሱን መፈታተን፣ እርሱን ማታለል ነው። እግዚአብሔር ግን ሰው አይደለምና አይታለልም። መንፈስ ቅዱስ በሰው ልብ ውስጥ ያለውን ሁሉ ያውቃል።

መንፈስን ማሳዘን መንፈስ ቅዱስን መቃወም ነው (ሐዋ 7:51)። አስራኤላውያን በአካል የተገረዙ ሆነው ሳለ እስጢፋኖስ «ልባችሁና ጆሮአችሁም ያልተገረዘ እናንተ ሁልጊዜ መንፈስ ቅዱስን ትቃወማላችሁ» (ሐዋ 5:51) እንዳለ ልቡን ለእግዚአብሔር ያላስገረዘ ሰው መንፈስ ቅዱስን የሚቃወም ሰው ነው። የእንዲህ ዓይነት ሰው ሕይወት ልቡን ለእግዚአብሔር ያላስገዛ ማጉረምረምና አልከኝነት ያለበት ሕይወት ነው።

በመንፈስ ቅዱስ የተሠራውን የእግዚአብሔርን ድንቅ ሥራ በከፋው እንደተሠራ አድርጎ መቁጠርም መንፈስን ማሳዘን ነው። የመንፈስ ቅዱስን ድንቅና ተአምራት

የሰይጣን ሥራ እንደሆነ አድርጎ መናገር መንፈስ ቅዱስን መስደብ ነው። ይህ የማይሰረይ ኃጢአት (ማቴ 12:32)፣ «የዘላለም ኃጢአት ዕዳ» (ማር 3:29) ነው።

እንግዲህ በውስጣችን የሚኖረውን መንፈስ ቅዱስ የሚያሳዝነው ለእርሱ ፈቃድ በመገዛት ከመኖር ይልቅ ለሥጋ ፈቃድ በማድረግ ከውስጣችን የሚወጣው ክፉ ነገር ሁሉ ነው። ክፉ ቃል ሁሉ መሳደብና መጨቃጨቅ ቁጣና ንዴት መንፈስ ቅዱስን ያሳዝናል። መጽሐፍ ቅዱስ የሚያዝዘው፡-

ለሚለውት ጸጋን ይለጥ ዘንድ፣ እንደሚያስፈልግ ለማነጽ የሚጠቅም ማናቸውም በጎ ቃል እንጂ ክፉ ቃል ከአፋችሁ ከቶ አይውጣ። ለቤዛም ቀን የታተማችሁበትን ቅዱሱን የእግዚአብሔርን መንፈስ አታሳዝኑ። መራርነትና ንዴት፣ ቁጣም፣ ጨካኝነትም፣ መሳደብም ሁሉ ከከፋት ሁሉ ጋር ከእናንተ ዘንድ ይወገድ (ኤፌ 4:29-31)

በማለት ነው። እሳት በውኃ እንደሚጠፋ ወይም ሰብዙ ጊዜ ያልነደደ ወይም የተዳፈነ እሳት በአመድ ተወጦ እንደሚጠፋ ሁሉ የመንፈስ ቅዱስ እሳትም በኃጢአት ምክንያት ይጠፋል፤ በመራርነትና በንዴት ይዳፈናል። መራርነትና ንዴት ከክርስቲያን ሕይወት መወገድ ያለበት አመድ ነው። «ከሰፈር ውጪ» መጣል ያለበት ሰፈርን የሚያቆሽሽ የሰፈርን ጠረን የሚለውጥ ሽታ ነው።

የእግዚአብሔር መንፈስ የክርስቲያኖችን የመንፈስ ኅብረት የሚጠብቅ፣ እርስ በርስ በፍቅር የሚያያይዝ፣ በበደልም ላይ እርስ በርስ ይቅር መባባልን የሚያመጣ ቅዱስ መንፈስ ነው። ፍቅር፣ ኅብረትና ይቅር መባባል ባለበት የእርስ በርስ መተናነጽ ማደግና የቤተ ክርስቲያንም መታነጽ ይሆናል። በሌላ በኩል ደግሞ ለወንድም አለመጠንቀቅ፣ እርሱን የሚጉዳ ነገርን ማድረግ፣ ኅብረትን ማዳከምና መንፈስን ማሳዘን ነው።

ከቅዱስ ሥላሴ አንዱ የሆነው መንፈስ ቅዱስ በኃጢአትና በከፋት የሚያዝን ስሜት ያለው ሕያው አምላክ ነው። እግዚአብሔርን የሚያሳዝነው ደግሞ የለው ከፋት ነው (ዘፍ 6:5-6)።

በብሉይ ኪዳን እስራኤላውያን የእግዚአብሔርን መንፈስ አሳዝነዋል፤ አስቆጥተዋል። «እነርሱ ግን ዓመፁ ቅዱስ መንፈሱንም አስመረፉ፣ ስለዚህም ተመልሶ ጠላት ሆናቸው፤ እርሱም ተዋጋቸው» (ኢሳ 63:10) ተብሎ ተጽፎአልና። የመንፈስ ቅዱስ የቅድስና ባሕርይው ሁልጊዜ ያው ነው አይለወጥም። ኃጢአትንና ዓመፅን በማያምኑት ላይ እንደሚጠላ ሁሉ በአማኞችም ላይ ይጠላል። የማያምኑትን ባለማመናቸውና በዓመባቸው እንደሚቀጣ ሁሉ የሚያምኑትም በኃጢአታቸው ሳይቀጡ አይቀሩም። ይህ የእግዚአብሔር የጽድቅ ፈራጅነቱ ባሕርይ ነው። ስለሆነም እስራኤላውያን በዓመፅ ሲቀጥሉ መንፈስ ቅዱስ እራሱ ጠላት ሆነባቸው።

በዚህም ዘመን ቤተ ክርስቲያን መንፈስ ቅዱስን ላለማሳዘን፣ ላለማስመረር በእጅጉ መጠንቀቅ አለባት። በኃጢአቱ ተጸጽቶ በንስሐ ለማይመለስና ወድዶ ኃጢአትን በማድረግ ለሚቀጥል «... የጸጋውን መንፈስ ያከፋፋ እንዴት ይልቅ የሚብስ ቅጣት የሚገባው ይመስላችኋል?» (ዕብ 10:29) ተብሏል። ቤተ ክርስቲያንን

የሚያንጸው መንፈስ ቅዱስ ሕዝቡ በዓመፅ ከቀጠለና አንገቱን ሲያደነድን የራሱ በሆነው ሕዝብ ላይ ጠላት ሆኖ ይነሣበታል፤ ሕዝቡንም ይዋጋዋል። መንፈስ ቅዱስ ጠላት ሆኖ የተነሣበት ሕዝብ ደግሞ አንበሳ ያገኘው ከብት እንደ ማለት ነው።

12.5 የመንፈስ ፍሬ

የመንፈስ ፍሬ በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን የሚገኝ የሕይወት ውኃ ወንዝ ነው። የመንፈስ ፍሬ፣ የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ነው። በዮሐ 7:38-39 ጌታ ኢየሱስ ሲያስተምር፡- «በእኔ የሚያምን መጽሐፍ እንደሚል የሕይወት ውኃ ወንዝ ከሆዱ ይፈልቃል ብሎ ጮኸ። ይህን ግን በእርሱ የሚያምኑ ሊቀበሉት ስላላቸው ስለ መንፈስ ተናገረ ኢየሱስ ገና ስላልከበረ መንፈስ ገና አልወረደም ነበርና» በማለት ሐዋርያው ዮሐንስ ጽፏል። ጌታ ኢየሱስ ከከበረ በኋላ በባዓለ ንምሳ ቀን የወረደው መንፈስ በሰዎች ሕይወት ውስጥ ፍሬን ያፈራል። በእርሱ የሆነና የእርሱን ባሕርይ የሚመስል ፍሬ ነው።

የመንፈስ ፍሬ ዳግመኛ በተወለደው ሰው ሕይወት ውስጥ መንፈስ ቅዱስ የሚያፈራው ባሕርይ በመሆኑ ከጨለማ ወደ ብርሃን የተሻገረ ሰው የብርሃን ፍሬ ያፈራል። «... ቀድሞ ጨለማ ነበራችሁና አሁን ግን በጌታ ብርሃን ናችሁ፤ የብርሃኑ ፍሬ በበጎነትም በጽድቅም በእውነትም ሁሉ ነውና» (ኤፌ 5:8-9) እንደሚል። በብርሃን የሚመላለሱ የመንፈስ ፍሬ ያፈራሉ። በብርሃን የሚመላለሱ ከጨለማ ሥራ የራቁ ናቸው። የጨለማ ሥራ ፍሬ የለውም (ኤፌ 5:11) ብርሃን ግን ፍሬ አለው (5:8)። ፍሬውም እውነት ነው፤ ጽድቅ ነው፤ በጎነት ነው።

ከመንፈስ ቅዱስ ዳግመኛ የተወለደ ሰው ባሕርይ የሚታነጸው በመንፈስ ቅዱስ ነው። ዳግመኛ የተወለደ ሰው እግዚአብሔርን እየመሰለ የማያድገው የእግዚአብሔር የሆነ ባሕርይ ሲኖረው ነው። መንፈስ ቅዱስ በእማኙ ውስጥ የሚያሳየው እግዚአብሔርን የመምሰል ባሕርይ የሆነውን የመንፈስ ፍሬን ነው። «የመንፈስ ፍሬ ግን ፍቅር፣ ደስታ፣ ሰላም፣ ትዕግሥት፣ ቸርነት፣ በጎነት፣ እምነት፣ የውሃት፣ ራስን መግዛት ነው» (ገላ 5:22)።

መንፈስ ቅዱስ የሚያፈራው ፍሬ በቁጥር ብዙ ሆነው ሳለ አንዱ ፍሬ ነው። አንዱ መንፈስ የሚያፈራው አንድ ፍሬ የሰው የሥራው ውጤት ያልሆነ ፍሬ ነው። ፍሬው የመንፈስ ቅዱስ ነው ማለትም የመንፈስ ቅዱስን ባሕርይ በእማኙ ሕይወት ማሳየት በመሆኑ። ይህ ፍሬ በአንድ እማኝ ሕይወት የሚገለጠው ደግሞ ሰውየው በነሮው ሁሉ እግዚአብሔርን ለማክበር ሲቆርጥና መንፈስ ቅዱስን በማክበርና ባለማሳዘን ሲመላለስ ነው።

ይህ የመንፈስ ፍሬ በሰው ሕይወት የሚታየው የክርስቶስ ኢየሱስ በሆኑ ሰዎች ነው። እነዚህም ባመኑ ጊዜ የሥጋን ምኞት ከክርስቶስ ጋር የሰቀሱ ሰዎች ናቸው። «የክርስቶስ ኢየሱስም የሆኑቱ ሥጋን ከክፉ መሻቱና ከምኞቱ ጋር ሰቀሱ» (ገላ 5:24) እንደሚል።

የሥጋ ሥራዎች (ገላ 5:19-21) መንፈስ ቅዱስን የሚያሳዝኑ የዓለማዊነት መገለጫዎች ናቸው። የሥጋ ሥራ እንደ ምዋርት፣ ቅንዓት፣ መግደል ዓይነት ሰው በሥራው የሚፈጽመው የኃጢአት ተግባር ነው። የመንፈስ ፍሬ ደግሞ መንፈስ ቅዱስ በአማኝ ሕይወት ውስጥ የሚገልጠው የእርሱ ባሕርይ ነው። የሥጋ ሥራዎች በመንፈስ ቅዱስ ያልተለወጠ ሰው የሚያደርጋቸው የሥጋን ምኞት የሚያስደስቱ ባሕሪዎች ናቸው። እነዚህ መንፈስን ያሳዝናሉ። እንዲህ ዓይነቱ ሕይወትና አካሄድ ደግሞ በመንፈስ መመላለስ አይደለም።

የመንፈስ ፍሬ በቤተ ክርስቲያንና በአማኞች ውስጥ እየበዛ ሲሄድ የቤተ ክርስቲያን መታነጽ ይሆናል። የመንፈስ ፍሬ በቤተ ክርስቲያን መገለጡ ሲቀንስ የሥጋ ሥራዎች ቦታውን እየያዙ ነው ማለት ይሆናል። የመንፈስ ፍሬ የሆነው እግዚአብሔርን የመምሰል ባሕርይ በቤተ ክርስቲያን እያደገ ሲሄድ የእርስ በርስ መተናነጽ ይኖራል። እግዚአብሔርም ይከብራል።

12.6 «በመንፈስ ተመላለሱ»

በመንፈስ መመላለስ አካሄድን ከእግዚአብሔር ጋር ማድረግ ነው። ስለሆነም «በመንፈስ ብንኖር በመንፈስ ደግሞ እንመላለስ» እንደሚል (ገላ 5:26) በመንፈስ መመላለስ በመንፈስ መኖር ነው። በመንፈስ መመላለስ እንደ ብርሃን ልጆች ከጨለማ ሥራ ጋር አለመተባበርና ለጌታ ደስ የሚያስኘውን ማድረግ ነው (ኤፌ 5:10-11፣ 1ዮሐ 1:7)።

በመንፈስ መመላለስ የሚገለጸው የመንፈስን ፍሬ በማፍራት ነው። ቃሉ «በመንፈስ ተመላለሱ፣ የሥጋንም ምኞት ከቶ አትፈጽሙ» (ገላ 5:16) እንደሚል ለመንፈስ ፈቃድ የራስን ፈቃድ ማስገዛት ከሥጋ ምኞት የራቀ ሕይወት መኖር ነው። የመንፈስ ፈቃድና የሥጋ ሥራ ተቀዋሚዎች ስለሆኑ የሥጋን ምኞት መፈጸም በመንፈስ አለመመላለስ ነው።

በመንፈስ መመላለስ ስንድ አማኝ ስለ ሕይወት የሚኖረው አጠቃላይ ክሊሳክትና የየዕለት አካሄዱን ሁሉ ለመንፈስ ቅዱስ ፈቃድ በማስገዛት መኖር ነው። እንደ ሄኖክና (ዘፍ 5:24) «ኖን (ዘፍ 6:9) አካሄድን ከእግዚአብሔር ጋር ማድረግ እግዚአብሔርን ደስ በማስኘት (ዕብ 11:5) በቀደመችዋና (ኤር 6:16)፣ እግዚአብሔር ባዘዘው መንገድ መሄድ (ዘዳ 5:33፣ 28:9) ነው። በመንፈስ መመላለስ በአዲስ ሕይወት መመላለስ (ሮሜ 6:4)፣ በማየት ሳይሆን በእምነት መመላለስ (2ቆሮ 5:7) ነው። በመንፈስ መመላለስ እግዚአብሔርን ደስ በማስኘት መኖር ነው። በኃጢአተኛ ኑሮ እግዚአብሔር ደስ እንደማይለው ሁሉ (ሮሜ 8:7-8) እርሱን በመፍራትና በነሮው ሁሉ በመቀደስ በሚመላለስ እግዚአብሔር ደስ ይለዋል።

በመንፈስ መመላለስ ከክርስቶስ ምሳሌነት የተገኘ አካሄድ ነው። በመንፈስ መመላለስ በጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ መመላለስ ነው። መጀመሪያ ጌታን ከተቀበሉበት ጊዜ ጀምሮ በእርሱ ሥር ሰድዶ ማደግ፣ በእርሱ መታነጽና በእርሱ መጽናት ነው (ቃላ 2:6-7)። «ክርስቶስም እንደወደዳችሁ ... ስለ እናንተ ራሱን አሳልፎ እንደ ለጠ በፍቅር ተመላለሱ» (ኤፌ 5:1-2) እንደሚል በመንፈስ

መመላለስ ከፍቅር የተነሣ አንዱ ሰሌዋው ራስን በመስጠት የሚገለጽ የፍቅር ኑሮ ነው።

በመንፈስ መመላለስ ከእግዚአብሔር በቀር ሌላ ትምክህትን ማስወገድና አንድ ሰው በሌላው ላይ አለመቅናት በመሆኑ (ገላ 5:25-26) በመንፈስ መመላለስ ባለበት እርስ በርስ መተናነጽ አለ። ትምክህት በነገሠበት በመንፈስ መመላለስ አይኖርም። «እርስ በርሳችን እየተነሣንና እየተቀናናን በከንቱ አንመክ» (ገላ 5:26) ይላልና። ቅንዓት የሥጋ ሥራ በመሆኑ የእርስ በርስ መቀናናት ባለበት በመንፈስ መመላለስ የለም። ምክንያቱም «... እንደ ሥጋ ፈቃድ የሚኖሩ የሥጋን ነገር ያስባሉና እንደ መንፈስ ፈቃድ የሚኖሩ ግን የመንፈስን ነገር ያስባሉ» (ሮሜ 8:4-5)። ይህም «ሥጋ በመንፈስ ላይ መንፈስም በሥጋ ላይ ይመኛልና፤ እነዚህም እርስ በርሳቸው ይቀዋወማሉ» (ገላ 5:17) ይላል። ስለዚህ በመንፈስ መመላለስ ከሥጋ ሥራ መራቅ በመንፈስ መመራት ነው (ገላ 5:18፣ ሮሜ 8:14)።

በመንፈስ መመላለስ ባለበት ቤተ ክርስቲያን የመንፈስ ቅዱስን ምራትና ድምፅ እየሰማች ትራመዳለች። የእግዚአብሔር ጉባኤ በሚገናኝበት ጊዜ ሁሉ የቅዱሳን ሰዎች ስብስብ በመሆኑ የጉባኤው ባለቤትና መሪ እግዚአብሔር ነው። ስለሆነም የእግዚአብሔር መንፈስ በሰዎች ከተዘጋጀው ፕሮግራም ወይም ቅደም ተከተል ውጪ ሊሠራ ቢወድድ ሥልጣኑ የእርሱ ነው። ብቻ ምራቱና ድምጹ ከእርሱ ይሁን እንጂ። እንዲያው ሰዎች ባዘጋጁት ፕሮግራም ቀርቶ መንፈስ ቅዱስ ራሱ በሚሰጠው መገለጥ መካከል እንዲሁ «በዚያ ለሚቀመጥ ለሌላ ግን አንድ ነገር ቢገለጥለት ፈተኛው ዝም ይበል» (1ቶሮ 14:30) የሚለው ራሱ መንፈስ ቅዱስ በሚሰጠው መገለጥ እንዲሁ በራሱ አሠራር አንዱ መገለጥ (ትንቢት) ቆሞ ሌላ የተሰጠው እንዲናገር ከወደደ ከመንፈስ ቅዱስ አሠራር ጋር ተስማሙ ለማለት እኮ ነው። በተመሳሳይ መንገድ በሰው ዘንድ አስቀድሞ ያልታወቀ የእግዚአብሔር መንፈስ ግን በወቅቱ እንዲደረግ ወይም እንዲነገር የሚፈልገው ነገር ካለ ሰዎች ያዘጋጁትን ፕሮግራም በመተው ቅድሚያ ለእርሱ ይሁን ማለት ነው።

ስለዚህ እንደ ባለ አእምሮዎች ቤተ ክርስቲያን ሥርዓቱንና እቅዱን ታዘጋጃለች። የአምልኮ ሥርዓትን ማዘጋጀትና የፕሮግራም ቅደም ተከተል መንደፍ መልካም አሠራር ቢሆንም ይህ ግን በማንኛውም ጊዜ መንፈስ ቅዱስ የወደደውን እንዲያደርግ በር የሚዘጋ መሆን የለበትም። ስብሰባው የእርሱ ነው። ለምሳሌ ያህል «እኛ ፕሮግራም የምናዘጋጅ ሰዎች መንፈሳዊያን ስለሆንን፤ ጸልየንም እቅድ ስለምናዘጋጅ መንፈስ ቅዱስም እንዲደረግ የሚፈልገውን በዝግጅቱ ወቅት በእኛ በኩል ሠርቷልና» በማለት የተዘጋጀው ፕሮግራም ወይም እቅድ ጨርሶ እንደማይሰጠው አድርጎ ማሰብ ትክክል ቢመስልም ሙሉ እውነት ግን አይደለም። መንፈስ ቅዱስ ነጻና ልዑል ስለሆነ በማንም በምንም አይወስንም፤ ገደብም አይበጅበትም። በታላቅነቱ በፍጹም ሥልጣኑ በማንኛውም ጊዜ የወደደውን ያደርጋል።

12.7 የጸጋ ስጦታዎች

እግዚአብሔር «የጸጋ ሁሉ አምላክ» ነው (1ጴጥ 5:10)። የእግዚአብሔር ዙፋን የጸጋ ዙፋን ነው (ዕብ 4:16)። «በጎ ስጦታ ሁሉ ፍጹምም በረከት ሁሉ ከላይ

ናቸው» (ያዕ 1:17)። መንፈስ ቅዱስ የጸጋ መንፈስ (ዕብ 10:29)፤ የሞገስ መንፈስ (ዘካ 12:10) ነው። የጸጋ ስጦታዎች እግዚአብሔር ለአማኞች እንዲሁ በነጻ የሚሰጣቸው የአገልግሎት ስጦታዎች ናቸው። የጸጋ ስጦታዎች ልዩ ልዩ (ወይም ብዙ) ናቸው (1ቆሮ 12:4)።

መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ «... ምርኮን ማረክ ለሰዎችም ስጦታን ሰጠ» (ኤፌ 4:8) ይላል። በክብር ከፍ ከፍ ያለው ጌታ ድል በማድረጉ ለቤተ ክርስቲያን የሰጠው ነጻ ስጦታ የጸጋ ስጦታዎች ናቸው።

የጸጋ ስጦታ፡- ማለት ከመንፈስ ቅዱስ ለእያንዳንዱ አማኝ በነጻ የሚሰጥ የአገልግሎት መንፈሳዊ ኃይል ወይም ተሎታ ነው። የጸጋ ስጦታ የሚሰጠው ለቤተ ክርስቲያን እድገትና ለማንጸ ነው። የጸጋ ስጦታዎች ቤተ ክርስቲያንን ወደ መላት የሚያደርሱ የመንፈስ ቅዱስ አሠራር መገለጫዎች ናቸው (ኤፌ 4:13,16)።

አንድ ሰው ሁሉም ስጦታዎች የሉትም (1ቆሮ 12:14-21።) እንዲሁም አንድ ስጦታ ለሁሉም ሰው አልተሰጠም (12:28-30)። ስለሆነም የአካሉ ክፍሎች እርስ በርስ ለመተናነጽ ይፈላለጋሉ።

የጸጋ ስጦታዎች የሚሰጡት በጉዘረትና በአምልኮ ውስጥ ነው። የእያንዳንዱ የክርስቶስ አካል ክፍል (ብልት) የሆነ ሰው ድርሻው ከእግዚአብሔር የተቀበለውን የጸጋ ስጦታ በነጻ ለማንበር ማበርከት ነው። እያንዳንዱ ሰው በተሰጠው ጸጋ ሲያገለግል የቤተ ክርስቲያን እድገትና መታነጽ ይሆናል። ይህም ይሆን ዘንድ እያንዳንዱ ክርስቲያን አንድ ወይም ከዚያ በላይ የጸጋ ስጦታ ይሰጠዋል (1ኢጥ 4:10-11፤ 1ቆሮ 12:14)።

ሁሉም የጸጋ ስጦታዎች መሥራትና መገለጥ ያለባቸው በፍቅር ነው። አገልጋዩ ራሱን ከፍ ሲያደርግ፤ ለውድቀት ነው። «ተወዘተ ውድቀትን ትቀድማለች»። ፍቅር በነጻ የተሰጠውን ለሌላው ይሰጣል፤ ከሌሎች ጋር ይካፈላል ስለሆነም የራሱን ጥቅም የሚፈልግ በፍቅር አላገለገለም።

የጸጋ ስጦታዎች የሚሰጡት ክርስቶስን ለማክበር ነው። በግል ሕይወትም ሆነ በማንበር ውስጥ መንፈስ ቅዱስ ክርስቶስን ያከብራል። (ዮሐ 16:14፤ 1ቆሮ 12:3)።

አገልጋይ ዘንገር ሁሉ ብታትን የሚያገኘው በእግዚአብሔር ጸጋ ነው (2 ቆሮ 9:9)። መበርታት በጸጋ ነው (2ጢሞ 2:1)፤ መጽናትም በጸጋ ነው (ዕብ 13:9)።

የጸጋ ስጦታ ዝርዝር በሮሜ 12፤ 1ቆሮ 12 እና ኤፌ 4:11 ይገኛል። እነርሱም በ1ቆሮ 12:28 ሐዋርያት፤ ነቢያት፤ አስተማሪዎች፤ ተአምራት ማድረግ፤ የመፈወስ ስጦታ፤ እርዳታ፤ አገዛዝ፤ ልዩ ልዩ ዓይነት ልሳኖች፤ በሮሜ 12:6-8፤ 1ቆሮ 12:8-11 ጥበብን መናገር፤ እውነትን መናገር፤ እምነት፤ የመፈወስ ስጦታ፤ ተአምራትን ማድረግ፤ ትንቢትን መናገር፤ መናፍስትን መለየት፤ በልዩ ዓይነት

፡፡ ስለ ጸጋ ስጦታዎች አጠቃቀም ዝርዝር ገብሩ ወልዱ (1987 ዓ.ም) የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎችና አጠቃቀማቸው፤ አዲስ አበባ ይመልከቱ።

ልሳን መናገር፤ በልሳኖች የተነገረውን መተርጉም ትንቢት፤ አገልግሎት፤ ማስተማር፤ መምክር፤ መስጠት፤ መማር፤ በኤፌ 4:11 ሐዋርያት፤ ነቢያት፤ ወንጌልን ሰባኪዎች፤ አረኞች አስተማሪዎች ናቸው።

መጽሐፍ «... እግዚአብሔርም እርሱ ራሱ እንደ ፈቀደ በምልክትና በድንቅ ነገር በልዩ ልዩ ተአምራትም፤ መንፈስ ቅዱስንም በማደል አብሮ መስከረለት» (ዕብ 2:4) እንደሚል የጸጋ ስጦታ ጌታ ኢየሱስ በመጀመሪያ ለሰበከው ወንጌልና በእርሱ በኢየሱስ ክርስቶስ ለሚገኘው ታላቅ መደን እግዚአብሔር የሚሰጠው ምስክር ወይም ማረጋገጫም ነው። እንዲሁም ሐዋርያው ጳውሎስ «... ክርስቶስ በቃልና በሥራ፤ በምልክትና በድንቅ ነገር ኃይል፤ በመንፈስ ቅዱስም ኃይል በእኔ አድርጎ ከሠራው በቀር ምንም ልናገር አልደፍርም ... የክርስቶስን ወንጌል ፈጽሜ ሰብኬያለሁ» (ሮሜ 15:18-19) ይላል። በመንፈስ ቅዱስ የጸጋ ስጦታ የሚደረግ ተአምራት፤ ድንቅና የኃይል አገልግሎት ሁሉ በኢየሱስ ክርስቶስ የሚገኘው የዘላለም ሕይወት ታላቅ መዳን መሆኑን ይመሰክራል።

እግዚአብሔር እንደ ሰጠን መጠን እያንዳንዳችን ልዩ ልዩ የጸጋ ስጦታ አለን (ሮሜ 12:6)። ወደ ክርስቶስ መላት አስከንደርስ እንድንተጋ፤ በእርሱ በሚገኝ እንድንት እንድናድግ፤ ቤተ ክርስቲያንም እንድትታነጽ ኢየሱስ ክርስቶስ ለቤተ ክርስቲያን ስጦታ ሰጥቷል (ኤፌ 4:11-13)። መንፈስ ቅዱስ ልዩ ልዩ የጸጋ ስጦታን ለጥቅም ሰጥቷል (1ቆሮ 12:7)። ስለዚህ እኛ የጸጋ ስጦታዎች «ባለ አደራዎች» እንጂ «ባለቤቶች» አለመሆናችንን በማወቅ ማገልገል አለብን። የጸጋ ስጦታዎች የሚሰጡት የክርስቶስን ቤተ ክርስቲያን ወደ ክርስቶስ መላት ልክ ለማድረስ ነው።

እያንዳንዱ ክርስቲያን የተሰጠውን የጸጋ ስጦታ ቸል ሳይል መንፈስ ቅዱስ በውስጡ በሚያደርገው ኃይል መጠን እንዲያገለግል (1ጢሞ 4:14)፤ የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው። ሁሉም የጸጋ ስጦታዎች በመላት በቤተ ክርስቲያን ውስጥ እንዲገለጹና እግዚአብሔር እንዲክብር መጸለይም ይገባል። የጸጋ ስጦታዎች ሁሉ የሚሰጡት ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽ በመሆኑ በቀደመው ዘመን እንደሆነው ሁሉ በዚህ ዘመን ለአካሉ መታነጽ የማያስፈልግ የስጦታ ዓይነት የለም። ሁሉም ስጦታዎች በመላት ካልተገለጹ ደግሞ አካሉ ጤንነት የጉደለው ወይም እንደሚገባ ያልታነጸ ይሆናል። ስለዚህ ቤተ ክርስቲያን በተወሰነ የጸጋ ስጦታዎች መገለጥ ብቻ «ሳትረካ» ሁሉም ስጦታዎች በመላት እንዲገለጹ መፈለግ ይገባታል።

እንዲሁም ቤተ ክርስቲያን የምትታነጸውና መንፈሳዊ እድገት የሚኖረው የጸጋ ስጦታዎች በቤተ ክርስቲያን ውስጥ በመላትና በነጻነት ሲሠሩ ነው። የጸጋ ስጦታዎች በመላትና በነጻነት በማይገለጡበት ሁኔታ ቤተ ክርስቲያን በድንዛዜ ያለች ትሆናለች። ስለዚህ ሁሉም የጸጋ ስጦታዎች በመላት እንዲገለጹ መጸለይ፤ የተገለጡትም በነጻነት እንዲሠሩ ምዕመናንን ማስተማርና ማበረታታት የቤተ ክርስቲያን ቀዳሚ ኃላፊነቷ ነው። የጸጋ ስጦታዎች በመላት ሲሠሩ ደግሞ መጽሐፍ ቅዱሳዊ የሆነ የአጠቃቀም ሥርዓት እንዲኖር ማድረግ ያስፈልጋል።

12.8 «ሁሉ ለማነጽ ይሁን»

ሁሉም የጸጋ ስጦታዎች የሚሰጡበት ዓላማ ቤተ ክርስቲያንን ለማሳደግና ለማነጽ ነው። «በምትሰበሰቡበት ጊዜ ለእያንዳንዱ መዝሙር አለው፤ ትምህርት አለው፤ መግለጥ አለው፤ በልሳን መናገር አለው፤ መተርጉም አለው፤ ሁሉ ለማነጽ ይሁን» (1ቆሮ 14:26)። ለእያንዳንዱ ሰው (በነጠላ) የጸጋ ስጦታ የሚሰጠው ሌላውን ሰው (በነጠላ) ወይም ሌሎችን (በወል) ማለትም ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽ ነው (1ጴጥ 4:10-11)። ይህም በመሆኑ የጸጋ ስጦታን የሚፈልግ ሰው የሚፈልግበት ምክንያት ለራስ ጥቅም ሳይሆን «ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽ (ለመጥቀም)» መሆን አለበት (1ቆሮ 14:12)። ስለዚህ የጸጋ ስጦታ መቀበል ለትምክህት አይደለም። አንድ የተቀበለ ሰው ከሌላ ከተቀበለ ሰው አይበልጥም። ሁለቱም የተቀበሉ ስለሆኑ፤ ሁለቱም የራሳቸው የሆነ ስለሌላቸው፤ በሰጪው ፊት ሁለቱም እኩል ናቸው። አንድ ባሪያ ከሌላው አይበልጥምና (4:7)።

ሠላም

የጸጋ ስጦታ ለማነጽ የሚሆነው ስጦታውን በሥርዓት በመጠቀም ነው። በሥርዓት መጠቀም አስቀድሞ ጸጋው የተሰጠበትን ዓላማ ጠንቅቆ በመዳት ይጀምራል። እንዲሁም በሥርዓት መጠቀም በማጎበር የመናገር ተራ መጠበቅን፤ አንዱ ሲናገር ሌላው ዝም ማለትን፤ መደማመጥን ያጠቃልላል። በሥርዓት መጠቀም በማጎበር ተራ ጠብቆ ከመናገርና ከመደማመጥ በላይ ነው። የተነገረው ትንቢት፤ የተስፋ ቃል ወይም መገለጥ ሁሉ እንደ እግዚአብሔር ቃል መሆኑን መፈተንና በመጽሐፍ ቅዱስ መመዘኛዎች መዝና ማረጋገጥን ሁሉ ያጠቃልላል።

የጸጋ ስጦታ ሌላውን ለማነጽ የሚሆነው ሌላው ሰው ወይም ማጎበሩ ሊሰማው (ሊያደምጠው) ሲችል ነው ((1ቆሮ 14:5፤ 13፤ 27-28)። ሌላው የሚታነጽበትን ማድረግ «በአእምሮ ሕፃናት» አለመሆን እንዲያውም «በአእምሮ የበሰሉ» መሆን ነው (14:17፤ 20)። የጸጋ ስጦታ በተለይም ትንቢት መናገር «ሁሉም እንዲማሩ፤ ሁሉም እንዲመከሩ» (14:31) በመሆኑ በማጎበር ውስጥ ያሉት ሰዎች ሁሉ ትንቢት በመናገር ላይ ያሉትን ራሳቸውን ጨምሮ ከሚነገረው ትንቢት ሁሉም ሰው መማርና መመከር ይጠበቅባቸዋል።

የጸጋ ስጦታ ለማነጽ የሚሆነው አገልግሎቱ ከፍቅር የተነሣ ሲደረግና በፍቅርም ሲፈጸም ነው። የመታነጽ መንገድ በፍቅር በኩል ነውና (1ቆሮ 14:1)። በፍቅር ያልሆነ የጸጋ ስጦታ አገልግሎት ሁሉ ከነቱ ነው (1ቆሮ 13)። ለምሳሌ ትንቢት የሚናገር አገልጋይ ከእግዚአብሔር ዘንድ የሚቀበለውን ተስፋ ያለበትን ትንቢት ብቻ ሳይሆን የተግሣጽና የወዮታ መልእክትም ሳይቀር ያስተላልፋል። ትንቢቱን ሲናገር መልእክቱ የሚተላለፍለትን ሕዝብ (ሰው) በመውደድ ሊያስተላልፍ ይገባዋል። ይህ ባይሆን ግን መልእክቱ ለተላለፈለት ሕዝብ (ሰው) ቢጠቅምም አገልጋዩ ግን በፍቅር አሳሳብም ማለት ነው።

መንፈስ ቅዱስ እንደ ወደደ እያካፈለ የጸጋ ስጦታን ይሰጣል። መንፈስ ቅዱስ እንደ ወደደ የሚሰጠው የሥጦታውን ዓይነት ብቻ ሳይሆን የተሰጠው መገለጥ የሚነገርበትን ጊዜም ጭምር ነው። በመሆኑም በቤተ ክርስቲያን ወይም በስብሰባ ላይ ከመንፈስ ቅዱስ መገለጥ ከተሰጠው (14:30) እያንዳንዱ ሰው በዚያ ጊዜ (ሰዓት) በአግባብና በሥርዓት ሊያገለግል ይገባል (14:26)። እንዲሁም መገለጡን ቀደም ባለ ጊዜ ተቀብሎ መልእክቱን ማስተላለፍ የሚኖርበት በሌላ ጊዜ ሊሆንም

ስለሚችል መልእክት (መገለጥ) ተቀባዩ ከመንፈስ ቅዱስ አሠራር (ጊዜ) ጋር መስማማት አለበት።

የጸጋ ስጦታዎች አጠቃቀም ሥርዓት በተለይም ስለ ልሳንና የትንቢት ስጦታዎች አጠቃቀም ከ1ኛ ቆሮንቶስ ምዕራፍ 14 የሚከተለውን መገንዘብ ይቻላል።

- በጉባኤ በልሳን መጻል ይከለከልም፤ የተፈቀደ ነው። የሚጸልየው ሰው ሌላውን በድምጹ ወይም በሚያሳየው ሁኔታ እንዳያስቸግር ወይም ሌላው ከአምላኩ ጋር የሚያደርገውን የመንፈስ ኅብረትና ጸሎት እንዳያውክ በመጠንቀቅ ለራሱና ለእግዚአብሔር ድምጹን ዝቅ አድርጎ ይጸልይ። የማያምኑ ወይም ያልተማሩ ሰዎች ባለበት ጉባኤ ውስጥ ድምጹን ከፍ በማድረግ የሚነገር ልሳን የሚተረጎም ልሳን መሆን አለበት። በጉባኤ ውስጥ ልሳኑን የሚተረጎም ሌላ ሰው ከሌለ ልሳኑ ከፍ ተደርጎ መነገር አይኖርበትም።
- የሚተረጎምን ልሳን በጉባኤ የሚናገሩ በቁጥር ሁለት ወይም ሦስት⁷⁴ ሆነው በየተራ ይናገሩ። በልሳን የሚናገረው ለው የልሳኑ ትርጉም ከተሰጠው ትርጉሙን ይናገር፤ አለዚያም ልሳን የመተርጎም ስጦታ ያለው የተነገረውን ልሳን ይተርጎመው፤
- ትንቢት የሚናገሩ ሁለት ወይም ሦስት ሰዎች በየተራ ይናገሩ። የነቢያት መንፈስ ለነቢያት ይገዛልና አንዱ ትንቢት ሲናገር ሳለ ከመካከል ሌላ ሰው መገለጥ ከተሰጠው ወይም መልእክት ከተቀበለ በመናገር ላይ ያለው ዝም ብሎ መገለጥ ለተቀበለው ሌላው ቅድሚያ ይሰጥ፤
- በልሳን ትርጉምም ሆነ በትንቢት የሚተላለፈው መልእክት ሁሉ መመዘን አለበት። የተላለፈው መልእክት በሙሉ ከመነገሩ በፊት ሰሚዎች የተለያዩ ጎላ ያሉ ድምጾች ማሰማት በጀምሩ «ሌሎችም ይለዩአቸው» የሚለውን የጌታን ቃል ለመፈጸም አስቸጋሪ ይሆናል። ለመመዘን የሚነገረውን ሁሉ በጸጥታና በጥንቃቄ ማዳመጥ ያስፈልጋልና።
- ይህ የአምልኮ ሥርዓት ከእግዚአብሔር ባሕርይ ማለትም እርሱ የሰላም አምላክ ከመሆኑ የሚመነጭ በመሆኑ በቅዱሳን አብያተ ክርስቲያናት ሁሉ የሚጠበቅ ሥርዓት ነው። መንፈሳዊነት ተሰምቶት ይህን ሥርዓት የሚቃወም አላዋቂ ነው።
- የማያምኑ ወይም «ያልተማሩ» ሰዎች የሌላበት የምዕመናን ስብሰባ ሥርዓት በመሠረቱ የሚያምኑ ሰዎች ከሚገኙበት (የአማኞች ስብሰባ)

⁷⁴ «ሁለት ወይም ሦስት ሆነው» የሚለውን አገላለጽ ከማንበር የአምልኮ ጊዜ መጠን ጋር ማየቱ ጠቃሚ ይሆናል። በአንድ የአምልኮ ኘርግራም የሚተላለፈው ትንቢት ወይም የሚተረጎም ልሳን አንድ ብቻ ይሆናል ማለት አይደለም። ቁጥሩ የሚወሰነው መንፈስ ቅዱስ በጊዜው በሰጠው የመገለጥ መጠን ነው። ለአንድ ሰው ብቻ ከሰጠ የሚናገረው ሰው አንድ ብቻ ይሆናልና ሁለተኛና ሦስተኛ መጠበቅ አይገባም። እንዲሁም ከሦስት ካለፈ ደግሞ ስህተት ነው ሳይባል ነገር ግን መልእክቱን በመመዘን መፈተን ይበጃል።

የአምልኮ ሥርዓት ጋር ተመሳሳይ ነው። ሆኖም፡- የተሰበሰቡት አማኞች ብቻ በሆኑበት ሁኔታ፡-

- ሁሉም በልሳን መናገር ምን እንደሆነ ስለሚያውቁና «አብደዋል» የሚሉ ስለማይኖሩ፤
- ሰዎች መንፈስ ቅዱስ ተሞልተው በልሳን ሊናገሩ ሌሎች ሰዎች የሰሙበት ጊዜም ስለ ነበር (ሐዋ 2)፤
- በጉባኤ በልሳን እንዳይነገር የተከለከለ ባሰመሆኑ፤ ምዕመናን በሚሰበሰቡበት ጉባኤ በበረከት ውስጥ ሆነው በልሳን ቢጸልዩ ወይም ቢዘምሩ የአጠቃቀም ሥርዓት ጉድለት ተደርጎ ሊቆጠር አይችልም።

ከዚህ በላይ ከተዘረዘሩት የጸጋ ስጦታዎች የአጠቃቀም ሥርዓት ነጥቦች በተጨማሪ የእግዚአብሔር ክብር ሲወርድ ወይም ሰዎች በመንፈስ ቅዱስ ሊሞሉ፡-

- አገልጋዮች ቆመው ማገልገል እስከማይችሉ ድረስ ሆነዋል (2ኬና 5:14)፤
- ጉሽ የወይን ጠጅ እንደጠገቡ መስለዋል (ሐዋ 2:13)፤
- የነበሩበት ሥፍራ ተናውጧል (ሐዋ 4:31)።

ስለዚህ እነዚህን መስል ሁኔታዎች ከጸጋ ስጦታዎች መገለጥ ጋር ዛሬም ሊፈጸሙ እንደሚችሉ ማስተዋል አስፈላጊ ነው።

ይህም ሁሉ ሆኖ በጉባኤ ከዚህ የተለየ አሠራር ወይም «ስሕተት» የሚመስል የጸጋ ስጦታ አጠቃቀም ቢታይ ሁኔታውን በትዕግሥት አጢኖ እርስ በርስ በመቀበበልና በመመካከር፤ የታየውን ሁኔታ ከቃሉ ጋር ማገናኘብና ማስተካከል፤ ወደ ትክክለኛውም ሥርዓት መምራት፤ ፍሬውንም መመዘን ይገባል እንጂ ስጦታ ያላቸውን ሰዎች በየምክንያቱ መገሰጽ፤ ማሳዘን ወይም ማዳከም ትክክል አይሆንም። ይህ ሁኔታ መንፈስን ማጥፋት (1ተሰ 5:19-20) እንዳይሆን ብርቱ ጥንቃቄ መደረግ አለበት። በተቃራኒው ደግሞ የጸጋ ስጦታዎችን በመገለጥ ለሚያገለግሉት ሰዎች ከሌሎች አገልጋዮች ይልቅ የተለየ ክብር መስጠት ሳያውቁት አገልጋዮቹን ወደ መታበያ ሊያመራቸው ስለሚችል ሁሉ ነገር በልክ መሆን ይገባዋል።

በጸጋ ስጦታ የሚያገለግለው ወይም መልእክት የሚያስተላልፈው ሰው እንደ እግዚአብሔር ቃል የሆነ የስጦታ አጠቃቀም ትምህርት ካልተሰጠው በስተቀር በአጠቃቀም ሕፃን ስለሚሆን የአጠቃቀም ስህተት ሊያሳይ ይችላል። በሌላ በኩል ደግሞ በአጠቃቀም በኩል ሊመጣ የሚችለውን ስህተት በመፍራት ከነጭራሹ ልምምዱ እንዳይኖር ማፈን ወይም መጫን ፈጽሞ ትክክል አይደለም።

በቤተ ክርስቲያን ውስጥ በአገዛዝ ወይም አስተዳደር፤ በማስተማር፤ በመምከርና፤ በሌሎችም የጸጋ ስጦታዎች አጠቃቀም ላይ ስህተት ሊኖር እንደሚችል ሁሉ በልሳን በመናገር፤ በልሳን የተነገረውን በመተርጎም፤ በትንቢት እና በሌሎችም የንግግር ስጦታዎች ላይ የአጠቃቀም ስህተት ሊታይ ይችላል። በጸጋ ስጦታዎች አጠቃቀም ስህተት ሊኖር መቻሉ «አይቀሬ ነው» ባይባልም ዋናው ቁም ነገር ስጦታዎች ሁሉ በሙላትና በሥርዓት እንዲገለጡ አማድረጉ ላይ ነው። ስለዚህ

በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የአጠቃቀም ሥርዓቱን «የሚያውቀው/ አውቃለሁ የሚል ሰው» የጸጋ ስጦታ ኖሮት እያለ ግን አጠቃቀሙን ያላወቀውን ሌላ ሰው ገንዘቡ አድርጎ በፍቅር መምከር፣ ማስተማር፣ ማቅናትና ስጦታውም እንዲያድግ ማበረታታት ይጠበቅበታል። ስጦታው ያለው ሰው ደግሞ እንደ እግዚአብሔር ቃል የሆነውን የአጠቃቀም ሥርዓት በትሕትና መማርና ራሱን ማስተካከል ይገባዋል። አንድ ሰው ሥጦታ ስለተቀበለ አጠቃቀሙንም ጠንቅቆ የሚያውቀው ራሱ ነው ማለት እይሆንምና።

የአጠቃቀም ስህተት የሚያሳየው «የቆዩ» ክርስቲያን ከሆነ ደግሞ መልሱ ጳውሎስ እንዳለው «ይህች የጸፍሁላችሁ የጌታ ትእዛዝ እንደሆነች ይወቅ» የሚለው ነው። ሥርዓት የሌለው የጸጋ ስጦታዎች አጠቃቀም የሚመነጨው ከሰጪው ወይም ከስጦታዎቹ ባሕርይ አይደለም። የአጠቃቀም ስህተት ምንጩ ስጦታውን ከተቀበሉ ሰዎች ማስተዋል ጉድለት፣ በቃሉ እንደሚገባ አለመታነጽ፣ አጠቃቀሙን አለማወቅ ወይም በስጦታው መታበይና «ከእኔ በላይ የጸጋ ሥጦታ ያለው ሰው» የለም ብሎ ከማሰብ ሊሆን ይችላል። እግዚአብሔር ታላቅ ኃይል፣ የክብረ መዝገብን በሽክላ ዕቃ ውስጥ ያኖራል (2ቆሮ 4:7)። ሁልጊዜ ስህተቱ የሚመጣው ከደካማው ከሽክላው እንጂ በሽክላ ዕቃ ውስጥ ከተቀመጠው የክብረ መዝገብ አለመሆኑን ማወቅ ይገባል።

እንግዲህ የስጦታዎች አጠቃቀም እንደ ቃሉ በሥርዓት ሲካሄድ የእርስ በእርስ መተናነጽ ይኖራል። በጉባኤውም ውስጥ የሚገኝ የማያምን ሰውም ተወቅሶ ለእግዚአብሔር ይሰግዳል። በአጠቃላይ ለሁሉም የጸጋ ስጦታዎች አጠቃቀም መመሪያው «ሁሉም ለማነጽ ይሁን» የሚለው ሲሆን እገልግሎትን በፍቅር መፈጸም ደግሞ ከሁሉም ጸጋ የሚበልጥ የፍቅር መንገድ ነው።

12.9 «በእኔም የማይሰናከል ሁሉ ብፁዕ ነው» (ማቴ 11:6)

የጸጋ ስጦታዎች ሁሉ የሚሰጡት የክርስቶስን አካል ለማነጽ፣ ለመገንባት ሆኖ ሳለ ከስጦታዎች አጠቃቀም ጋር በሚመጣ ችግር ብዙ ሰዎች ከመታነጽ ይልቅ ይሰናከላሉ። አገልጋዮችን ከማደፋፈርና ከማበረታታት ፋንታ ብዙ ነቀፋን ይጠግባሉ በመካከልም ፍቅር ይቀዘቅዛል የእግዚአብሔርም ሥራ ይዳከማል። ችግሩ ከአገልጋዩ ብቻ ሳይሆን ከተገልጋዩ ወይም ከምእመኑ እንዲሁም ራሳቸው ስለ ራሳቸው ስለሁሉ ነገር አዋቂ ከሚመስላቸው ሰዎች ሊሆን ይችላል።

ይህንን በተሻለ ሁኔታ ለማገናዘብ እንዲቻል ሰዎች በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ እንዴት እንደተሰናከሉበት ማየቱ ጠቃሚ ይሆናል። በዛሬው ዘመን ላለን ክርስቲያኖች ሰዎች በጌታ ተሰናከሉበት የሚለውን ከመጽሐፍ ቅዱስ ማንበብ የሚያስገርመን ጉዳይ ነው። እንዴት ሰው በጌታ ይሰናከላል? እርሱ ማንም ሊለየው በሚችል መንገድ ነው የመጣው፣ በነቢያት አንደተነገረው ልክ እንደዚያው ነው የተገለጠው እንላለን። ይህ እውነት ነው። ግን በዘመኑ የነበሩ የሕግ አዋቂዎች ተሰናከሉበት አንዳንዶቹም ተጠራጠሩ። አስኪሞት ድረስ አሳደዱት። አመጣጡ በነቢያት አንደተነገረው ሆኖ ሳለ ይህን ባለማስተዋላቸው ነበር።

መጥምቁ ዮሐንስ በወህኒ ሳለ «... የሚመጣው አንተ ነህን ወይስ ሌላ እንጠብቅ?» (ማቴ 11:2) ብሎ ጌታ ኢየሱስን ጠየቀው። ጌታም የመለስለት ቀደም ሲል በነቢዩ ኢሳይያስ የተነገረው ትንቢት እየተፈጸመ እንደሆነ እንዲነግሩት ነው (ኢሳ 61፣ ሉቃ 4:18-21፣ ማቴ 11:4-5)።

ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ በሠላሳ ዓመት ያህል እድሜው (ሉቃ 3:23) አገልግሎት ከመጀመሩ በፊት መጥምቁ ዮሐንስ ስለ አርሱ «እነሆ የዓለምን ኃጢአት የሚያስወግድ የእግዚአብሔር በግ» (ዮሐ 1:29) ብሎ የተናገረ፤ ዮሐንስ ጌታን በውኃ ያጠመቀው መንፈስ ቅዱስም ሲወርድበት ያየና «የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ መስክራለሁ» (1:34) ብሎ የተናገረለት ሰው ነበር። ግን ዮሐንስ የጌታን ማንነት ተጠራጠረ፤ ጥያቄም አቀረበ። ጌታም «በእኔም የማይሰናከለው ሁሉ ብፁዕ ነው» አለ (ማቴ 11:6)። በጌታ የማይሰናከል ሰው የመጀመሪያ እምነቱን አጽንቶ የሚይዝ በተለዋዋጭ ሁኔታዎችና በሚመጡ ችግሮች ምክንያት እምነቱ የማይለዋወጥበት ነው።

ሐዋርያው ጳውሎስ በሮሜ 9:30-33 እንደጻፈው አሕዛብ ጽድቅን ሲያገኙ አስራኤላውያን ግን በጌታ ኢየሱስ ተሰናክለዋል። አስራኤላውያን የሚከተሉት ሕግ የጽድቅ ሕግ ማለትም የጽድቅን መንገድ የሚያመለክት ሕግ ሆኖ ሳለ የሕጉን ዋና መልእክት ግን አላስተዋሉም። ምልእክቱም ጽድቅ የሚገኘው በሥራ ሳይሆን በእምነት ይህም በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን መሆኑን ነው። ይህ ለሚያምኑበት የማዕዘን ራስ የሆነው ኢየሱስ ለማያምኑበት ደግሞ የማሰናከያ ዓለት ሆነባቸው። የተሰናከሉትም ሕግን በመጠበቅ ጽድቅን ሊያገኙ በመፈለጋቸው ነው። ጽድቅ ግን የሚገኘው ሕጉ ወደ አርሱ የሚያመለክተውን ሕጉ ሁሉ የሚናገርለትን ኢየሱስ ክርስቶስን በማመን ነው። አስራኤላውያን ግን አላመኑም። ስለዚህም በኢየሱስ ክርስቶስ ተሰናክለው።

አስራኤላውያን የመሢሁን መምጣት ለረጅም ዓመታት ሲጠባበቁ ኖረዋል። የሚጠባበቁት መሢሁ ግን ሊያነግሡት የሚፈልጉት (ዮሐ 6:15) ለአስራኤል መንግሥትን እንዲመልሰላቸው የሚጠብቁት ንጉሥ (ሐዋ 1:6) እንጂ እንደ ተራ ሰው በአህያ ውርነጭላ ላይ ሆኖ የሚሄድ ሰው አይደለም። ጌታ ኢየሱስ ደግሞ ንጉሥ ሆኖ ሳለ እንኳን የንጉሥ ቤተ መንግሥት ሊኖረው ቀርቶ ራሱን የሚያስጠጋበት እንኳ የሌለው (ማቴ 8:20) ሰው ነበር። እንዲህ ያለ ንጉሥ ለመገመት ለአይሁድ አልሆነላቸውም። ይህ ንጉሥ በትሕትና እንደሚመጣ በትንቢት የተነገረ ቢሆንም ክብሩን ትቶ እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኘውን ብቻ ሊያደርግ እንደመጣ አልገባቸውም። መሢሕ ኢየሱስ ክርስቶስ ግን በባሪያ መልክ እንደሚመጣ አላስተዋሉም። ስለሆነም ተሰናክለው።

እንዲሁም ጌታ ኢየሱስ ወደ ኢየሩሳሌም ሲገባ አይሁድ የሚጠባበቁት አዳኝ እነርሱ በአእምሮአቸው የሳሉት መሪ ነው እንጂ «... እነሆ ንጉሥሽ ጽድቅና አዳኝ ነው፤ ትሑትም ሆኖ በአህያም፤ በአህያይቱ ግልገል በውርንጫይቱ ላይ ተቀምጦ ወደ አንቺ ይመጣል» (ዘካ 9:9) የተባለለትን መሢሕ አይደለም። በመጽሐፍ የተጻፈ ቢሆንም፤ ይህንም በየጊዜው በምክራቦቻቸው ቢያነቡትም ለተጻፈው ማስተዋል አልገቡባቸውም። ኢየሱስ ክርስቶስ ደግሞ አስቀድሞ በነቢያት እንደተነገረውና በመጽሐፍ እንደተጻፈው እንጂ አይሁድ እንደሚፈልጉት ዓይነት «አዳኝ» ሆኖ አልመጣም። ስለዚህ ተሰናክለው።

ደቀ መዛሙርቱ በደስታ «በጌታ ስም የሚመጣ ንጉሥ የተባረከ ነው» ሲሉት (ሉቃ 19:38) ፈሪሳውያን ደግሞ «ደቀ መዛሙርትህን ገሥጸዋል» (19:39) ይሉት ነበር - ተሰናክሉበት። ሆኖም በመከራ ሰዓት በቅርበት ከተከሉት ደቀ መዛሙርቱ ሳይቀር ተስፋ በመቁረጥ ንግግር ስለ ጌታ ኢየሱስ «እኛ ግን እስራኤልን እንዲቤኹ ያለው እርሱ እንደሆነ ተስፋ አድርገን ነበር» (ሉቃ 24:21) እያሉ ሁኔታዎች ሁሉ እንዳሰቡት እንዳልሄደላቸው ይናገራሉ። የተስፋ መቁረጥ ንግግር ያውም በትንሣኤ ዕለት ነው።

ለግሪኮች (ለአሕዛብ) መሢሕ በመስቀል ላይ የሚሰቀል ነው ብለው ለመቀበል አልቻሉም። እንዲሁም እንደ «ተረገመ» ሰው በመስቀል ላይ የሚሰቀል መሪ (አዳኝ) አልጠበቁም። ይህ አዳኝ የዓለምን ኃጢአት እንደሚሸከም እርግማኑንም ሁሉ እንደሚያስወግድ አላስተዋሉም። ስለዚህ ተሰናክሉበት (1ቆሮ 1:23)።

መሢሕ ይሠራ የነበረው የሥራ ዓይነት (የእጅ መያዝ) ሳይቀር አይሁድን አሰናክላቸው። አናጺ ሆኖ በመካከላቸው ያደገ ሰው የዓለምን ኃጢአት የሚያስወግድ የእግዚአብሔር በግ ሆኖ ሕዝቡን ሁሉ ከኃጢአታቸው የሚያድን የተቀባ (መሢሕ) ይሆናል ብለው ለማሰብ አልቻሉም። ይህ እነርሱ ከሚጠባበቁት መንገድ የተለየ ነው። ስለዚህ ተሰናክሉበት። «ይህን ጥበብና ተአምራት ይህ ከወዴት አገኘው? ይህ የጸራቢ ልጅ አይደለም?... ተሰናክሉበትም» (ማቴ 13:54-55)።

መሢሕ የእግዚአብሔርን እውነት በግልጽና በድፍረት መናገሩ አይሁድን አሰናክላቸው። ጌታን ይከተሉት ከነበሩት «ከደቀ መዛሙርቱ ብዙዎች ወደ ጌላ ተመለሱ ወደ ፊትም ከእርሱ ጋር አልሄዱም» (ዮሐ 6:66) የተባለላቸው ጌታን ከመከተል ወደ ጌላ የተመለሱት ከገጠማቸው መከራ ወይም ስደት የተነሣ አልነበረም። እውነትን ግልጽ አድርጎ ስላስተማራቸው እንጂ። ጌታን ያህል ታላቅ መምህር ሲያስተምር «... ይህ የሚያስጨንቅ ንግግር ነው፤ ማን ሊሰማው ይችላል?» (ዮሐ 6:60) ብለው ያንጉራጉሩበትና የተሰናክሉበት የሕይወትን ቃል ሲነግራቸው ነው።

ፈሪሳውያን በጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ትምህርት ተሰናክሉበት (ማቴ 15:11-12)። አንዳንዶቹም መጽሐፍትን ገልጦ በማስተማሩ በደነቁም ሕዝቡን ያስታል (ዮሐ 6:12) «ጋኔን አሰብህ» (ዮሐ 6:20፤ 8:48) ይሉት ነበር። ተሰናክሉበት። ሳምራዊ ነህ (ዮሐ 8:48) አሉት። መስደባቸው ነው - ተሰናክሉበት። የጌታ ትምህርቱ እውነት ሆኖ ሳለ፤ ከትምህርቱ የተነሣ ራሳቸውን ከመመርመር ያልቅ የሕግ አዋቂዎች በትምህርቱ የሰደባቸው ይመስላቸው ነበር (ሉቃ 11:45)። በፈሪሳውያን ሚዛን በኢየሱስ ክርስቶስ የሚያምን ሕዝብ ሕግን የማያውቅ ሰው ነው (ዮሐ 7:49)። ነገር ግን ሕግና መጽሐፍት ሁሉ ስለ ኢየሱስ የሚናገሩ ናቸው (ዮሐ 5:39)። እንዲሁም የሕግ አዋቂዎች «ኀቢይ ከገሊላ እንዳይነሣ መርምርና እይ» (ዮሐ 7:52) ሲሉ የጌታ እናት ማርያም ከገሊላ ነዝሬት መሆኗን (ሉቃ 1:26)፤ ጌታ ኢየሱስም «በነበያት - ነዝሬቱ ይባላል የተባለው ይፈጸም ዘንድ ነዝሬት ወደምትባለው ከተማ መጥቶ ኖረ» (ማቴ 2:23) እንደተባለ አላስተዋሉም። ይህም የሕግ አስተማሪዎች የሚያስተምሩትን መጽሐፍ የማያውቁ መሆናቸውን ያስረዳል። ሰዎች መልካም ነገር አይገኝባትም ከምትባል ከነዝሬት (ዮሐ 1:46)

የመጣን የዓለም መድኃኒት ለመቀበል ተቸገሩ። እግዚአብሔር ግን በጥበቡና በታላቅ ምሕረቱ ከኢየሩሳሌም ብቻ ሳይሆን ነቢያትን ከናዝሬትም ያስነሣል።

የሕግ አዋቂዎች ፈሪሳውያን ሰንበት መከበር እንደሚገባው ከሕግ አንብበዋል (ዘጸ 20)። እንዲሁም «በስምንተኛውም ቀን ልጁ ከሥጋው ሽለፈት ይገረዝ» (ዘሌ 12:3) የሚል ስለ ተጻፈ ሰንበትን የሚያከብሩ ፈሪሳውያንም ቢሆኑ በሰንበት ቀን ሰውን ይገርዛሉ (ዮሐ 7:22)። በሰንበት ቀን ለሠላሳ ስምንት ዓመት የታመመ አንድ ሰው ጌታ ኢየሱስ በፈወሰ ጊዜ (ዮሐ 5:1-10) ፈውሱ በሰንበት ስለነበረ አይሁድ ጌታን ሊገድሉት ፈለጉ። ፈሪሳውያን ያላስተዋሉት ዋና ነገር የሕግን መሰጠቻ ዓላማ ነበር። ሕግን ለመጠበቅ ሊጥሩ የሕጉን ዋና ነገር ይስታሉ። ጌታም «የሙሴ ሕግ እንዳይሻር ሰው በሰንበት መገረዝን የሚቀበል ከሆነ ሰውን ሁለንተናውን በሰንበት ጤናማ ስላደረግሁ ትቁጡኛላችሁ?» (ዮሐ 7:23) ብሎ መልሶላቸዋል። የሕግን ዋና ነገር ሰላላወቁ በኢየሱስ ክርስቶስ ተሰናክሰዋል። እነዚህ የአውቀት መክፈቻ ያላቸው «አዋቂዎች» (ሉቃ 11:52) ናቸው። ግን ወዮላችሁ የተባሉ አዋቂዎች። የሚያነቡትን የማያስተውሉ አዋቂዎች።

በአጠቃላይ ለማመን የማይፈልጉ ሰዎች ስለ ሁሉም ነገር የሚሉት ነገር አያጡም፤ የሚመርጡትም የላቸውም። እንቢልታ ሲነፋላቸው እንዳልተጫወቱ፤ መሾም ሲወርድላቸው እንዳላለቀሱ ልጆች ናቸው (ማቴ 11:17)። «የሐንስ ሳይበላና ሳይጠጣ መጣ፤ እነርሱም፡- ጋኔን አለበት አሉት። የሰው ልጅ እየበላና እየጠጣ መጣ፤ እነርሱም፡- አነሆ በላተኛና የወይን ጠጅ ጠጭ የቀራጮችና የኃጢአተኞች ወዳጅ ይሉታል። ጥበብም በልጆቹ ጸደቀች»⁷⁵ (ማቴ 11:18-19)። ይሁን እንጂ የሐንስና ኢየሱስ ሁለቱም የተላኩት ከእግዚአብሔር ነው። ሁለቱም የእግዚአብሔርን ፈቃድ በየተላኩበት መንገድ ፈጽመዋል። ስለዚህ ጥበብ የሚለካው ለማመን በማይፈልጉና በሚተቹ ሰዎች አይደለም። የጥበብ ትክክለኛ ነት የሚታወቀው ሁሉን በጥበቡ የሚያደርግ በእግዚአብሔር ነው። እግዚአብሔር በማንም የማይመረመር ጥበብ አለው። የሰው ድርሻው የጥበበኛውን ጥበብ ለመረዳት እንዲችል ከጥበበኛው ጥበብን መለመን ነው።

እንዲሁም በዚህ ዘመን በቤተ ክርስቲያን ውስጥ በመንፈስ ቅዱስ አሠራር ላይ ብዙዎች ይሰናከላሉ። አንዳንድ ጊዜ የመንፈስ ቅዱስ አሠራር ሰው በአእምሮው እንደሚገምተው ወይም ሊሆን እንደሚፈልገው ሳይሆን ቢቀር እንኳን በትሕትና በእግዚአብሔር ፊት በመቅረብ፤ የእግዚአብሔርን ቃል በጥንቃቄ በመመርመርና በማገናኘብ መፈተን ያስፈልጋል። ምንም ያህል ሰው መጽሐፍ ቅዱስን አንብቤያለሁ ቢል ወይም «ነባር» ክርስቲያን ነኝ ብሎ ቢያስብ ምንጊዜም ቢሆን ገና ያላስተዋለውና ያልደረሰበት ብዙ እውነትና ልምምድ እንደሚኖር ሳይዘነጋ ራሱን ከመሰናከል ሊጠብቅ ይገባዋል።

እርግጥ ነው በጸጋ ስጦታዎች አጠቃቀም ስህተቶች ሊኖሩ ይችላሉ። ብዙ ጊዜም ታይተዋል። ነገር ግን እግዚአብሔር የላካቸው ነቢያት ደግሞ የኖሩት

⁷⁵ ይህ ክፍል በአዲሱ መደበኛ ትርጉም እንደሚከተለው ይነበባል፡- «የሐንስ ከመብልና ከመጠጥ ተቁጥቦ በመምጣቱ «ጋኔን አለበት» ይሉታልና። የሰው ልጅ እየበላና እየጠጣ መጣ እነርሱም በልቶ የማይጠግብ፤ ጠጪ እንዲሁም የቀረጥ ለብላቢዎችና የኃጢአተኞች ወዳጅ አሉት። ጥበብ ግን በሥራዋ ጸደቀች።»

በእግዚአብሔር ሕዝብ መካከል ሳይቀር በየዘመናቱ ተቀባይ አጥተው ነው። እንዲሁም እግዚአብሔር የነቢያትን መስደድና መገደልን እያወቀ አሁንም ነቢያትን ይልካል። መጽሐፍ እንደሚል «... ወደ እነርሱ ነቢያትንና ሐዋርያትን አልካለሁ፤ ከእነርሱም ይገድላሉ፤ ያሳድዱማል ...» (ሉቃ 11:49)። ስለሆነም ለቤተ ክርስቲያን የሚበጃት የአሁኖችን ነቢያት እያሳደደች የቀደሙ የተስደዱና የተገደሉ ነቢያትን መቃብር መሥራትና ማወደስ አይደለም (ሐዋ 7:51-53፤ ሉቃ 11:47-51፤ ማቴ 23:29-32) የእግዚአብሔርን የአሠራር ጥበብ ማስተዋል እንጂ።

የታመመውን አካል በእጁ ዳስሶ መፈወስ አንድ መለኮታዊ የፈውስ አሠራር ነው። በወንዝ ውስጥ ብቅ ጥልቅ ብሎ መታጠብና መንጻትም ሌላ ነው። ለንዕማን ግን ከለመጽ የመፈወሻው መንገድ በእጅ በመዳሰስ እንጂ በውኃ በመታጠብ አልመሰለውም። ስለዚህ የኤልሳዕ ንግግር አስቆጣው። «መስሎኝ ነበር» (2ኛ 5:11) አለ። ንዕማን «መስሎኝ ነበር» በማለት የራሱን ምኞት መግለጹ ነው እንጂ የእግዚአብሔርን አሠራር መንገድ መወሰን አይሆንም። ንጹ ብሎ በመናገር የሚፈውስ ጌታ በሁሉም መንገድ ይፈውሳል። የእግዚአብሔር ጥበብና አሠራሩ አይመረመርም። የተሻሉና፤ የበለጡ ወንዞች በሶሪያ እያሉ በዮርዳኖስ መታጠብ ለንዕማን አስቸጋሪ ነበር። የባርያዎቹን ምክር ሰምቶ ባይመለስ ኖሮ ንዕማን ለሁልጊዜ በለምጽ በኖረም ነበር።

በተመሳሳይ መንገድ በዚህም ዘመን በታላቅ መንፈሳዊ እንቅስቃሴ (ሪቫይቫል) ጊዜ እግዚአብሔር እንቅስቃሴውን የሚመራበትና የሚሠራበት መንገድ ሰዎች እግዚአብሔር እንዲሠራ ከሚፈልጉበት መንገድ እየተለየባቸው ብዙ «መስሎኝ ነበርኝ» ይታያሉ። አንዳንድ አሠራሮችም በአካባቢያቸው ካሉትና ከለመዱት አሠራር አምብዛም የተለየ ሳይሆን ይቀርና ተስፋ መቁረጥ ይታይባቸዋል። እግዚአብሔር «እነ እክሌ» ተብለው ስምና ዝና ባልወጣላቸው ሰዎች ሲሠራ፤ ለብዙዎች መሰናክል ይሆናል። በአካባቢያቸው የተናቁ በኅብረተሰቡ ሚዛን አነስተኛ በሚመስሉ ሰዎች እግዚአብሔር እጅግ የከበረ ሥራ ሲያደርግ በተለይ «ታላላቆች ነን» ለሚሉት መሰናክያ ሊሆን ይችላል። በ1ኛ 22:24 «...ማክያስንም ጉንጩን በጥፊ መታውና አንተን ሊናገር የእግዚአብሔር መንፈስ በምን መንገድ ከእኔ አለፈ አለ» እንደሚለው።

እግዚአብሔርን ማን ይመክረዋል? ማንስ መንገድንና አሠራርን ያስተምረዋል? (ኢሳ 40:28፤ ሮሜ 8:34)። ስለዚህ እግዚአብሔር የሚሠራበትን የተለያየ መንገድ አስተውሎ ከእግዚአብሔር አሠራር ጋር መስማማት ከእርሱ የአሠራር ፍጥነት ጋር መራመድ ትልቅ መንፈሳዊ ዕድገትና ማስተዋል ነው።

12.10 «ገለባ ከስንዴ ጋር ምን አለው?» (ኤር 23:28)

የጸጋ ስጦታዎች ለቤተ ክርስቲያን የሚለጡት ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽና ለማሳደግ ሆኖ ሳለ በጸጋ ስጦታ ስም የሚገለጡ የተለያዩ አሠራሮች ደግሞ ቤተ ክርስቲያንን በእጅጉ ይፈታተናሉ፤ ያዳከማሉ። አብዛኛውን ጊዜ በቤተ ክርስቲያን የሚታዩ የስሕተት አሠራሮችና የሚተላለፉ መልእክቶች የሚመጡት «ነቢያት ነን» በሚሉ የሐሰትን ትንቢት በሚናገሩና ሕዝቡ በከንቱ ተስፋ እንዲታመን በሚያደርጉ ሰዎች ነው። እነዚህ የሐሰት ነቢያት ናቸው።

ሐሰተኛ ነቢያትን በሁለት ክፍሎ መመልከት ይቻላል።

- የመጀመሪያዎቹ የዋጃቸውን ጌታን ኢየሱስ ክርስቶስን የሚክዱ (2ጴጥ 2:1-3) ሲሆኑ
- ሁለተኛዎቹ ደግሞ በጌታ የሚያምኑ ሆነው ሳሉ የሐሰት ትንቢት የሚያስተላልፉ ናቸው።

የዋጃቸውን ጌታን የሚክዱ ነቢያት ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ «ቃልም ሥጋ ሆነ» (ዮሐ 1:14) የሚለውን የማይቀበሉ ኢየሱስ ክርስቶስ በሥጋ እንደመጣ የማያምኑ ናቸው (2ዮሐ 7)። እነዚህን ዓይነት ነቢያት የኢየሱስ ክርስቶስን ጌትነት አያምኑም። ሐዋርያው ጳውሎስ «በእግዚአብሔር መንፈስ ሲናገር፡- ኢየሱስ የተረገመ ነው የሚል እንደሌለ» በመንፈስ ቅዱስም ካልሆነ በቀር፡- ኢየሱስ ጌታ ነው ሊል አንድ ስንኳ እንዳይችል አስታውቃችኋለሁ» (1ቆሮ 12:3) እንደሚል ሐሰተኛ ነቢያት «ኢየሱስ ጌታ ነው» ማለት አይቻላቸውም። የእርሱ ተቃዋሚዎች ናቸውና።

ሐሰተኛ ነቢያት ኢየሱስ ክርስቶስ በሥጋ እንደ መጣ የሚክዱት በክርስቶስ ተቃዋሚው መንፈስ የሚናገሩ ስለሆነ (2ዮሐ 7)፣ እነዚህም የሚያስቱ መናፍስት ስለሆኑ (1ጢሞ 4:1) ነው። የሚያስቱ መናፍስት በዓለም በመኖራቸው ምክንያት የእግዚአብሔር ቃል «መንፈስን ሁሉ አትመኑ፣ ነገር ግን መናፍስት ከእግዚአብሔር ሆነው እንደሆነ መርምሩ» (1ዮሐ 4:1) ይላል። እንዲህ ዓይነቱን መናፍስት መለያው መንገድ «ኢየሱስ ክርስቶስ በሥጋ እንደ መጣ የሚታመን መንፈስ ሁሉ ከእግዚአብሔር ነው፣ ኢየሱስ ክርስቶስም በሥጋ እንደመጣ የማይታመን መንፈስ ሁሉ ከእግዚአብሔር አይደለም፣ ይህም የክርስቶስ ተቃዋሚው መንፈስ ነው፤ «የእውነትን መንፈስና የስህተትን መንፈስ በዚህ እናውቃለን» (1ዮሐ 4:2-6)።

ሁለተኛዎቹ ዓይነት ሐሰተኛ ነቢያት በእግዚአብሔር ሕዝብ መካከል የሚገኙ ግን ከእግዚአብሔር ያልሆነ የሐሰት ትንቢት የሚናገሩ ናቸው። እነዚህ ራሳቸው ነቢያት ተብለው በነቢይነታቸው እየታወቁ ሳለ ግን ትንቢታቸው ሐሰት ይሆናል። እንዲህ ዓይነቱን የእገልጋዮች ከእውነት መሸራተትና መሳት በምድር ላይ የሚሆን የሚያስደንቅና የሚያስደነግጥ ነገር እንደሆነ መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል። «የምታስደንቅና የምታስደነግጥ ነገር በምድር ላይ ሆኖለች፣ ነቢያት በሐሰት ትንቢት ይናገራሉ፣ ... ሕዝቤም እንዲህ ያለውን ነገር ይወድዳሉ (ኤር 5:30-31)። እግዚአብሔር ሕዝቤ ብሎ የሚጠራቸው በምድር ከሚኖሩት ሕዝቦች ሁሉ በእርሱ የሚያምኑትንና እርሱን ብቻ የሚያመልኩትን ሕዝብ ነው። የእግዚአብሔር ሕዝብ እውነትን የሚወዱና ከእግዚአብሔር የሚመጣውን የእውነት ቃል ብቻ የሚናፍቁ ሊሆኑ ሲገባቸው በፈቃዳቸው መደለልን መታለልን የሚሹበት ዘመንም ነበር። ይህ ለሐሰተኛ ነቢያት መንስራፋት ሰበብ ይሆናል።

ሐሰተኛ ነቢያት፡-

- «በምድረ በዳ እንደሚኖሩ ቀበሮዎች» (ሕዝ 13:4) የፈረሰው እንዲጠገን የማይሹ ይልቁንም ከፍርስራሹ መጠቀም የሚፈልጉ ናቸው።
- «ምንም ምን ሳያዩ የገዛ መንፈሳቸውን ለሚከተሉ ሰነፎች ነቢያት» (ሕዝ 13:3)
- ከእግዚአብሔር ሳይላኩ ትንቢት የሚናገሩ (ኤር 29:31)
- በእግዚአብሔር ስም የገዛ ልባቸውን ሀሳብና ምኞት የሚተነብዩ (ኤር 23:25-27፤ ሕዝ 13:2) ናቸው።
- ውሸት የሆነውን ቃል ለመናገር ከእግዚአብሔር ሳይላኩ ለመናገር ደፋሮች ናቸው (ኤር 23:32፤ 27:15፤ 29:9)።
- ሕዝብን ይደልላሉ እንጂ አያንጹም፤ ለጥቅማቸው አይሆኑም (23:32)።
- «ስለ ጭብጥ ገብለና ስለ ቁራሽ እንጀራ» (ሕዝ 13:19) ትንቢት የሚናገሩ ናቸው። ሐሰተኛ ነቢያት ለሆዳቸው የሚኖሩ ናቸው።
- የተናገሩት የሐሰት ትንቢት እንዲፈጸም በብዙ ቃልና በተደጋጋሚ የሚናገሩ እንዲሁም ሕዝቡ እንደተከተላቸው በከንቱ ተስፋ የሚያስደርጉ ናቸው። በሕዝቅኤል ዘመን የነበሩት ሐሰተኛ ነቢያት ሐሰትን መናገር ብቻ ሳይሆን «ቃሉም ይጠና ዘንድ ተስፋ አስደርገዋል»⁷⁶ (ሕዝ 13:6)።

የእግዚአብሔር ቁጣ በስሙ ተጠቅመው «እግዚአብሔር እንዲህ ይላል» ብለው በሐሰት ትንቢት በሚናገሩት ላይ ቃላቅ ነው (ኤር 23:30-32፤ ሕዝ 13:9)። በሐሰት ትንቢት በሚናገሩት ላይ ቃሉ እንደሚል «ፀሐይም በነቢያት ላይ ትገባለች፤ ቀኑም ይጠቁርባቸዋል» (ሚክ 3:6) እንዳንዶችንም በሞት ቀጥቷል (ኤር 28:16-17)።

እግዚአብሔር የሚያደርገውና በነቢያቱም የሚያስተላልፈው መልእክት የእርሱን ቅድስና የሚገልጽና እንደ ተጻፈው ቃሉ የሆነ ነው። እግዚአብሔርን የሚንቀና በልባቸው እልክኝነት ለሚሄዱት የሚጠብቃቸው ጥፋት ነው። እግዚአብሔር ዓመፀኞችን ይቀጣል። የቃሉ እውነት ይህን አስረግጦ የሚናገር ሆኖ ላለ ሐሰተኛ ነቢያት ግን ኃጢአተኞች ከኃጢአታቸው እንዲመለሱ አይናገሩም። እግዚአብሔርን ለሚንቁ ሰላም ይሆንላችኋል የሚሉ በልባቸው እልክኝነት ለሚሄዱት ክፉ ነገር አያገኛችሁም ብለው ትንቢት የሚናገሩላቸው ነቢያት ሐሰተኞች ነቢያት ናቸው። እንዲህ ያሉ ነቢያት በከንቱ ትንቢት ተናገሩ የሚሰማቸውም ሰው በከንቱ ተደለላቸው።

⁷⁶ በአዲሱ መደበኛ ትርጉም «ራእያቸው ሐሰት ትንቢታቸው ውሸት ነው አግዚአብሔር ሳይልካቸው እግዚአብሔር እንዲህ ይላል ይላሉ ይህም ሆኖ የተናረጉት ይፈጸማል ብለው ይጠብቃሉ» ይላል።

ሐሰተኞች ነቢያት በውጫዊ ሁኔታቸው ከእውነተኞቹ ነቢያት ጋር ተመሳሳይነት አላቸው። የጌታ ቃል «የበግ ለምድ ሰብሰው ከሚመጡባችሁ በውሥጣቸው ግን ነጣቂዎች ተኩላዎች ከሆኑ ከሐሰተኞች ነቢያት ተጠንቀቁ» (ማቴ 7:15) ይላል።

ሐሰተኛ ነቢያት ሐሰት የሚናገሩት ለራሳቸው ጥቅም ለማግኘትና በአለቆቻቸው ዘንድ ተቀባይነት እንዲያገኙ ነው።

በብሉይ ኪዳን እግዚአብሔር አስራኤላውያን በኢየሩሳሌም እንዲሰግዱ ያዘዘውን ከሰሎሞን በኋላ የአስራኤል ንጉሥ የነበረው ኢዮርብዓም «ለሕዝቡ በማሰብ» በቤቴልና በዳን ሁለት የወርቅ ጥጆችን አኖረና «አስራኤል ሆይ፡- ወደ ኢየሩሳሌም ትወጡ ዘንድ ይበዛባችኋል» (1ነገ 12:28) አላቸው። ከዚህም በተጨማሪ በቤተ መቅደስ የሚያገለግሉ ካህናት ከሌዊ ነገድ ብቻ እንዲሆኑ እግዚአብሔር የሰጠውን ትዕዛዝ በመጣስ ከሌላው ወገን ሁሉ ካህናት አደረገ (1ነገ 11:38)። ይህንም ሲያደርግ የእግዚአብሔርን ካህናት አሳድዶ «ለከረብታው መስገጃዎች ለእጋንንቱም ለሠራቸውም እምቦሶች ካህናትን አቆመ» (2ዜና 11:15)። ኢዮርብዓም አንድ የእግዚአብሔር ሰው የሆነን ነቢይ መልካም ነገር እንዲተነብይለት በማለት «በረከትም እስጥላህ» (1ነገ 13:7) ብሎ ሊደልሰው ሞክሯል። ነቢዩ ግን ከእግዚአብሔር የሆነውን ትንቢት ብቻ ነግሮታል (1ነገ 13)።

ስለሆነም የእግዚአብሔርን ነቢያት ሀብታሞች በገንዘባቸው ለመግዛት፣ ባለ ሥልጣኖች በሥልጣናቸው ለማስገደድ የሞከሩበት ጊዜ አለ። ጦቢያና ሰንባላጥ የገዙት ነቢይ በነህምያ ላይ ትንቢት ተናገረ (ነህ 6:11-13)። «... ነቢያቶቻችሁም በገንዘብ ያምዋርታሉ፤ ከዚህም ጋር፡- እግዚአብሔር በመካከላችን አይደለምን? ከፋ ነገር ምንም አይመጣብንም እያሉ በእግዚአብሔር ይታመናሉ» (ሚኪ 3:11)።

12.11 «ጣፋጩንና አታላዩን ነገር እንጂ ቅኑን ነገር አትገነዘቡ» (ሉላ 30:10)

የእግዚአብሔር ሕዝብ ጣፋጭና አታላይ የሆነ መልእክት መስማት በሚፈልጉበትና ሐሰተኛ ነቢያትም በተንሰራፉበት ዘመን የእውነተኛ ነቢያት አገልግሎት በእጅጉ ይፈተናል። በዚህ ዘመን እውነተኛ ነቢያት ይሰደዳሉ፣ ይጠላሉ። ለሚወቻቸው ሊሰሙ የሚፈልጉትን ዓይነት ትንቢት የሚናገሩ ነቢያት ለሚወቹ በምንም ዓይነት የዓመፃና የኃጢአት መንገድ ላይ እንኳ ቢሆኑ እግዚአብሔር ግን ሁልጊዜም ለእነርሱ ተስፋና በረከት እንጂ ምክርና ተግሣጽ የማይናገር አድርገው ይቆጥሩታል። እንዲህ ዓይነት መልእክት ይዘው የሚመጡትንም ነቢያት ያሞግላሉ ይሸልማሉ። «እኔም ያላሳዘንሁትን የጻድቁን ልብ በውሸት አሳዝናችኋልና፤ በሕይወትም ይኖር ዘንድ ከከፋ መንገድ እንዳይመለስ የኃጢአተኛውን እጅ አበርታታችኋልና» (ሕዝ 13:22)።

77 በአዲሱ መደበኛ ትርጉም እንዲህ ይገባል። ነቢያትንም እንዲህ ይላሉ፡- «እውነተኛውን ትንቢት ከአንግዲህ አትገነዘቡ፤ ደስ የሚያሰኘውን ንገሩን የሚያማልለውን ተንብዩልን።»

የንጉሡ መልእክተኛ ነቢዩ ሚካያስን «እነሆ፤ ነቢያት ሁሉ በእንድ አፍ ሆነው ለንጉሡ መልካምን ይናገራሉ ቃልህም እንደ ቃላቸው እንዲሆን መልካም እንድትናገር አለምንሃለሁ» (1ነገ 22:13) እንዳለው እግዚአብሔርን የማይፈሩ ሰዎች «... እንደ ዝ ምኞታቸው ለራሳቸው አስተማሪዎችን ያከማቻሉ» (2ጢሞ 4:3)።

ሕዝቡ «ክፉ ነገር አይመጣብንም» (ኤር 5:12) ይላሉ። ነቢያቱም «ነቢያቶችሽ ከንቱና ሐሰተኛ ራእይ አይተውልሻል፤ ምርኮሽንም ይመልሱ ዘንድ በደልሽን አልገለጡም» (ሰቆ 2:14)። እነዚህ ነቢያት ቁስል እንዳይገለጥና መድኅኒት እንዳያገኝ የሚደብቁ ናቸው (ኤር 8:11)። ኤርምያስ እንዳለው «ጌታ እግዚአብሔር ሆይ፤ ወዩ! ... ክፉታቸውንም አፈሰስባቸዋለሁና» (ኤር 14:13-16)።

እስራኤላውያን በባቢሎን እጅ ለሰባ ዓመታት እንዲገዙ እግዚአብሔር ፈቅዶ እያለ ለባቢሎን አትገዙም ብለው በሐሰት የሚተነብዩ (ኤር 27:9)፤ እንዲሁም በዓመታት ሳይሆን «የእግዚአብሔር ቤት ዕቃ በቅርብ ቀን ከባቢሎን ይመለሳል» (27:16) ብለው ሕዝቡን በደስታ የሚያስጨበጡ ነበሩ። እንዲሁም በባቢሎን ሥር በምርኮ እንዲቆዩ እግዚአብሔር ከመደበው የምርኮ ዘመን በፊት (27:22) «ጌታ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል ... ቀንበር ሰብራአለሁ... » (28:2-4) ይላል ብለው የሚናገሩና የማስመለልም ቀንበርን ሰብረው በማሳየት ቢናገሩም (28:10-11)፤ ይህን «የታወቁ የሚባሉ ነቢያት» ቢተነብዩም፤ አስተዋይ ሰው ግን በከንቱ ልብን ከሚያማምሉ ነቢያት ድምጽ የእግዚአብሔርን ድምጽ ይለያል።

በእጠቃላይ ሐሰተኛ ትንቢት ከማስመለልና ከመደለል በቀር እግዚአብሔርን ለማወቅ አይጠቅምም፤ ገለባ ነው። «ገለባ ከሰንዴ ጋር ምን አለው? በውኑ ቃሉ እንደ እሳት፤ ድንጋዩንም እንደሚያደቅቅ መደሻ አይደለችምን? ይላል እግዚአብሔር» (ኤር 23:28-29)። ከእግዚአብሔር የሆነ ትንቢት ግን ያንጸል፤ የተሳሳተውን ይመልሳል፤ ያጠግባል፤ ስንዴ ነው።

ሐሰተኞች ነቢያት «ሌላ ወንጌል» እንደሚያስተምሩ (ገላ 1:6-9) ሐሰተኛ አስተማሪዎች ናቸው።

12.12 «ምልክት አድርጌሃለሁና» (ሕዝ 12:6)

የነቢይነት አገልግሎት የእግዚአብሔር አፍ በመሆን የእግዚአብሔርን ቃል (መልእክት) የማስተላለፍ አገልግሎት ነው (ዘጸ 4: 15-16፤ 7:1)። ነቢይ መልእክቱን በቃል በመናገር ወይም በምልክት በማሳየት በእግዚአብሔር እንደታዘዘው አድርጎ ያቀርባል። ስለሆነም ነቢያት ከሚናገሩት ቃል በተጨማሪ እራሳቸው ምልክት ሆነው እግዚአብሔርን «በእጥፍ/ በድርብ» ያስሰጣሉ።

ነብዩ ሕዝቅኤል በአንደበቱ ከሚናገረው ትንቢት በተጨማሪ ፊቱን ወደ ኢየሩሳሌም አቅንቶ በግራ ጉድኑ ለሦስት መቶ ዘጠና ቀን እንዲታኛ (ሕዝ 4:4-5)፤ በቀኝ ጉድኑ ለአርባ ቀን እንዲታኛ (4:6) ከጉድኑ ጉድኑ እንዳይገላበጥ (4:8) የታዘዘ ነቢይ ነው። የምግቡንም አዘገጃጀት በሚመለከት «ሐሰው በሚወጣ ፋንድያ በፊታቸው ትጋግረዋለሁ» (4:12) ተብሎ የታዘዘና በኋላም በከብት

እንዲጋግረው የተፈቀደለት (4:15) ሰው ነው። ይህ ነቢይ በተሳለ ጉራዴ ራሱንና ጤሙን እንዲላጭ፣ ጠጉሩንም፡- የሚያቃጠል፣ በጉራዴ የሚመታ፣ በነፋስ የሚበተን ብሎ ከፋፍሎ እንዲመዝነውና (5:1-4) ይህን ሁሉ ሲያደርግ በትንቢታዊ ምሳሌ ወይም በምልክት ለሕዝቡ ሲናገር ነበር። ሚስቱ ስትሞት እንዳያለቅስ የታዘዘው ሕዝቅኤል (ሕዝ 24:16-19) እግዚአብሔር የሕዝቡን የዓይናቸውን አምሮት እንደሚወስድባቸው በምልክት እንዲናገር ታዝዞ ነበር።

እግዚአብሔር የእስራኤልን መከፋፈልና ከሰሎሞን እጅ መንግሥቱ መቀደዱን በነቢዩ ጳኪያ በኩል ሲናገር «እኪያም የለበሰውን አዲስ ልብስ ይዞ ከአሥራ ሁለት ቆራረጠው» (1ኛ 11:30)። ለሕዝቡ የእስራኤልን መከፋፈል በምልክት ሲናገር ነበር።

እግዚአብሔር ሕዝቡን እስብራሊሁ ሲል ኤርምያስን ከሸክላ ሠሪ ገንቦ ገዝቶ ገንቦውን በሰዎች ፊት እንዲሰብር (ኤር 19:1፣10) ያዘዋል። እንዲሁም ኤርምያስ በመታጠቂያ (ኤር 13:1-7) መጽሐፍን ከድንጋይ ጋር አስሮ በወንዝ ውስጥ እንዲጥለው (ኤር 51:63) ሲናገረው በጳውሎስ መታጠቂያ እጁንና እግሩን አስሮ እንደተነበዩ ነቢዩ አጋቦስ (ሐዋ 21:10-11) እግዚአብሔር ለሕዝቡ በሚታይ መንገድ በምልክት መናገሩ ነበር።

ነቢዩ ኢሳይያስ የልጁን ስም «ምርኮ ፈጠነ፣ ብዝሃዋ ቸኩሰ» ብሎ ያወጣለት የሰማርያን በአሦር መማረክ ለሕዝቡ በምሳሌ ጭምር ሰማወጅ ነው (ኢሳ 8:1-4)። ከጊዜ በኋላ እንደ ኢሳይያስ ያለ የተማረና የተከበረ ነቢይ አራቁቱን መሄድ ቢጀምር ወይም እንደ ሕዝቅኤል፣ ሚስቱ ስትሞት የማያለቅስ ሰው በሕዝቡ ዘንድ ሲገኝ «አእምሮ የጉደለው» ይባላል። በዚህ ዘመን አንድ ሰው በበሬዎች አንገት ላይ የሚደረግ ቀንበር በአንገቱ አጥልቆ ቢታይ በጣም ይላቅበት ይሆናል። ወይም ልጆቹን ሎሩሃማ (ሆሴ 1:6) ብሎ ስም ቢያወጣ ልጆቹን የማይወድድ ወይም የልጆቹን መብት ያላከበረ ያሰኘው ይሆናል። «ራቁቱንና ባዶ እግሩን እንደ ሄደ» (ኢሳ 20:3) «እንዲሁ የአሦር ንጉሥ የግብጽንና የኢትዮጵያን ምርኮ ... ራቁታቸውንና ባዶ እግራቸውን አድርጎ ገላቸውንም ገልጦ፣ ለግብጽ ጉስቀላና ይነዳቸዋል (ኢሳ 20:3-4) ብሎ ለመናገር ራቁቱን ቢሄድ እብደት ያስመስልበታል።

ይሁን እንጂ ነቢይ የሕዝቡን ጉስቀላና ራሱ ነቢዩ በመጉላቀል የሚያሳይ የእግዚአብሔር መልእክተኛ ነው። ነቢይ የራሱ ኑሮ የሌለው፣ የእግዚአብሔር ፈቃድ እንዲህ ከሆነ ለልጆቹ እንኳ ደስ የሚያሰኘውን ስም ሰማውጣት መብት የሌለው አገልጋይ ነው። እግዚአብሔር በቃል የሚልከውን መልእክት ሕዝቡ ከዓመፀኝነቱ በዛት ለመስማት እምቢ ሲል እግዚአብሔር በብዙ ትዕግሥቱ በምልክትም ይናገራልና።

እውነተኛ ነቢያት የእግዚአብሔርን ትእዛዝ ሲፈጽሙ ሳለ «በባለ አእምሮዎች ዘንድ አእምሮ እንደጉደላቸው» ተደርገው ሲቆጠሩ ይችላሉ። ይሰናከሱባቸዋል። ሕዝቡ ሁሉ ለላም ነው በሚልበት ዘመን ሕዝቅኤል የሰደተኛ እክት ተሸከሞ እንደ ምርኮኛ ሆኖ ከአንድ ስፍራ ወደ ሌላ ስፍራ እንዲሄድ እስራኤላውያን በሰደት ወደ ምርኮ እንደሚሄዱ በምልክት ሲናገር (ሕዝ 12:1-11) ነበር።

በአጠቃላይ ሕዝቅኤልን እግዚአብሔር «ለእስራኤልም ቤት ምልክት አድርጌሃለሁና» (ሕዝ 12:6) እንዳለውና እንዲሁም «ሕዝቅኤልም ምልክት

ይሆንላችኋል» (ሕዝ 24:24) እንዳለ ነቢይ ለእግዚአብሔር ሕዝብ ምልክት ነው። ሕዝቡ በቃል የተነገረውን ትንቢት ባይሰማ በተጨማሪ በምልክት የሚያየውን ተመልክቶ ይህን ምንድን ነው? ብሎ እንዲጠይቅ እግዚአብሔር ለሕዝቡ በተጨማሪ የሚናገርበት መንገድ ነው።

12.13 «ትንቢትን አትናቁ! ሁሉን ፈትኑ! መልካሙንም ያዙ» (1ተሰ 5:19-21)

ትንቢት ለአሁኑና ለወደፊቱ ጊዜ እግዚአብሔር የሚልከው መገለጥ ነው። ትንቢት ስለሚመጣው ዘመን እግዚአብሔር ለነቢዩ በሚመርጠው መንገድ ያስታወቀው መልእክት ሲሆን የነቢዩ ድርሻ የተገለጠለትን ቃል ወይም መልእክት ለተላክለት ሕዝብ ወይም ሰው ማድረስ ነው (ሐዋ 11:28፣ 21:10-11)። እንዲሁም ትንቢት በአንድ ሁኔታ ውስጥ (በአሁኑ ጊዜ) የእግዚአብሔር ፈቃድ ምን እንደሆነ እግዚአብሔር የሚገልጠው እውነት ይሆናል (ሐዋ 13:1-2)። ትንቢት የሚመጣው ቤተ ክርስቲያንን «ለማነጽና፣ ለመምከር፣ ለማጽናናትም» ሲሆን (1ቆሮ 14:3)፣ ልብንም ያጸናል (2ኬና 15:8)።

እግዚአብሔር ለሕዝቡ ያለውን ሀሳብና ፈቃዱን በትንቢት፣ በራእይ፣ በሕልም በወንዶችና በሴቶች፣ በጎበዛዝቱና በሽማግሌዎች በአጠቃላይ በማንኛውም አማኝ በኩል ሊገለጥ ይችላል። ስለ ጸጋ ስጦታም በሚናገርበት ክፍል «መንፈሳዊ ስጦታም ይልቁንም ትንቢት መናገርን በብርቱ ፈልጉ» (1ቆሮ 14:1) ይላል። እንግዲህ ትንቢት መናገር ለአማኙ ሁሉ ከመንፈስ ቅዱስ መውረድ ጋር የተሰጠ የተስፋው ቃል መፈጸም ምልክት አድርጎ መውሰድ ይቻላል። ስለሆነም የትንቢት ስጦታ ቀደም ሲል በብሉይ ኪዳን የተነገረና በባዓለ ንምሳ ቀን የተፈጸመ ተስፋ ነው ማለት ይቻላል። ጴጥሮስ ከኢዩሌል በመጥቀስ፡-

እግዚአብሔር ይላል፡- በመጨረሻው ቀን እንዲህ ይሆናል፤ ሥጋ በለበሰ ሁሉ ላይ ከመንፈሴ አፈላለሁ፤ ወንዶችና ሴቶች ልጆቻችሁ ትንቢት ይናገራሉ፤ ጎበዞቻችሁም ራእይ ያያሉ፤ ሽማግሌዎቻችሁም ሕልም ያልማሉ፤ ደግሞም በዚያች ወራት በወንዶችና በሴቶች ባሪያዎቹ ላይ ከመንፈሴ አፈላለሁ ትንቢትንም ይናገራሉ (ሐዋ 2:17-18)።

ስለሆነም ትንቢት በማንኛውም አማኝ በኩል ማለትም «ነቢያ» ተብሎ በማይታወቅ ሰው በኩል ሊመጣ ይችላል ማለት ነው። ይህም ሆኖ ነቢይነት የጸጋ ስጦታ ነው። የእግዚአብሔር መንፈስ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ከሌላው ሰው ይልቅ ትንቢት የመናገርን ጸጋ አብዝቶ የሚሰጣቸው ሰዎች ማለትም ነቢያት አሉ (ሐዋ 13:1፣ 15:32፣ 11:27)።

የእውነት መንፈስ እንዳለ ሁሉ የሐሰት መንፈስ፣ የክርስቶስ ተቃዋሚ መንፈስ አለ (1ዮሐ 4:1-6፣ 2፣ 2ተሰ 2:3-4)። እንዲሁም ከሀሳባቸው ትንቢት የሚያፈልቁ ወይም በጥቅም በመገዛት የሚናገሩ ስለሚኖሩ ቤተ ክርስቲያን ከስህተት ተጠብቃ ትታነጽ ዘንድ ትንቢትን ሁሉ መፈተን የእግዚአብሔር ፈቃድና ለቤተ ክርስቲያን

የተሰጣት ትእዛዝ ነው። ስለሆነም የትንቢትን እውነተኛነት ለመመዘን አራት መጽሐፍ ቅዱሳዊ መንገዶች አሉ።

የመጀመሪያው ነቢዩ የተናገረው ትንቢት መፈጸሙ፤

ሁለተኛው ትንቢቱ በመጽሐፍ ቅዱስ ከተገለጸው የእግዚአብሔር እውነት ጋር የሚስማማ መሆኑ፤

ሦስተኛው የትንቢቱ ይዘትና ትንቢቱ መፈጸሙ ሕዝቡን የበለጠ እግዚአብሔርን ወደ ማወቅና እርሱንም ወደ መፍራት የሚመራ መሆኑ እና አራተኛው መናፍቅትን በሚለይ የመንፈስ ቅዱስ የጸጋ ስጦታ ናቸው።

እነዚህን የትንቢትን እውነተኛነት ለመመዘን የተሰጡ መለኪያዎች ዘርዘር አድርገን እንደሚከተለው እንመለከታለን።

ትንቢቱ በመፈጸሙ

ነቢዩ ኤርምያስ በእጅጉ ሰተገዳደረው ሐናንያ ለተባለው ነቢይ የመለሰለት «የነቢዩ ቃል በሆነ ጊዜ፤ እግዚአብሔር በእውነት የሰደደው ነቢይ እንደሆነ ይታወቃል» (ኤር 28:9) ብሎ ነበር። ምክንያቱም የትንቢቱ መፈጸም ለትንቢቱ እውነተኛነት እንድትረጋገጥ በመሆኑ ነው።

የእግዚአብሔር ቃል፡- «በልብህም፡- እግዚአብሔር ያልተናገረውን ቃል እናውቅ ዘንድ እንዴት ይቻላል? ብትል ነቢዩ በእግዚአብሔር ስም በተናገረ ጊዜ የተናገረው ባይሆን ባይመጣም፤ ያ ነገር እግዚአብሔር ያልተናገረው ነው፤ ነቢዩ በድፍረቱ ተናግሮታል እርሱን አትፍራው» (ዘዳ 18:21-22) በማለት ያዛል። የተነገረው ትንቢት ከመጣ (ከተፈጸመ) ከእግዚአብሔር ዘንድ የተላከ መልእክት ነበር ማለት ነው።

ሆኖም ትንቢቱ መፈጸሙ ብቻውን ትንቢቱ ከእግዚአብሔር ለመሆኑ ማረጋገጫ አይሆንም። ትንቢቱ መፈጸሙ የሚያስከትለው ውጤትም አብሮ መታየት አለበት።

የእግዚአብሔርን ቃል የማይቃረን በመሆኑ

ከህምያ ወደ ቤተ መቅደስ ገብቶ ከሚያሳድዱት እንዲያመልጥ የነገረው «የታወቀ» ነቢይ ነበር። ከህምያ ግን «እግዚአብሔርም ልኮት እንዳልነበረ፤ በእኔ ላይ ግን ትንቢት እንደተናገረ፤ እነሆ አወቅሁ» ይላል (ኑህ 6:12)። ነቢዩ ከህምያን ወደ መቅደስ ግባ ባለው ጊዜ ይህ መልእክት ስህተት መሆኑን ከህምያ ያወቀበት መንገድ ምናልባት በዘኁ 18:7 እንደተጻፈው ከሌዋውያን ነገድ በቀር ወደ መቅደሱ «ሌላም ሰው ቢቀርብ ይገደል» ከሚለው ቃል ጋር በማገናዘብና እንደ ያዝያ በድፍረት ወደ መቅደስ በመግባት በእግዚአብሔር እጅ ላለመውደቅ በመጠንቀቅ መሆን አለበት (2ዜና 26:16-23)።

ስለዚህ የትንቢት ትክክለኛነት የሚለካው ተናጋሪው «የታወቀ» ነቢይ ነውን? በሚል መመዘኛ ብቻ አይደለም። ከነቢዩ ታዋቂነት ይልቅ ትልቁ መመዘኛ

የተነገረው ትንቢት በመጽሐፍ ቅዱስ ከተጻፈው ከእግዚአብሔር ቃል ጋር ይስማማል ወይ? ብሎ በመጠየቅ ነው። የእግዚአብሔርን ቃል የሚቃረን ትንቢት ሁሉ በታወቀ ነቢይ በኩል የተነገረ ቢሆንም የሐሰት ትንቢት ነው።

ስለሆነም ነቢያት የሚለዩበት አንዱ ትልቁ መንገድ የሚናገሩት ቃል «የእግዚአብሔርንም ምክር ሁሉ» ከያዘው ከእግዚአብሔር ቃል ጋር የሚስማማና የማይቃረን መሆኑን በማስተዋል ነው (ዘፃ 18:20)። የትንቢት ቃል ምንም ያህል የሚያጽናና እና ተስፋ የተሞላበት ቢመስልም ለምሳሌ «ኢየሱስ ክርስቶስ በዚህ ጊዜ ይመለሳል» ተብሎ ጊዜ ወስኖ የሚነገር ትንቢት ሁሉ ስህተት ነው። ቃሉ እንደሚል ጌታ ስለሚመጣበት ስለዚያች ቀንና ስለዚያች ሰዓት ማንም ስለማያውቅ (ማቴ 24:36) አመጣጡም በድንገት ስለሆነ (24:43-44)። ስለ ጌታ መመለሻ ጊዜ ቀንና ሰዓት ወስኖ ትንቢት መናገር ስሕተት ነው። ስለ ጌታ መምጣት የተገለጠው የትንቢት ቃል «ጌታችሁ በምን ሰዓት እንዲመጣ አታውቁምና እንግዲህ ንቁ» የሚለው ነው (ማቴ 24:42)። የጌታ ምክር ስለ መጨረሻው ዘመንና ስለ ጌታ መመለስ በሚነገሩ ትንቢቶች «የጌታ ቀን ደርሶአል ብላችሁ፤ ከአእምሮአችሁ ቶሎ እንዳትናወጡ፤ እንዳትደነግጡም» (2ተሰ 2:2) የሚል ነው።

ትንቢቱ በመፈጸሙ በሚመጣው እውነተኛ መንፈሳዊነት

ከትንቢት እውነተኛነት መለኪያዎች አንዱ ትንቢቱ በመፈጸሙ በእግዚአብሔር ሕዝብ ላይ የሚያመጣው የእውነተኛ መንፈሳዊነት ውጤት ነው። ሕዝቡ ከእግዚአብሔር እንዲርቅ ወይም ፍጹምነቱን እንዳይጠብቅ የሚያደርግ ከሆነ ትንቢቱ ከእግዚአብሔር አይደለም ማለት ነው። ስለዚህ የጌታ ቃል በግልጽ ይናገራል። ይህ ክፉ ነገር ነው ከመካከል መወገድ ያለበት።

በመካከልህም ነቢይ ወይም ሕልም አላማ ቢነሣ ምልክትም ተአምራትም ቢሰጥህ፤ እንደ ነገረህም ምልክቱ ተአምራቱም ቢፈጸም፤ አርሱም፡- ሄደን የማታውቃቸውን ሌሎች አማልክት አንክተል እናምልክቸውም ቢልህ አምላካችሁን እግዚአብሔርን በፍጹም ልባችሁ በፍጹምም ነፍሳችሁ ትወድዱት እንደሆነ ያውቅ ዘንድ አምላካችሁ እግዚአብሔር ሊፈትናችሁ ነውና የዚያን ነቢይ ቃል ወይም ያን ሕልም አላማ አትስማ (ዘፃ 13:1-3)።

ስለሆነም ሰይጣን የብርሃን መልአክ አስመስሎ ራሱን እንደሚለውጥ የተመረጡትን እስኪያስት ድረስ ድንቅና ተአምራትን እንደሚያደርግ ሁሉ (2ቆሮ 11:14) በትንቢትም በኩል የሚፈጸምን ትንቢት በመላክ የእግዚአብሔርን ሕዝብ እንዳያስትና ወደ ሌላ አምልኮ እንዳይከተው ጥንቀቄ መደረግ አለበት።

ነቢያት ምንም እንኳ የእግዚአብሔር መልእክተኞች፤ ከእግዚአብሔር የሰሙትን የሚናገሩ የተላኩትን የሚያደርሱ በሆኑም እነርሱ ደግሞ ለራሳቸው በእጅጉ መጠንቀቅ አለባቸው። የሚሰሙትን በትክክል መስማት አለባቸው። የነቢያት ታማኝነታቸው ለላካቸው ለእግዚአብሔር መሆኑን ማወቅና የታዘዙትን በጥንቃቄ ማድረስ ይገባቸዋል። ይህን የማያደርጉ ነቢያት ግን አለመታዘዛቸው በእንበሳ እንደተገደለው ነቢይ በራሳቸው ላይ ቅጣት ሊያስከትልባቸው እንደሚችል ማወቅ ይገባቸዋል (1ነገ 13)። ለሌሎች የፍርድን መልእክት የሚያስተላልፉ ነቢያት

እነርሱም እግዚአብሔርን በጥንቃቄ ባይታዘዙ እራሳቸው ከቅጣት የሚያመልጡ አይሆኑም።

መናፍስትን በሚለይ የጸጋ ስጦታ

በመንፈስ የሚመጡ መልእክቶችን እውነተኛነት ለመፈተን ራሱ መንፈስ ቅዱስ ለቤተ ክርስቲያን የሚሰጠው መናፍስትን የመለየት የጸጋ ስጦታ አለ። ቤተ ክርስቲያን ከሰሐተት ተጠብቃ ትታነጽ ዘንድ ይህ መናፍስትን የመለየት የጸጋ ስጦታ ለቤተ ክርስቲያን በጣም አስፈላጊ ነው። ይህ ጸጋ የማይገለጥ ከሆነ የቤተ ክርስቲያን እድገትና መታነጽ የተሟላ ስለማይሆን እግዚአብሔር ይህን ጸጋ እንዲሰጥ ቤተ ክርስቲያን አጥብቃ መጸለይ ይገባል።

እንደ በለዓም የእግዚአብሔርን ሕዝብ ለመርገም እየወደዱ መርገም ባለመቻላቸው ብቻ በረከት ቢናገሩ (ዘኁ. 22:24) ወይም እንደ ሊቀ ካህናቱ ቀዳሩ ክርስቶስ ኢየሱስ እንዲሰቀል አጥብቀው እየተሟገቱ (ማቴ 26:3፣63-65) ግን ሊቀ ካህን ከመሆኑ የተነሣ ትክክለኛ ትንቢት የተናገረውን ተመልከቱ።

«በዚያችም ዓመት ሊቀ ካህናት የነበረ ቀዳሩ የሚሉት ከእነርሱ አንዱ፡-እናንተ ምንም አታውቁም፤ ሕዝቡም ሁሉም ከሚጠፋ አንድ ሰው ስለ ሕዝብ ይሞት ዘንድ እንዲሻለን አታስቡም አላቸው። ይህንም የተናገረ ከራሱ አይደለም ነገር ግን በዚያች ዓመት ሊቀ ካህናት ነበርና ኢየሱስ ስለ ሕዝቡ ሊሞት እንዳለው ትንቢት ተናገረ» (ዮሐ 11:49-51)።

ይላል። ሆኖም እንደ ቀዳሩ ዓይነቶች ነቢያት ተብለው አይጠሩም።

እንግዲህ ትንቢት እግዚአብሔር ለቤተ ክርስቲያን በሰጣቸው ነቢያት በኩል ይመጣል። በነቢያት በኩል የሚመጣውም ትንቢት መፈተን አለበት። ትንቢት በቤተ ክርስቲያን ውስጥ በተለያዩ ጊዜ መገለጥ፣ ራእይ፣ ሕልም እየተቀበሉ በሚናገሩ ሰዎች በኩል ይመጣል፤ ይህም መፈተን አለበት። ትንቢት በሰዎች ዘንድ እንብዛም በማይታወቁ ሰዎች በኩል ቢመጣም ባለመናቅ ማዳመጥና መፈተን ይገባል። እንዲሁም ትንቢት ክርስቲያን ባልሆኑ ሰዎች እንኳን ይመጣ ይሆናል። ሁሉንም በመፈተን ይታወቃል። ትንቢት አይናቅም ግን ይፈተናል።

በአጠቃላይ ነቢያት ትንቢት ሊናገሩ ሌሎችም እንዲለዩላቸው የእግዚአብሔር ቃል ያዝዛል (1ቆሮ 14:29)።

12.14 «ትንቢት በሚናገሩ ... ነቢያት ላይ ትንቢት ተናገር» (ሕዝ 13:2)

ለሕዝቡ የሐሰት ትንቢት በሚያስተላልፉ ነቢያት ላይ እግዚአብሔር የእውነትን ቃል የሚናገሩ ነቢያትን ይልከባቸዋል። በነቢያት ላይ ነቢያት (ሕዝ 13)።

አብዛኛውን ጊዜ የሐሰተኛ ነቢያትን ትንቢት እውነት እንደሆነ የሚያስመስለው አንዱ ሁኔታ የሐሰተኞች ነቢያት ቁጥር ከእውነተኞቹ ነቢያት ይልቅ በዝቶ

መታየቱና ድምጻቸውም በየቦታው «ደምቆ መስማቱ» ነው። ጌታ ኢየሱስ «ሐሰተኞች ክርስቶሶችና ሐሰተኞች ነቢያት ይነሣሉና ... ታላላቅ ምልክትና ድንቅ ያሳያሉና» (ማቴ 24:24፤ ማር 13:22) በማለት እንዳስተማረው የሐሰተኞች ነቢያት መነሣት የመጨረሻው ዘመን ምልክት ነው። በአሁኑ ዘመን ብዙዎች የክርስቶስ ተቃዋሚዎች ተነሥተዋል (1ዮሐ 2:18)። ወደፊትም የሚነሣ ምድርም ሁሉ እየተከተለ የሚደነቅበትና የሚሰግድለት፤ በስድስት መቶ ስድሳ ስድስት ቁጥር ምልክት የሚገዛ አውሬው የክርስቶስ ተቃዋሚ ነው (ራዕ 13)።

እውነተኛ ትንቢት በሰው ፈቃድ የሚመጣ ይመስል የእስራኤል ንጉሥ ነቢዩን ሚካያስን «ሁልጊዜ ክፉ እንጂ ክቶ መልካም ትንቢት አይናገርልኝምና እጠላዋለሁ» (2ዜና 18:7) ብሎ ተናገረ። አዎን እውነተኛ የሚናገሩ ነቢያት ብዙ ጊዜ የተጠሉ ናቸው። እውነተኞች ነቢያት «በመንፈስ ቅዱስ ተነድተው» (2ኤጥ 1:21) የሚናገሩ ናቸው።

ደፋር የእግዚአብሔር ሰዎች ክፉ ሥራን በመቃወም ፊት ለፊት የሚጋፈጡ፤ የሐሰተኛ ነቢያት ቁጥር መብዛት የማያስደነግጣቸው ናቸው። እራት መቶ ነቢያት ሁሉም በአንድ ሀሳብ ሲናገሩ፤ አንድ እውነተኛ ነቢይ ብቻ ነበር የተቃወማቸው (2ዜና 18:4-8)። ኤልያስ ከስምንት መቶ ሃምሳ ሐሰተኛ ነቢያት ጋር በቀርሜሎስ ተራራ የተወራረደው (1ነገ 18) ብቻውን ነበር።

በነቢያት መካከል ለሚነሣ ፉክክር እግዚአብሔር ዳኛ ይሆናል። ለሙሴ ነቢይ የሆነለት እርን (ዘጸ 7:1) እና ነቢይት የሆነችው ማርያም (ዘጸ 15:20) «እግዚአብሔር በሙሴ ብቻ ተናግሯልን? በእኛስ ደግሞ የተናገረ አይደለምን?» (ዘጉ 12:2) ብለው በትሑቱ በሙሴ ላይ በተነሡበት ጊዜ እግዚአብሔር የጽድቅ ዳኝነት ሰጠ። ነቢይ ሆኖ የእግዚአብሔርን መልእክት ማስተላለፍ የጸጋ ስጦታ ነው፤ ትሑት መሆን ደግሞ የመንፈስ ፍሬ ነው።

ነቢዩ ኤርምያስን አንድ ነቢይ የሆነ ለው «በካህናትና በሕዝቡ ሁሉ ፊት» በታላቅ መገዳደር ተገዳድሮት ነበር (ኤር 28)። ኤርምያስ በእግዚአብሔር ስም የተናገረውን መልእክት በመቃወም ይህን የሚሽር ትንቢት ሐናንያ ከእግዚአብሔር እንደ ተቀበለ አድርጎ ተናገረ። ኤርምያስም ሐናንያን «በእግዚአብሔር ላይ ዓመፅን ተናግረሃልና በዚህ ዓመት ትሞታለህ አለው። ነቢዩም ሐናንያ በዚያው ዓመት በሰባተኛው ወር ሞተ (28:16-17)።

የእግዚአብሔርን መልእክት የሚያደርስ ከእግዚአብሔር መልእክት የተቀበለ ብቻ ነው። ከእግዚአብሔር መልእክት የሚቀበል ደግሞ «በእግዚአብሔር ምክር የቆመ» ከዚህ የተነሣ «ቃሉን ያደመጠ የሰማ» ብቻ ነው (23:18)። ያለዚያ ግን «እኔ ሳልካቸው እነዚህ ነቢያት ርጡ፤ እኔም ሳልነግራቸው ትንቢትን ተናገሩ። በምክሬ ግን ቢቆሙ ኖሮ፤ ለሕዝቡ ቃሉን ባሰሙ ነበር፤ ከክፋትም መንገዳቸው፤ ከሥራቸውም ክፋት በመለሰላቸው ነበር» (ኤር 23:21-22) እንደሚል ነቢያት እግዚአብሔርን ካልሰሙ ሕዝቡን ከክፋቱ ለመመለስ አይሆንላቸውም።

ነቢያት የሌሎችን ነቢያት ቃል ሳይቀር መመዘን አለባቸው። ከእግዚአብሔር ቃል ተቀብሎ በመሄድ ላይ ወደ ነበረ ነቢይ ሌላ አንድ ነቢይ «እኔ ደግሞ እንደ አንተ ነቢይ ነኝ» ብሎ ሽማግሌ ነቢይ (1ነገ 13:18) በእግዚአብሔር የተሳከውን ነቢይ እንዳላሳተ መጽሐፍ ቅዱስ ይነግረናል። ነቢያት ከእግዚአብሔር ለሰሙት ቃል

ታማኞች በመሆን ተለዋዋጭ ወይም ተቃራኒ የሆነ መልእክት ሲመጣ ራሳቸው እግዚአብሔርን ሊጠይቁ ይገባቸዋል።

ይህ ነቢይ ወደ ሰው ቤት እንዳይገባ እንጀራን እንዳይበላ ውኃንም እንዳይጠጣ በእግዚአብሔር ታዘ ነበር (13:9)። እዚህ ላይ እውነት የሆነውን የእግዚአብሔርን መልእክት የማስተላለፍ አገልግሎት ያለው ነቢይ ወደ ሰው ቤት ከመግባትና አለመግባት፣ እንጀራን ከመብላትና አለመብላት፣ ውኃን ከመጠጣትና አለመጠጣት ጋር ምን ቁርኝት አለው? ብሎ መጠየቅ ያስመኛል።

ለነቢያት የተሰጣቸውን የእውነት ቃል በድፍረት ማስተላለፍ አንዱ አገልግሎታቸው ነው። እነርሱ ራሳቸው ደግሞ በግል ሕይወታቸው ባይገባቸውም ለእግዚአብሔር ታዛዥ መሆን አለባቸው። እግዚአብሔር ሲያዛቸው በሰው ዘንድ የሚያስቅ የሚመስል እንኳ ቢሆን የታዘዙትን መፈጸም አለባቸው። ያለበለዚያ ለሌሎች የተናገሩት የእውነት ቃል ይፈጸማል። በእነርሱ ላይ ደግሞ የእግዚአብሔር ቁጣ አለባቸው (1ነገ 13)።

ሰታላቅ አገልጋይ ሞት ቅርብ ናት። አገልጋዮች እንደ ሳምሶን በውኃ ጥማት (መሳ 15:18)፣ እንደ ኤልያስ በፍርሃት (1ነገ 19:3-4)፣ እንደ ዮናስ የእስራኤል ጠላቶች የሆኑ ኃጢአተኞች በንስሐ በመመለሳቸው ደስ ባለመስኘት (ዮና 4:3-8) ምክንያት ሞትን ሊመኙ ይችላሉ። ነቢያት እኮ ከእግዚአብሔር ጸጋ በስተቀር ሰዎች ብቻ ናቸው።

ሳሙኤል «ከቃሉም አንዳች በምድር ላይ አይወድቅም ነበር» (1ሳሙ 3:19) እንደተባለው እውነተኛ ነቢያት የሚናገሩት ቃል ይፈጸማል። እውነተኛው ነቢይ ሳሙኤል ሌሎች ሲመሰክሩለት «አንድ የእግዚአብሔር ሰው በዚህች ከተማ አለ እርሱም የተከበረ ሰው ነው የሚናገረውም ሁሉ በእውነት ይፈጸማል» (1ሳሙ 9:6) ተብሏል ።

ሰዎች ልብላቸውን ቀይረውና ሌላ ሰው መስለው ቢቀርቡ ነቢዩም ዓይኖቹ የፈዘዘበት ቢሆንም እንኳ የእግዚአብሔር መንፈስ ያውቃቸዋል፤ ይለያቸዋል (1ነገ 14:1-15)። መናፍስትን መለየት በትንቢት የሚነገር ቃል በምን መንፈስ እንደተነገረ ለመፈተን ብቻ ሳይሆን የእግዚአብሔር መንፈስ ስለ ሰዎች ማንነት ወይም በውስጣቸው የሚያስቡትን ሁሉ የሚገልጥበት አሠራር ነው።

በኋለኛው ዘመን ብዙ ሐሰተኛ ነቢያት እንዲነሱ ብዙዎችንም እንዲያስቱ የተነገረ ስለሆነ በሐሰተኛ ነቢያት መናፍርና መብዛት ቤተ ክርስቲያን ልትደነቅ አይገባትም። ቤተ ክርስቲያን በዚህ መደነቅ ስትጀምር ተልዕኮዋን እየረሳች የተሰጣትን የእግዚአብሔርን ዕቃ ጦር እያወለቀች መሆኗን በውል ማጤን አለባት። ቤተ ክርስቲያን በጨለማ ላይ ብርሃን እንድታበራ እንጂ ብርሃንን አጥፍታ በጨለማው ብርታት እንድትገረም አይደለም። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ አገልጋዮችና ምዕመናን የእግዚአብሔር ቃል ስለ መናፍስት አሠራር ቢማሩና ቢያስተውሉ ከስሕተት ይጠበቃሉ።

መናፍስትን የመለየት የጸጋ ስጦታ በሚገለጥበት ቤተ ክርስቲያን ሐሰተኛ ነቢያት ጉልበት አይኖራቸውም። ቢሞክሩም (ዘጸ 7:12) የእርን በትር የአስማተኞችን በትር እንደ ዋጦችና በመጨረሻም የፈርዖን ጠንቋዮች «ይህስ የእግዚአብሔር ጣት

ነው» (ዘጸ 8:19) እንዳሉት ይሆንባቸዋል። የእግዚአብሔር ጣት በርትታ መውጧቷ አይቀርም። ስለዚህ ቤተ ክርስቲያን በምዋርተኞች፣ በአስማተኞችና በጠንቋዮች ላይ የእግዚአብሔር ጣት እንድትወጣ አጥብቃ መጸለይና እራሷም የመግለጫው መሣሪያ ልትሆን ይገባታል።

ጥንቃቄ በጉደለበት ሁኔታ ከአረመኛ ጋር መልካሙን ዘር፣ ከገለባው ጋር ስንዴውን፣ በብዙ የተጠበቀውን ልጅ ከእንግዴ ልጁ ጋር መጣል ይመጣል። የጠላትም ትልቅ ስልት ይኸው ነው። አንዲት ቅንጣት ስንዴም እንኳ ብትሆን ከገለባ ጋር እስከተጣለችና አንዲት መልካም ተክል ከአረመኛ ጋር እስከተነቀለች ድረስ የጠላት ደሰታ ታላቅ ይሆናል። ስለዚህ ትንቢት በመናገርና በሌሎችም የጸጋ ስጦታዎች የሚያገለግሉ ወገኖች እንዳይጉዱና እንዳይሰናከሉ ጥንቃቄ መደረግ አለበት።

እውነት ነው የመጨረሻው ዘመን አንዱ ባሕርይ የሀሰት ትምህርት (ነቢያት) መብዛት ነው። አንደኛውም «የራሳቸውን አስተማሪዎች» አዘጋጅተው ከእነርሱ ይማራሉ (2ጢሞ 4:3)። የሀሰተኛ ነቢያት መብዛት እውነት ሆኖ ሳለ የአዲስ ኪዳን ቤተ ክርስቲያን ዓይነተኛ ባሕርይ ደግሞ ሥራው በመንፈስ ቅዱስ ኃይል መሠራቱና የጸጋ ስጦታዎችም በሙላት መሥራታቸው ነው።

ቤተ ክርስቲያን ውስጥ እንደ ሐናኒያና ሰጴራ መንፈስ ቅዱስን ለማታለል የሚሞክሩ አይታጡም። እንደነጹጥሮስ ዓይነት አገልጋዮች ሲኖሩ ግን ፈተናውን አያልፉትም። መናፍስትን የመለየት ስጦታ ምነው በዝቶ አይታይም?

ብዙ እውነተኛ ነቢያት ተሰድደዋል ብዙ ሀሰተኞች ደግሞ ለጊዜው «ደምቀዋል»። እውነተኛ ነቢያት በሕይወት እያሉ የሚወዳቸው ድርውንም ቢሆን እጅግ ጥቂት ነው፤ መቃብራቸውን መሥራት እንጂ (ማቴ 23:29)።

12.15 ሪቫይቫል የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ነው።

ሪቫይቫል እሳትና ዝናብ ነው። ሪቫይቫል እሳት የሰደድ እሳት ማንም ሊቋቋመው ወይንም በፊቱ ሊቆም የማይቻለው እሳት፣ ማንም ሊያግደው የማይቻለው ታላቅ እሳት፣ ያገኘውን ሁሉ አሾሁን፣ ጉቶውን፣ ጋሬጣውን ሁሉ የሚበላ የሰደድ እሳት፣ ድንጋዩን የሚያቀልጥ፣ የሚነጥረውን ከዝገቱ ለይቶ (አላቆ) የሚያነጥር የእቶን እሳት ነው። ትጉህ ገበሬ እሾህና ጋሬጣ የበዛበትን መሬት ከዝናብ በፊት በእሳት አቃጥሎ ለዝናብ ወራት እንደሚያዘጋጅ ሪቫይቫል ሲመጣ እንዲህ ይመስላል። በሪቫይቫል ጊዜ እግዚአብሔር እንደ ታላቅ ምሕረቱና ፈቃዱ በእሳት የሚበላውን ማንም ሊቋቋመው በማይችል ታላቅ እሳቱ፣ እየበላ ዝናቡን ደግሞ ያዘንበበታል።

ሪቫይቫል ዝናብ ነው። ታላቅና የሚያረስርስ ዝናብ። እሳት እሾሁንና እርጋፊውን ሁሉ ከበላው በኋላ ዝናብ ሲዘንብበት ምድር ለምለም አረንጓዴ እንደምትሆን ታላቅ የመንፈስ ቅዱስ ዝናብ ሲወርድም እንዲሁ ታላቅ መንፈሳዊ ልምላሜ በቤተ ክርስቲያንና በምድርም ይሆናል። አዲስ ሣር ይብቅላል፤ ቅንጣቱ

ያልሞተበት ጉዳ እንኳን በዝናቡ ሽታ ይለመልማል። ምድር በልምላጌ ትሞላለች።

በሪቫይቫል ወቅት ዝናቡ እሳቱን ሳያጠፋው ወይም ሳይከለክለው ሆለቱም ተሰማምተው ለአንድ ግብ ይሠራሉ፤ ለእግዚአብሔር ክብር። ያን ጊዜ ኃጢአት ይጠላል፤ ለእግዚአብሔር ዝማሬ ይበዛል፤ መፈራቱም በቤተ ክርስቲያንና በምድር ሁሉ ይሆናል።

በሪቫይቫል ጊዜ መንፈስ ቅዱስ ኢየሱስ ክርስቶስን ያከብራል። የኢየሱስ ክርስቶስ የመስቀል ሞቱ፤ ትንሣኤው፤ ዕርገቱ፤ የማዳን ሥራውና ዳግመኛ መመለሱ ማዕከላዊ ርዕሶች ይሆናሉ።

ሪቫይቫል ፍጹም መለኮታዊ ሥራ ነው። የሰው ድርሻው የእግዚአብሔርን ሀሳብና ጊዜ በመንፈስ ተረድቶ እግዚአብሔርን በመፍራትና በጸሎት መጠባበቅ ነው። አስተዋይ የቤተ ክርስቲያን መሪ ደግሞ ከሁሉ አስቀድሞ እራሱ የተጣለ ሆኖ እንዳይገኝ እራሱን (እና ቤተ ሰቡን) ከዓለም እድፍ እያነጻ፤ የሚያገለግለውን ሕዝብ እንዲቀደስ እያስተማረና እየመከረ፤ ቤተ ክርስቲያንም ታላቁን ዝናብና እሳት እንድትቀበል እያደራጀ ይጠበቃል።

ሪቫይቫሉም ሲመጣ ትክክለኛ እርምጃ የሚሆነው አካሄድን ከእግዚአብሔር ጋር ማድረግና በእርሱ ፍጥነት ከእርሱ ጋር መጓዝ ነው። አንዳንዶች ነገር ለሰው አእምሮ አይመችም ይሆናል። ለሰው አእምሮ ያልተመች ነገር ሁሉ ስህተት አይደለም። ሰው «አውቃለሁ» በሚለው የመጽሐፍ ቅዱስ እውቀቱ ተመዝኖ ያልተሰማማው ሁሉ ስህተት አይደለም። የማላውቀው ምን ሊኖር ይችላል? በሚል በትሕትናና ለመማር በተዘጋጀ ልብ መጠየቅ መልካም ይሆናል። እርግጥ ነው ብዙ አስመሳይ ነገርም ይኖራል። ሆኖም ጥንቃቄው «ልጁን ከእንግዲህ ልጁ ጋር» መጣል እንዳይሆን ነው።

ሪቫይቫል ከመጣ በኋላ በአንዳንድ አገሮች የታየው ችግር በልዩ ልዩ ምክንያት የመጣውን በረከት እንደሚገባ ለማስተናገድ አለመቻል ወይም የሪቫይቫሉን ባለቤት እግዚአብሔርን ከማመስገን ይልቅ ለራስ ሐውልት ለመሥራት መጀመር ነው። አንዱ እንዳለው «ሪቫይቫል እግዚአብሔርን በማክበር ይጀምርና ድርጅትን (ቤተ እምነትን) ወደ መካብ ያሽቆለቁላል፤ ከሰው ወደ እንቅስቃሴ ብሎም ሐውልት ወደ መሥራት። በመንፈስ ተጀምሮ በሥጋ ያልቃል።»⁷⁸

⁷⁸ «Revival usually begins in the glory of God and deteriorates to the glory of the Denominations or a Personality. It goes from the Man to the Movement to the Monument! Having begun the Spirit, they end in flesh.» Kevin J. Conner, 1982, The Church in the New Testament, KJV Publications, Vermont, p.11.

ታሪክ. ጊዜያዊ፡፡
በሥራዊት የፍጥነት፡፡
ጊዜያዊ መግቢያ፡፡

ምዕራፍ 13 አንዱ የሌላውን ሽክም በመሸከም

የእግዚአብሔር ቃል መልካም ሥራ ለመሥራት አትታክቱ ይላል (2ተሰ 3:13)። በወንበዴዎች እጅ የወደቀውን የረዳው መልካም አደረገ (ሉቃ 10:29-37)። ችግሮችን የሚያስብ ምስጉን ነው (መዝ 41:1)። ምንም ለማይዘጋጅላቸው ማካፈል (ነህ 8:10፤ ያዕ 1:27) እግዚአብሔርን ማክበር ነው። የድሆችን ጩኸት ለማድመጥ የማይወድ እርሱ በጮኸ ጊዜ አድማጭ አያገኝም (ምላ 21:13) ይላል።

የእግዚአብሔር ቃል በገላ 6:10 «ለሰው ሁሉ ይልቁንም ለሃይማኖት ቤተ ሰዎች መልካም እናድርግ» ይላል። ስለሆነም መልካም ሥራን ለቅዱሳን የሚደረግና ለሰው ሁሉ የሚደረግ ብለን በሁለት በመካፈል እንመለከታለን። ሁለተኛውን ዓይነት መልካም ሥራ በክፍል 4 የምንመለከተው ሲሆን ይህ ክፍል የሚያተኩረው በቅዱሳን መካከል ሲደረግ ስለሚገባው መልካም ሥራና ቅዱሳን ስለ ሀብት ሊኖራቸው ስለሚገባው መጽሐፍ ቅዱሳዊ መረዳት ነው። «ነገር ግን የመድኃኒታችን የእግዚአብሔር ቸርነትና ሰውን መውደዱ በተገለጠ ጊዜ እንደ ምሕረቱ መጠን ለአዲስ ልደት በሚሆነው መታጠብና በመንፈስ ቅዱስ በመታደስ አዳኝን እንጂ እኛ ስላደረግነው በጽድቅ ስለነበረው ሥራ አይደለም» (ቲቶ 3:4-5) በጸጋ ነው።

13.1 መልካም ሥራ ምንድን ነው?

መልካም ሥራ ሰዎች የሚያዩትና እግዚአብሔርን የሚያከብሩበት የሚታይ ሥራ (ማቴ 5:16)፤ ለሌሎች የሚደረግ የፍቅር አገልግሎት (ዕብ 6:9-10) ነው። መልካም ሥራ ለምስኪኖች መስጠት ነው (2ቆሮ 9:8)፤ (ማቴ 6:1-4)።

«ትእዛዛትን ሁሉ ክሕፃንነቱ ጀምሮ ጠብቄአለሁ» ስላለው ሰው መጽሐፍ ቅዱስ ሲናገር ጌታ ኢየሱስ፡- «ወደደውና - እንድ ነገር ጎደለህ ሂድ ያለህን ሁሉ ሽጠህ ለድሆች ስጥ በሰማይም መዝገብ ታገኛለህ መስቀሉንም ተሸክመህ ና ተክተለኝ አለው። ነገር ግን ስለዚህ ነገር ፊቱ ጠቆረ ብዙ ንብረት ነበረውና እያዘነ ሄደ» (ማር 10:19-22) ይላል። ይህ ትእዛዛትን ሁሉ ለመጠበቅ የተጋ ሰው በጎደለው እንድ ነገር ለምን ፊቱ ጠቆረ? ይህ ክፍል ሁሉም ሰው ሀብቱን እየሸጠ ለድህ ይስጥ የሚል አጠቃላይ ትእዛዝነት ባይኖረውም እንኳ ድሆችን መርዳት እንደሚገባና የሀብት ብዛት የጌታን ትእዛዝ ለመፈጸም እንቅፋት ወይም ግርዶሽ መሆን እንደሌለበት በግልጽ ያስተምራል። ስለሆነም ከዘላለም ሕይወት ይልቅ ገንዘቡን የሚያስቀድም ተፈትኖ ያላለፈ፤ በባለጠግነት የተታለለ ሰው ነው።

መጽሐፍ ቅዱስ በኤፌ 2:10 ላይ፡- «እኛ ፍጥረቱ ነንና እንመላለስበት ዘንድ እግዚአብሔር አስቀድሞ ያዘጋጀውን መልካሙን ሥራ ለማድረግ በክርስቶስ ኢየሱስ ተፈጠርን» ይላል። ደገንነት የሚገኘው በእምነት ነው። ደገንነት እግዚአብሔር እንዲሁ በጸጋው የሚሰጠው ስጦታ ነው። እንዲሁ ወይም በነጻ መዳንን እንድናገኝ ፈቀደልን፤ ይህም የእግዚአብሔር ጸጋ ነው። ስለዚህ ሰው የሚድነው በሥራ አይደለም። ሆኖም መልካም ሥራ⁷⁹ እንድንሠራ ተፈጥረናል።

በመልካም ሥራ ፍሬ ማፍራት ከሁሉ በፊት በእግዚአብሔር ፊት እንደሚገባ መመላለስ ነው። ይህም ጌታን ደስ ያሰኘዋል (ቆላ 1:10-12)። መልካም ሥራ ከእምነት የሚገኝ፤ ከማመን የሚመነጭ ሥራ ነው (1ተሰ 1:3)። በበጎ ሥራና በቃል የሚገለጽ መጽናናት (2ተሰ 2:16-17) ነው። መልካም ሥራ ጌታ ኢየሱስ በአገልግሎቱ ያደርግ የነበረው ነው (ሐዋ 10:38)።

እንግዲህ ይህ መልካም ሥራ የእግዚአብሔርን መልካምነት መግለጫ መንገድ ስለሆነ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ (ለአማኞች) እና ከቤተ ክርስቲያን ውጪ ላሉት (ለማያምኑት) ሁሉ መከናወን ያለበት ነው። መጽሐፍ «... ለሰው ሁሉ ይልቁንም ለሃይማኖት ቤተ ሰዎች መልካም እናድርግ» (ገላ 6:10) እንደሚል መልካም ሥራ ለቅዱሳንና (ለክርስቲያኖች) ለሰውም ሁሉ ነው።

በመጽሐፍ ቅዱስ መልካም ሥራ ለእግዚአብሔር ሥራ (ዮሐ 6:28-29፤ ሐዋ 13:41፤ ሮሜ 14:20) ለኢየሱስ ክርስቶስ ሥራ ውሏል (ዮሐ 5:16፤ ዮሐ 5:36፤ 15:24)። አማኞችም የሚያከናውኑትን መልካም ሥራ (act/ deed) (ማቴ 5:16፤ ማር 14:6፤ ሐዋ 9:36፤ ቆላ 1:10) ያመለክታል። በዚህ መጽሐፍ የቀረበው መልካም ሥራ በክርስቶስ የሚያምኑት በየግል እንዲሁም ቤተ ክርስቲያን በወል ስለምታደርገው በጎ ተግባር ነው።

13.2 መልካም ሥራ የጽድቅ ፍሬ ነው

ቸርነትና በጎነት በገላ 5:22 ክተጠቀሱት ዘጠኝ የመንፈስ ፍሬ መካከል ናቸው። ቸርነትና በጎነት መልካም ሥራዎች ናቸው። ስለሆነም መልካም ሥራ የመንፈስ ፍሬ ነው። «የብርሃኑ ፍሬ በበጎነትና በጽድቅ፤ በእውነትም ሁሉ ነውና ...» (ኤፌ 5:9) እንደሚል በጎነት በጌታ ብርሃን ውስጥ የሆነ ሰው የሚያፈራው የብርሃን ፍሬ ነው።

መልካም ሥራ የክርስቲያን መልካም ባሕርያት መግለጫ ነው (2ቆሮ 6:6)። ሐዋርያው ጳውሎስ በቆላ 3:12 «ርኅራኄና ቸርነትን ልበሱ» እንደሚል በጌታ በማመን የተሰጠው ሰው የሚያደርገው መልካም ተግባር ነው። ቸርነትን ማድረግ ፍቅር ያለው ሰው የሚያሳየው የፍቅር ባሕርይ ነው (1ቆሮ 13:4)።

⁷⁹ ሥራ- work (GK: ergon- «employment, task» 2. «a deed, act») የሚል ትርጉም አለው። በዚህ ክፍል የቀረበው መልካም ሥራ «a deed, act» የሚለውን ትርጓሜ የያዘ ነው።

በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ቸርነት፣ በጎነት፣ ርኅራኄ ተብለው የተገለጡት ቃላት ተመሳሳይና ተቀራራቢ ትርጉም አላቸው።⁸⁰

ስለዚህ መልካም ሥራ በእግዚአብሔር ብርሃን ውስጥ የሚኖሩ ሰዎች የሚያፈሩት የብርሃን ፍሬ ነው፤ የፍቅር መግለጫ ነው። በጎነት፣ ከእርሱ ጋር በመስማማት ለመኖር በሚወዱት ሰዎች ሕይወት ውስጥ መንፈስ ቅዱስ የሚያፈራው የመንፈስ ፍሬ ነው። «በበጎ ሥራ ሁሉ ፍሬ እያፈራችሁ» (ቆላ 1:10) እንደሚል።

ሰው የሚጸድቀው ቃሉ እንደሚል በእምነት ብቻ ነው። አብርሃም የጸደቀው በእምነት ነው። «አብራምም በእግዚአብሔር አመነ ጽድቅም ሆኖ ተቆጠረለት» (ዘፍ 15:6)። ስለዚህ አብርሃም «ለሚያምኑ ሁሉ አባት» ተባለ (ሮሜ 4:11)። እምነቱ ጽድቅ ሆኖ የተቆጠረለት ስለመገረዙ ምክንያት አይደለም። ጽድቅ የተቆጠረለት ገና ሳይገረዝ ነው (4:9-10)። ይህ አብርሃም ግን እምነቱን በሥራ ገልጿል «አባታችን አብርሃም ልጁን ይስሐቅን በመሠዊያው ባቀረበ ጊዜ በሥራ የጸደቀ አልነበረምን? እምነት ከሥራው ጋር አብሮ ያደርግ እንደ ነበር በሥራው እምነት እንደ ተፈጸመ ትመለከታለህን? መጽሐፍም አብርሃምም እግዚአብሔርን አመነ ጽድቅም ሆኖ ተቆጠረለት ያለው ተፈጸመ፤ የእግዚአብሔርም ወዳጅ ተባለ» (ያዕ 2:21-24)።

አብርሃም በእምነት የጸደቀው ይስሐቅ ሳይወለድ (ዘፍ 15:6)፣ ገና ይስሐቅን ለመሥዋዕትነት ሳያቀርብ ነበር። ግን አብርሃም በእግዚአብሔር ለማመኑ አንዱ ማረጋገጫ በተጠየቀ ጊዜ ልጁን ለመሥዋዕትነት ለማቅረብ መድፈሩ (ማመኑ) ነው። ስለሆነም አብርሃም እግዚአብሔርን ያመነው ስለ ይስሐቅ የተናገረውን አመነ። እንዲሁም ይስሐቅን በተቀበለ ጊዜ ደግሞ ለእግዚአብሔር በመታዘዝ እምነቱን በሥራ ገለጸ። እንዲሁም ነቢዩ ዕንባቆም «... ጽድቅ ግን በእምነቱ በሕይወት ይኖራል» (ዕን 2:4) እንዳለው። ለመዳን የሚሆን እምነት የመልካም ሥራ ፍሬ ያፈራል። ስለሆነም ሐዋርያው ጳውሎስ እንዳለው «በክርስቶስ ኢየሱስ ሆኖ በፍቅር የሚሠራ እምነት እንጂ መገረዝ ቢሆን ወይም አለመገረዝ አይጠቅምምና» (ገላ 5:6)።

ጌታ እግዚአብሔር ለሙሴ በሲና ተራራ ሕግንና ትእዛዝን ሰጥቶታል። ሙሴም ለእስራኤላውያን ሲናገር «እርሱም እንዳዘዘን በእምላካችን በእግዚአብሔር ፊት እናደርጋት ዘንድ ይህችን ትእዛዝ ሁሉ ብንጠብቅ ለእኛ ጽድቅ ይሆንልናል» (ዘዳ

⁸⁰ ቸርነት በእንግሊዝኛው kindness ሲሆን በዕብራይስጥ chrestotes፣ በግሪክ ደግሞ chesed ነው። ትርጉሙም፡- ደግነት፣ ለሌላው በጎ ነገር ማድረግ ወይም ሌላውን በሚያስፈልገው መርዳት ተብሎ ሊተረጎም ይችላል።

በጎነት - በእንግሊዝኛ goodness ሲሆን በዕብራይስጥ tobah, በግሪክ agathourgeo ነው። ይህም መልካም ማድረግ የሚል ትርጉም ይኖረዋል።

ርኅራኄ ደግሞ በእንግሊዝኛ compassion ወይም merciful ማለት ሲሆን በዕብራይስጥ raham በግሪክ oiktirmos ነው። ይህም ፍቅርን በተግባር መተርጎም፣ ለሌላው የመራራትንና ምሕረት የማድረግን ፍቺ ይይዛል።

በሉቃ 6:32-36 እንደምንመለከተው ርኅራኄ ወይም ምሕረት የእግዚአብሔር ባሕርይ ሲሆን፣ የተገለጸው ለድሆች መልካምን ከማድረግ ጋር ነው። በወንበዴዎች እጅ ለወደቀው ሰው በቁስሉ ላይ ዘይትና የወይን ጠጅ ያፈሰሰለት «ምሕረት አደረገለት» ተብሏል (ሉቃ 10:37)።

6:25) ብሏል። ይህ «ጽድቅ ይሆንልናል» ማለት ምን ማለት ነው? እንዲሁም በሌላ ሰፍራ «የሚሠራቸው ሰው በእነርሱ በሕይወት ይኖራልና፤ ሥርዓቱንና ፍርዴን ጠብቁ እኔ እግዚአብሔር ነኝ» (ዘለ 18:5) ይላል።

ሕግን ሁሉ መጠበቅ ቢቻል ኖሮ ሰው ጽድቅን በሕግ በኩል ባገኘም ነበር። ነገር ግን አዳም ሕግንና ትእዛዝን ሁሉ መጠበቅ አልሆነለትም። በእንዲቱ የተሳሳተ በሁሉ እንደ ተሳሳተ ይቆጠራልና እንግዲህ ሕግን ሁሉ የማይፈጽም የተረገመ ነው (ገላ 3:10)። ስለሆነም ሕግን በመጠበቅና በመልካም ሥራ ጽድቅ አይገኝም።

ነገር ግን ጽድቅ የሚገኘው ሕግን ሁሉ ፈጽሞ የታዘዘውን፤ ነውር የሌለበትና ጽድቅ የሆነውን ኢየሱስ ክርስቶስን (ዕብ 5:9) በማመን ነው። በእርሱ ስናምን የእርሱ ጽድቅ ለእኛ ጽድቅ ሆኖ ይቆጠርልናል። እርሱ ራሱ ስለ እኛ ኃጢአት እንደሆነ (ገላ 3:13) እንዲሁ የእርሱም ጽድቅ ለእኛ ጽድቅ ሆኖ ይቆጠርልናል። እንግዲህ፦

ከሕግ ሥራ የሆኑት ሁሉ ከእርግማን በታች ናቸውና፤ በሕግ መጽሐፍ በተጻፉት ሁሉ ጸንቶ የማይኖር የማያደርግም ሁሉ የተረገመ ነው ተብሎ ተጽፎአልና። ጽድቅ በእምነት ይኖራል ተብሎአልና ማንም በእግዚአብሔር ፊት በሕግ እንዳይጸድቅ ግልጥ ነው። ሕግም ከእምነት አይደለም። ነገር ግን የሚያደርገው ይኖርበታል ተብሎአል። በአንጩት የሚሰቀል ሁሉ የተረገመ ነው ተብሎ ተጽፎአልና። ክርስቶስ ስለ እኛ እርግማን ሆኖ ከሕግ እርግማን ዋጀን (ገላ 3:10-13)።

ይህ ነው እንግዲህ የእግዚአብሔር ጸጋ። ጽድቅን እንዲሁ መቀበልና ከእርግማን ነፃ መሆን።

አዎ ሰው የሚጸድቀው በእምነት ብቻ ሆኖ ሳለ እምነት ያለ ሥራ ደግሞ እምነትነቱ ያልተገለጠ ወይም የሞተ ያደርገዋል። ሐዋርያው ያዕቆብ እንደጻፈው «ወንድሞቼ ሆይ እምነት አለኝ የሚል ሥራ ግን የሌለው ሰው ቢኖር ምን ይጠቅመዋል? እምነቱስ ሊያድነው ይችላልን?» (ያዕ 2:14)። እምነት አለኝ የሚል እምነቱ ግን የጽድቅ ፍሬ ካላፈራ እምነቱን መግለጽ አይችልም። በኃጢአቱ የተጸጸተና ንስሐ የገባ ሰው ንስሐ እንደገባ በእርግጥ የሚታወቀው የንስሐ ፍሬ የሆነውን የተሰወጠ ሕይወት፤ ክርስቶስን የመምሰል ሕይወት ሊኖር እንደሆነ ሁሉ በክርስቶስ ያመነ ሰው ከተሰወጠ ሕይወቱ የሚወጣ ፍሬን ወይም መልካም ሥራን ያፈራል።

እግዚአብሔር ሰውን ሁሉ ይወድዳል። እግዚአብሔር መልካምነቱን እርሱን ለሚያመልኩት እንዲሁም እርሱን «የለም» ብለው ለሚክዱት ሁሉ ይልካል። የራሱን ፀሐይና የራሱን ዝናብ ለልጆቹ ብቻ ሳይሆን ለክፉዎቻቸው ይሰጣል። ጌታ ኢየሱስ «እኔ ግን እላችኋለሁ በሰማያት ላለ አባታችሁ ልጆች ትሆኑ ዘንድ ጠላቶቻችሁን ውደዱ፤ የሚረግሙአችሁንም መርቁ፤ ለሚጠሉአችሁም መልካም አድርጉ፤ ስለሚያሳድዱአችሁም ጸልዩ፤ እርሱ በክፉዎችና በበጎዎች ላይ ፀሐይን ያወጣልና፤ በጻድቃንና በኃጢአተኞችም ላይ ዝናቡን ያዘንባልና» (ማቴ 5:44) ብሎ አስተምሯል።

እግዚአብሔር መልካምነቱን ለሰዎች ሁሉ የሚያደርገው ከሰው ልጆች ምስጋናን በመፈለግ አይደለም። ቸርነት የእግዚአብሔር የእርሱነቱ ቫሕርይ ስለሆነ ነው። ስለዚህ የሰማዩ አባታችን ልጆች የሆኑ ሁሉ የእርሱ ባሕርይ ሊኖራቸው ይገባል። ጠላቶችን መውደድና ለእነርሱም መልካም ማድረግ የእግዚአብሔር ባሕርይ ተከፋይ መሆንና እርሱን በመምሰል ወደሚገኝ ፍጹምነት ማደግ ነው (5:48)። ይህ ደግሞ የጽድቅ ፍሬ ነው።

13.3 እምነትን በሥራ

ሰው በመልካም ሥራ ቢጽድቅ ኖሮ እንግዲያውስ የክርስቶስ ሞት ባላስፈለገ ነበር (ኤፌ. 2:8-9)። ስለሆነም ጽድቅ የሚገኘው ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ በፈጸመው የማዳን ሥራ በማመን ነው (ሮሜ 5:8-10)።

ደህንነት የሚቀበለው ሰው ለመዳን የሚከፍለው ዋጋ ወይም የሚያከናውነው መልካም ሥራ የለም። ደህንነት እንዲሁ ከእግዚአብሔር የተሰጠ ነፃ ስጦታ ነው። የሚያምን ሁሉ ይድናል። «ኀገር ግን የመድኃኒታችን የእግዚአብሔር ቸርነትና ሰውን መውደዱ በተገለጠ ጊዜ እንደ ምሕረቱ መጠን ለእዲስ ልደት በሚሆነው መታጠብና በመንፈስ ቅዱስ በመታደስ አዳነን እንጂ እኛ ስላደረግነው በጽድቅ ስለነበረው ሥራ አይደለም» (ቲቶ 3:4-5) በጸጋ ነው። «ያዳነን በቅዱስም አጠራር የጠራን እግዚአብሔር ነውና፥ ይህም እንደ ራሱ አላብና ጸጋ መጠን ነው እንጂ እንደ ሥራችን መጠን አይደለም ይህም ጸጋ ከዘላለም ዘመናት በፊት በክርስቶስ ኢየሱስ ተሰጠን ።» (2ጢሞ 1:9)። «ጸጋው በእምነት አድኗችኋልና፡ ይህም የእግዚአብሔር ስጦታ ነው እንጂ ከእናንተ አይደለም፡ ማንም እንዳይመካ ከሥራ አይደለም» (ኤፌ. 2:8-9)።

እንዲሁም «ኀገር ግን ሰው በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን እንዲጸድቅ እንጂ በሕግ ሥራ እንዳይሆን አውቀን ፥ ሥጋን የለበሰ ሁሉ በሕግ ሥራ ስለማይጸድቅ፥ እኛ ራሳችን በሕግ ሥራ ላይሆን በክርስቶስ እምነት እንጸድቅ ዘንድ በክርስቶስ ኢየሱስ አምነናል» (ገላ 2:16) ይላል። እንግዲህ እነዚህና ሌሎች የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች ጽድቅ በጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ በማመን የሚገኝ የጸጋ ስጦታ እንጂ የሰው የሥራ ውጤት እንዳልሆነ ያረጋግጡልናል።

ግን ደግሞ በቸሩ በእግዚአብሔር የሚያምን ሰው የአባቱን ቸርነት ለወንድሞቹና ለሌሎችም ሰዎች ይገልጻል። እምነቱን በሥራ ይገልጻል። እውነተኛ እምነት ከበጎ ሥራ ሊለይ አይችልም። እምነት ብቸኛ አይደለም። ሥራ የእምነት ንደኛ ነው። ስለዚህ ክርስቲያን መልካምን ሥራ የሚሠራው አንዲያጸድቀው አይደለም፤ እምነቱን ለመግለጽ እንጂ። መሥዋዕትነት ያለ ፍቅር ስንቱ እንደሆነ ሁሉ (1ቆሮ 13:3) መልካም ሥራም ያለ እምነት አይጠቅምም። መልካም ሥራ ከስንቱነት የሚያድነው በእምነት የተደረገ ሲሆን ነው። «የእምነታችሁን ሥራ» (1ተሰ 1:3) ወይም ከእምነት የሆነ ሥራ። ስለዚህ እምነት ያለ ሥራ እርቃትን ይሆናል።

መልካም ሥራ የእግዚአብሔርን ፍቅር መግለጫ መንገድ ነው። መጽሐፍ «ኀገር ግን የዚህ ዓለም ገንዘብ ያለው፥ ወንድሙም የሚያስፈልገውን ሲያጣ አይቶ

ያልራራለት ማንም ቢሆን + የእግዚአብሔር ፍቅር በእርሱ እንዴት ይኖራል?» (1ዮሐ 3:17):: እንዲሁም «ወንድም ወይም እጎት ራቂታቸውን ቢሆኑ የእለት ምግብንም ቢያጡ፣ ከእናንተ አንዱም፡- በደህና ሂዱ፣ እሳት ሙቁ፣ ጥገቡም ቢላቸው ለሰውነት ግን የሚያስፈልጉትን ባትሰጡአቸው ምን ይጠቅማቸዋል?» (ያዕ 2:15-16) ይላልና።

እንዲሁም ለእግዚአብሔር ለምስጋና የሚሆን ልግስና በክርስቶስ ወንጌል የማመን ውጤት ነው። «የዚህ ረድኤት አገልግሎት ለቅዱሳን የሚጎድላቸውን በሙሉ የሚሰጥ ብቻ አይደለምና፣ ነገር ግን ደግሞ በብዙ ምስጋና ለእግዚአብሔር ይበዛል። በዚህ አገልግሎት ስለ ተፈተናችሁ በክርስቶስ ወንጌል በማመናችሁ ስለሚሆን መታዘዝ እነርሱንና ሁሉንም ስለምትረዱበት ልግስና እግዚአብሔርን ያከብራሉ» (2ቆሮ 9:12-13):: መስጠት በልግስና ነው። ጎጥኦ ቀኑን ሁሉ ምኞትን ይመኛል፣ ጸድቅ ግን ይሰጣል፣ አይሰስትም» (ምሳ 21:26)።

በብሉይ ኪዳን እግዚአብሔር ለእስራኤላውያን የሰጠው ሕግ መበለቶች፣ ድሃ አደኝነትና ሌዋውያን ሳይቀሩ በልተው እንዲጠግቡ ልዩ ስርዓትን ደንግጋል። «በየሦስተኛው ዓመት መጨረሻ በዚያ ዓመት የፍሬህን አሥራት ሁሉ አምጥተህ በአገርህ ደጅ ውስጥ ታኖረዋለህ። ሌዋዊውም+ ከአንተ ጋር ክፍልና ርስት የለውምና+ በአገርህም ደጅ ያለ መጸተኛ ድህ አደግም መበለትም መጥተው ይበላሉ ይጠግባሉም። ይኸውም አምላክህ እግዚአብሔር በምታደርገው በእጅህ ሥራ ሁሉ ይባርክህ ዘንድ ነው» (ዘዳ 14:28-29)።

13.4 በፍቅር መስጠት

መልካም ማድረጎችን በፍቅር እስካልሆነ ድረስ በእግዚአብሔር ፊት ከንቱ ነው። 1ቆሮ 13:3 «ድሆችንም ልመግብ ያለኝን ሁሉ ባካፍል ሥጋዬንም ለእሳት መቃጠል አሳልፌ ብሰጥ ፍቅር ግን ከሌለኝ ምንም አይጠቅመኝም»።

«እግዚአብሔር ቅዱሳንን ስላገለገላችሁ እስከ አሁንም ስለምታገለግሉአቸው ያደረጋችሁትን ሥራ ለስሙም ያሳያችሁን ፍቅር ይረሳ ዘንድ ዓመፀኛ አይደለምና» (ዕብ 6:10) እንደሚል እግዚአብሔር ለስሙ በፍቅር የሚደረገውን መልካም ሥራ አይዘነጋም።

እኛ የተጠራነው እንደ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ወንድሞቻችንን ልንወድ ቢያስፈልግም ራሳችንን ስለ ወንድሞቻችን አሳልፈን እስከንሰጥ ድረስ ነው። በእግዚአብሔር ፊት ለወንድሞቻችን ሊኖረን የሚገባው ፍቅር ይህን ያህል ሊሆን ሲገባው ገንዘብንና እንጀራን አለመካፈል የፍቅርን መጉደል ያመለክታል። የእግዚአብሔር ቃል እንደሚል «ነገር ግን የዚህ ዓለም ገንዘብ ያለው ወንድሙም የሚያስፈልገው ሲያጣ ዓይቱ ያልራራለት ማንም ቢሆን የእግዚአብሔር ፍቅር በእርሱ እንዴት ይኖራል?» (1ዮሐ 3:17-18)።

የክበረውን ዘላለማዊውንና ሰማያዊውን የወንጌል ሚስጢር የተካፈሉ ጊዜያዊና ምድራዊ የሆነውን ነገር መካፈላቸው ምን ያህል ትክክል ይሆናል!! መንፈሳዊ ነገርን የተካፈሉ ለሥጋ የሚያስፈልገውን መካፈልማ እንዴት ተገቢ ነው።

አሁን ግን ቅዱሳንን ለማገልገል ወደ ኢየሩሳሌም እሄዳለሁ። መቄዶንያና አካያያ በኢየሩሳሌም ቅዱሳን መካከል ያሉትን ድሆች ይረዱ ዘንድ ወደዋልና። ወደዋልና የእነርሱም ባለ ዕዳዎች ናቸው። አሕዛብ በእነርሱ መንፈሳዊ ነገርን ተካፋዮች ከሆኑ በሥጋዊ ነገር ደግሞ ያገለግሏቸው ዘንድ ይገባቸዋልና (ሮሜ 15:25-27)።

በፍቅርና ለእግዚአብሔር ክብር ተብሎ ያልተደረገ ስጦታ ሁሉ እግዚአብሔርን ከሚያመልክ ሰው ለመደረጉ ዱካ የለውም። ለክርስቲያን ልግስና አስቀድሞ ራሱን ለእግዚአብሔር ከመስጠት የተነሣ የሚመጣ መልካም ሥራ ነው። ለመታየት ወይም ለመታወቅ ተብሎ የሚደረግ ስጦታ ሁሉ ዋጋን እዚሁ በምድር መቀበል ነው።

13.5 ቅዱሳንን በሚያስፈልጋቸው መርዳት

ቅዱሳን የሚለው ቃል በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን ዳግመኛ የተወለዱና በመንፈስ ቅዱስ የተቀደሱትን ያመለክታል። ይህ በአንድ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ብቻ ሳይሆን በሀገርና በዓለም አቀፍ ደረጃ ሁሉ ያሉትን አማኞች ሁሉ ያጠቃልላል።

በመልካም ሥራ እያንዳንዱ ሰው ቤተሰቡን በማሰብ ይጀምራል። የቤተ ክርስቲያንም የመጀመሪያ ተግባሯ ምዕመኗን በችግራቸው መድረስ ነው (ገላ 6:10)። መልካም ማድረግና ለሌሎች ማካፈል ቤተ ክርስቲያን ለእግዚአብሔር የምታቀርበው አንዱ የመሥዋዕት ዓይነት ነው (ዕብ 13:16)። ድሆችንና ችግሮችን ማሰብ በእነርሱም በቅን መፍረድ እግዚአብሔርን ማወቅ ነው (ኤር 22:16)።

የእግዚአብሔር ቃል እንደሚለው «ወንድም ወይም እኅት ራቁታቸውን ቢሆኑ የእለት ምግብንም ቢያጡ፣ ከእናንተ አንዱም፡- በደሀና ሂዱ፣ እሳት መቁ፣ ጥገቡም ቢላቸው ለሰውነት ግን የሚያስፈልጉትን ባትሰጡአቸው ምን ይጠቅማቸዋል?» (ያዕ 2:15-16)። የፍቅር አንዱ የተግባር መለኪያ ወንድሞችን በችግራቸው መርዳት ነው።

አስመሳይነት የሌለበት ፍቅር በተግባር የሚገለጽ፣ የሚታይም ፍቅር ነው። የእግዚአብሔር ቃል «ፍቅራችሁ ያለግብዝነት ይሁን። ... ቅዱሳንን በሚያስፈልጋቸው እርዱ፣ እንግዶችን ለመቀበል ትጉ» (ሮሜ 12:9፣ 13) ይላል። መረዳት የሚያስፈልጋቸውን ቅዱሳን መርዳትና እንግዶችን ማስተናገድ ፍቅርን በተግባር መግለጽ ነው።

ቅዱሳን በኢየሩሳሌም እንደነበሩት በርሃብ ምክንያት ቢሆን ደቀ መዛሙርት እንደ ችሉታቸው መጠን በማዋጣት፣ እንደ ቀናው መጠን (ሐዋ 11:27-30፣ 1ቆሮ 16:2፣ 2ቆሮ 8:1-4፣ 8:12) ወይም ለመንገድ የሚያስፈልጋቸው ቢሆን (ሐዋ

28:10፤ 1ቆሮ 16:6) በጌታ ለተወደዱት የሚያስፈልጋቸው ማገዝ የጌታ ፈቃድ ነው። ይህም ለቅዱሳን የሚሆን አገልግሎት (2ቆሮ 9:1) ነው። «ሕግ አዋቂውን ዜማስንና አጽሎስን ምንም እንዳይጎድልባቸው በጉዞአቸው ተግተህ እርዳ» (ቲቶ 3:13)።

መስጠት «ከብዙዎቹ ብዙ ከጥቂቶቹ ጥቂት» (ዘኁ 35:8) እንደ ችሎታ ነው። 1ቆሮ 16:1-3

ለቅዱሳንም ገንዘብን ስለ ማዋጣት፣ ለገላትያ አብያተ ክርስቲያናት እንደ ደነገግሁት እናንተ ደግሞ እንዲሁ አድርጉ። እኔ ስመጣ ይህ የገንዘብ ማዋጣት ያን ጊዜ እንዳይሆን ከእናንተ እያንዳንዱ በየሳምንቱ በፊተኛው ቀን እንደቀናው መጠን እያስቀረ በቤቱ ያስቀምጥ። ስመጣም ማናቸው ቢሆኑ የታመኑ የሚመስሉአችሁ ሰዎች ቸርነታችሁን ወደ ኢየሩሳሌም ያደርሱ ዘንድ ደብዳቤ ሰጥቼ አልካቸዋለሁ።

«በዚህም ነገር ምክር እሰጣለሁ። ከእምና ጀምራችሁ ለማድረግ ብቻ ያይደለ ነገር ግን ለማሰብ ደግሞ አስቀድማችሁ የጀመራችሁት ይህ ይጠቅማችኋልና አሁንም ለማሰብ በጎ ፈቃድ እንደነበረ፣ እንዲሁ እንዳላችሁ መጠን መፈጸም ደግሞ ይሆን ዘንድ፣ ማድረጉን ደግሞ ፈጽሙ» (2ቆሮ 8:10-11)። ስለዚህ ለመርዳት በጎ ፈቃድ ማኖሩ ብቻውን አይበቃም። በጎ ፈቃዱ ደግሞ ሲፈጸም ነው።

በቅዱሳን መካከል ያለው ግንኙነት የአንድ አካል ክፍል መሆን የአንድ ቤተሰብ አባሎች ስለሆነ የአንድ ሰው ትርፍ የሌላውን ጉድለት እንዲሞላ የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው። «የእነርሱ ትርፍ ደግሞ የእናንተን ጉድለት እንዲሞላ በአሁኑ ጊዜ የእናንተ ትርፍ የእነርሱን ጉድለት ይመላ በትክክል እንዲሆን እንዲህ ተብሎ እንደ ተጻፈ፡- ብዙ ያከማቸ አላተረፈም፣ ጥቂትም ያከማቸ አላገደለም» (2ቆሮ 8:14-15)።

መበልቶችን መጋፋት፤ ድሆችንም መበደል በእግዚአብሔር ፊት የተጠላ ነው። «መበልቶችም ቅሚያቸው እንዲሆኑ፤ ድሀ እደጎችንም ብዝበዛቸው እንዲያደርጉ፤ የድሀውንም ፍርድ ያጣምሙ ዘንድ፤ የችግረኛውንም ሕዝቤን ፍርድ ያጉድሱ ዘንድ የግፍን ትእዛዛት ለሚያዝዙ፤ ክፉንም ጽሕፈት ለሚጽፉ ወዋላቸው!» (ኢሳ 10:1-2)። እንዲሁም «እግዚአብሔር ከሕዝቡ ሽማግሌዎችና ከአለቆቻቸው ጋር ይፋረዳል፡ የወይኑን ቦታ የጨረሳችሁ እናንተ ናችሁ፡ ከድሆች የበዘበዛችሁት በቤታችሁ አለ፤ ሕዝቤንም ለምን ታደቅቁአቸዋላችሁ? የድሆችን ፊት ለምን ትፈጫላችሁ? ይላል የሠራዊት ጌታ እግዚአብሔር» (ኢሳ 3:14-15)፤ በማለት የእግዚአብሔር ሕዝብ አለቆች በሕዝቡ ላይ ያደረጉትን ግፍ ይወቅሳል። ስለሆነም በቅዱሳን መካከል የሚያስፈልጋቸውን መርዳት ብቻ ሳይሆን እድልዎ የሌለበት አስተዳደርና ድሆችን በድህነታቸው ምክንያት ዝቅ አድርጎ ማየት ወይም መበደል በእግዚአብሔር ፊት ጸያፍ ነው። እግዚአብሔር የሁሉም አባት ነውና።

ድሆችንና ችግረኞችን አለመርዳትና ጥጋባቸውን የሰደም ኃጢአት ነበር። «እነሆ የእንተሽ የሰደም ኃጢአት ይህ ነበር ትዕቢት እንጂውን መጥገብ መዝለልና ሥራ መፍታት በእርስዋና በሌሎች ልጆቻቸው ነበረ የችግረኛውንና የድሃውንም እጅ አላጸናችም» (ሕዝ 16:49)።

ሐዋርያው ጳውሎስ ለኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን ሽማግሌዎች የመክራቸው መንጋውን የመመገብና ከተኩላዎች የመጠበቅ ኃላፊነት እንዳለባቸው ሁሉ «እንዲሁ እየደከማችሁ ድውዮችን ልትረዱና እርሱ ራሱ፡- ከሚቀበል ይልቅ የሚሰጥ ብፁዕ ነው እንዳለ የጌታን የኢየሱስን ቃል ልታስቡ ይገባችሁ ዘንድ በሁሉ አሳየኋችሁ» (ሐዋ 20:35)። ሐዋርያው ጳውሎስ በኢየሩሳሌም የነበሩ «ዋኖች» እንደመከሩት «ድሆችን እናስብ ዘንድ ብቻ ለመኑን፤ ይህንም ደግሞ ላደርግ ተጋሁ» (ገላ 2:10) እንዳለው የዛሬዋም ቤተ ክርስቲያን ድሆችን ለማስብ መትጋት አለባት። ድሆችን ማስብ የአዲስ ኪዳን ትምህርትና የወንጌል ክፍል በመሆኑ እንደ ሌላው የጸሎትና የቃሉ አገልግሎት ትጋት የሚያስፈልገው መልካም ሥራ ነው። ለመልካም ሥራ መነቃቃት (ዕብ 10:24)።

ልግስና እንደ አቅም ብቻ ሳይሆን በድህነታቸው ያደረጉም የመቄዶንያ ክርስቲያኖች ምሳሌ ናቸው (2ቆሮ 8:1-6)። እንዲሁም ከጉድለትዋ የሰጠችዋ መበለት (ማር 12:41-44)።

እንግዲህ በአጠቃላይ ክርስቲያን መስጠትን የሚማረው ከእግዚአብሔር ነው። እግዚአብሔር ከስጦታው ሁሉ የበለጠውን «የማይነገር ስጦታ» ኢየሱስ ክርስቶስን እንዲሁ ሰጥቶናል። ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስም ነፍሱን ስለ እኛ አሳልፎ በመስጠት ፍቅሩን ገልጿልናል። ስለዚህ ክርስቲያን የሚሰጠውን ሁሉ የሚያደርገው ለእግዚአብሔር ምስጋና ነው።

ቤተ ክርስቲያን መስጠትን የምትማረው ራስ ከሆነው ከኢየሱስ ክርስቶስ ነው። «የጌታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን ቸር ስጦታ አውቃችኋልና፤ ሀብታም ሲሆን + እናንተ በእርሱ ድህነት ባለ ጠጎች ትሆኑ ዘንድ ስለ እናንተ ድህ ሆነ» (2ቆሮ 8:9)። እርሱ እኛን ባለጠጎች ያደርግ ዘንድ እርሱ ድህ ሆነ (ፊል 2:7)።

13.6 ለወላጆች ብድራትን መመለስ

ዘመዶችን፤ ይልቁንም ወላጆችን በሚያስፈልጋቸው መርዳት «አባትና እናትህን እክብር» የሚለው የጌታ ትዕዛዝ ክፍል ነው። ሰው ጸጥና ዝግ ብሎ በመኖር፤ በእግዚአብሔር ማደሪያ ቤት እንደሚገባ በመመላለስ፤ ተረት ከሆነው ነገር በመራቅ እግዚአብሔርን እንደሚመስል ሁሉ (1ጢሞ 2:1፤ 3:15-16፤ 4:7-8) ለገዛ ቤተ ሰቦቹም በማስብ እግዚአብሔርን መምሰሉን ያሳያል (1ጢሞ 5:4፤8)። እውነተኛ የክርስትና ሕይወት በቤት ውስጥ ይጀምራልና። የራሱን ቤት በመልካም ማስተዳደር ደግሞ የእግዚአብሔርን ማደሪያ ቤት ለማስተዳደር ቀዳሚ መመዘኛ ነው (1ጢሞ 3:4-5፤ 12፤ 15)።

13.7 ባልቴቶች ለቤተ ክርስቲያን አይከበዱባት

በለዎች መካከል ማበላለጥ ወይም መበለቶችን ችላ ማለት በደል ነው (ሐዋ 6:1)

ቤተ ክርስቲያን ከምዕመኖቿ መካከል በተለይ መበለቶችን ልትንከባከባቸው ይገባል። ይህ «የማዕድ አገልግሎት» በደቀ መዛሙርት ጊዜ የነበረ ነው (ሐዋ 6:1-3)። ሐዋርያው ጳውሎስም ቤተ ክርስቲያን መበለቶችን ትንከባከባቸው ዘንድ ለጢሞቴዎስ እንዲህ ይለዋል። «ባልቴቶች ያሉት የሚያምን ቢሆን ወይም የምታምን ብትሆን ይርዱአቸው ቤተ ክርስቲያንም እውነተኞችን ባልቴቶች እንድትረዳ አይከበዱባት» (1ጢሞ 5:16)።

ቤተ ክርስቲያን ባልቴቶችን ልትረዳ (1ጢሞ 5:16)፣ ድሆችንም ልታስብ ይገባታል (ገላ 2:10)። በምዕመኖን መካከል ማጉረምረም እንዳይኖር (ሐዋ 6:1) ቤተ ክርስቲያን ቅዱሳንን ያለ አድልዎ ልትረዳ የግድ ነው። ለሰው ፊት ማድላት ኃጢአት ነውና (ያዕ 2:1 9)።

በአጠቃላይ የቀደመችዋ ቤተ ክርስቲያን ለቅዱሳን በሚሆን አገልግሎት ትተጋ ነበር (1ቆሮ 16:1፣ 2ቆሮ 8:4-9)። እኛም ለቅዱሳን እንድናዋጣ በሚያስፈልጋቸውም ሁሉ እንድንረዳ (ሮሜ 12:13፣ 2ቆሮ 9:1-5፣ 3ዮሐ 5:8)፣ ቃሉን የምንማር ከሚያስተምሩን ጋር መልካምን ነገር ሁሉ ልንካፈል ታዘናል (ገላ 6:6)።

እንዲሁም ከሚያለቅሱት ጋር አብሮ ማልቀስ፣ የሌላውን መከራ የራስ እንደሆነ አድርጎ መቁጠር (ሮሜ 12:15፣ 1ጴጥ 3:8)፣ በመከራ ያሉትን ማጽናት (1ቆሮ 1:4) የሌላውን ሽክም መሸከም በመሆኑ በዚህ ረገድ ቤተ ክርስቲያን ከፍተኛ ኃላፊነት አለባት። ጌታ በሀብት ያበለጸጋቸው ክርስቲያኖችም አጥብቀው ሊገነዘቡት የሚያስፈልገው ነገር እግዚአብሔር ሀብትን የሰጣቸው ደስ እንዲላቸውና በተሰጣቸውም ሀብት መልካምን እንዲያደርጉ፣ እንዲረዱና እንዲያካፍሉ መሆኑን ነው (1ጢሞ 6:17-19)።

13.8 ከእግዚአብሔር የሆነ በረከት

የገንዘብ ድህ መሆን በሰው ዘንድ የሚመረጥ ምርጫ አይደለም። ከእግዚአብሔር ያልሆነ ባለጠግነት ደግሞ መጉምጀት ብቻ ነው። መጉምጀት ደግሞ ጣዖትን ማምለክ፣ እግዚአብሔርን ያስ መታዘዝ ምልክት ነው (ቆላ 3:5-6)።

እግዚአብሔር እንደ ባለጠግነቱ መጠን አማኙን ሁሉ በሰማያዊ በረከት ይባርካል። ይህም ከሁሉ አስቀድሞ የዘላለም ሕይወት ነው። እውነተኛ ብልጽግና በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ የሚገኝ መዳን ነው። የነፍስ ደኅንነት የዘላለም ሀብት ነው። ብልና ዝግት የማይበላው፣ የማይበሰብስ የማይረጅ፣ «ምንዛሬውም የማያሸቆለቁል»፣ የማይሰረቅ ሀብት ነው።

ቤተ ክርስቲያን ባለ ጠጋ የምትሆነው በክርስቶስ ነው። «የክርስቶስ ባለጠግነት» (ኤፌ 3:8) ወንጌልን መስበክ ነው። ወንጌል ደግሞ የሚሰሙትን እና የሚቀበሉትን ሁሉ በሰማያዊ በረከት ያበልጽጋል። በምድራዊ ነገር ምንም የሌለው እንኳን ቢሆን በሰማያዊ በረከት ግን የተባረከ ነው (1ቆሮ 1:5-6፤ 1ቆሮ 3:21-22)።

ክብር ያለው፤ ባለጠግነት የሚገኘው በኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ይህም ደግሞ በእርሱ የሚያምኑት ቅዱሳን የሚያገኙት የዘላለም ርስት ነው (ኤፌ 1:18-19)። ለዚህ ርስት የተስፋው መያዣ ወይም ቅድሚያ ክፍያ መንፈስ ቅዱስ ተሰጥቶናል (1:14)።

በረከት በነገር ላይ ትርጉም የሚኖረው በተገኘው ሀብት ብዛት ብቻ አይደለም። በረከት ለእውነተኛ ደስታና ለምስጋና ምክንያት ሲሆንም ነው። ይህ ደግሞ የሚገኘው እግዚአብሔርን በመፍራት ነው። «እግዚአብሔርን ከመፍራት ጋር ያለ ጥቂት ነገር ሁከት ካለበት ከብዙ መዝገብ ይሻላል» (ምሳ 15:16)።

ሰይጣን ሀብትን ሊሰጥ ይችላል። በማቴ 4:8-9 እንደ ተጻፈው ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስን «ዲያቢሎስ እጅግ ረጅም ወደ ሆነ ተራራ ወሰደው፤ የዓለምንም መንግሥታት ሁሉ ከብራቸውንም አሳይቶ፡- ወድቀህ ብትሰግድልኝ ይህን ሁሉ እስጥሃለሁ አለው» ይላል። ሰይጣን ወድቆ ለሚሰግድለት ወይም የእርሱን መንገድ ለሚከተል ሀብትን የመስጠት አቅም አለው። እግዚአብሔር የሚሰጠው በረከት ግን መንገዱ ንጹሕ የሆነ ቢመረመር ምንም የማያሳፍር ነው።

ከእግዚአብሔር የሆነ በረከት በአመጸ መንገድ ያልተከማቸ ሀብት፤ በቅሚያና በዝርፊያ ያልተገኘ ነው። የእግዚአብሔር ቃል «በክንፈሩ ከሚወሰልት ሰነፍ ይልቅ፤ ያለ ነውር የሚሄድ ድሀ ይሻላል» (ምሳ 19:1)፤ እንዲሁም «በጠማማ መንገድ ከሚሄድ ባለጠጋ ያለ ነውር የሚሄድ ድሀ ይሻላል» (ምሳ 28:6) ይላልና።

በረከት ከተፈቀደለት በላይ ባለመውሰድ፤ ወይም በሥራው ባሕርይ ምክንያት በእጁ ከሚያልፈው ገንዘብ ባለ መስረት፤ ሥልጣንን ተጠቅሞ በኃይል ባለ መንጠቅ ሊገኝ ነው። ወታደሮች ምን እናድርግ ብለው በጠየቁት ጊዜ መጥምቁ ዮሐንስ «ከሚገባችሁ በላይ አትውሰዱ» አላቸው። አስፈራርተውና ኃይልን ተጠቅመው ከተመደበላቸው በላይ እንዳይዘርፉ ነው።

እግዚአብሔር በመልካምነቱ የሰጠውን በረከት ሳይሆን በማጉረምረምና በመነዝነዝ የተቀበሉት ሀብት የተቀበሉበት ልብ እግዚአብሔርን በማክበር በእርሱ ሰጭነት ላይ በማረፍና በመታመን ሳይሆን ሲቀር ሀብቱ ቢኖርም ለበረከት ላይሆን ይችላል። ለነፍስ ከላትን የሚያመጣ ይሆናል። «ገና በጥርሳቸው ሳለ» (ዘኁ 11:33) እንደሚል ለጤንነትና ለደስታ የማይሆን ሀብት ነው።

በረከት ድሆችን በማሰብ ይገኛል። «የእርሻህን መከር ባጨድህ ጊዜ ነዶም ረስተህ በእርሻህ ብታስቀር፤ ትወስደው ዘንድ አትመለስ፤ አምላክህ እግዚአብሔር በእጅህ ሥራ ሁሉ እንዲባርክህ፤ ለመጽተኛና ለድሀ አደግ ለመበለትም ተወው» (ዘዳ 24:19) ተብሏል።

እግዚአብሔር ሕዝቡን በጤንነት፤ በሰላም ... በሀብት ይባርካል። «በአሁኑ ዘመን ባለ ጠጎች የሆኑት የትዕቢትን ነገር እንዳያስቡ ደስም እንዲሉን ሁሉን አትርፎ

በሚሰጠን በሕያው እግዚአብሔር እንጂ በሚያልፍ ባለ ጠግነት ተስፋ እንዳያደርጉ እዘዛቸው» (1ጢሞ 6:17-18) እንደሚል እግዚአብሔር ለሕዝቡ ሀብት ሲሰጥ የተቀበለው በአግባቡ ተጠቅሞ ደስ እንዲሰኝበት ነው። ተቀባዩ ከዚህም ያለፈ ኃላፊነት አለበት። በሀብቱ መልካም ሥራ መሥራት፣ ችግሮችን መርዳት። ስለሆነም እግዚአብሔር ገንዘብን የሚሰጥበት ምክንያት ደስ እንዲለን፣ መልካም እንድናደርግበት፣ ለመርዳትና ለማካፈል ነው። ከዚህም የተነሣ በመልካም ሥራ ባለ ጠጎች እንድንሆን ነው።

ባለ ጠግነት እንደ እግዚአብሔር ቃል ካልተያዘ በስተቀር የባለጠግነት ሀሳብ ሕይወትን ለማዳከምና ለማጫጫት የሚተናነቅ ጠላት ይሆናል። ባለጠግነት ጭንቅ ነውና (ሉቃ 18:24-25) ማር 10:29-33)። ስለሆነም ሁል ጊዜ ሰው በእግዚአብሔር ዘንድ ሀብቱን ሁሉ እንኳ ሽጦ ለድሀ መስጠት ካለበት የተዘጋጀ ልብ ሊኖረው ይገባል። ያለዚያ «የዚህም ዓለም አሳብና የባለጠግነት ማታለል የሌላውም ነገር ምኞት ገብተው ቃሉን ያንቃሉ፣ የማያፈራም ይሆናል» (ማር 4:19) ወደ ተባለው ደረጃ ያደርሳል።

እግዚአብሔርን በማመስገን የሚደረግ ልግስና ይባረካል፣ የተራቡትንም ያጠግባል (ማር 8:6-9)። መስጠት ሰጪውን ይጠቅማል። «ይህን እላለሁ፡- በጥቂቱ የሚዘራ በጥቂቱ ደግሞ ያጭዳል በበረከትም የሚዘራ በበረከት ደግሞ ያጭዳል። እግዚአብሔር በደስታ የሚሰጠውን ይወዳልና እያንዳንዱ በልቡ እንዳስበ ይስጥ በኃዘን ወይም በግድ አይደለም» (2ቆሮ 9:6-7)። መስጠት እግዚአብሔርን ለማመስገን ምክንያት ይሆናል (9:11-12)፣ ስምስጋናና ለበለጠ መልካም ሥራ ያነሣል (9:2)። «የማይነገር ስጦታ» ወይም እጅግ የከበረ ስጦታ የሆነውን ኢየሱስ ክርስቶስን ለሰጠን እግዚአብሔር (9:15) የምስጋና ምላሽ የምንሰጥበት ነው። በረከት አስቀድሞ በመስጠት ይመጣል (2ቆሮ 9:6፤ ሉቃ 6:38)።

በረከት እግዚአብሔርን በሀብታችን ስናከብር ነው። በምሳ 3:9-10 «እግዚአብሔርን ከሀብትህ አክብር ከፍራህም ሁሉ በኩራት» ይላል። (እንዲሁም ዘዳ 28:8-12)። የእግዚአብሔር ቃል፣ አሥራትን በሙሉ ወደ ጎተራ አስማስገባት እግዚአብሔርን መስረቅ እንደሆነ ያስተምራል (ሚል 3:9-12)። ለእግዚአብሔር የቀደሰውን ለእግዚአብሔር የሚያመጣ ሰው የእግዚአብሔርን ታማኝነት በመባረኩ ያየዋል። የእጁን ሥራም ይባርክሰታል (ዘዳ 14:29)።

ስለ ገንዘብ መጉምጀት ወጥመድን ያመጣል። አካን እርም የሆነውን ሰራሱ ወሰደ (ኢያ 7:21)፣ የኤሊ ልጆች ለእግዚአብሔር ከሚቀርበው መሥዋዕት ነጠቁ (1ኛሙ 2:13-17)፣ አካብ የናቡቱን የወይን ቦታ ነጠቀ (1ኛነ 21:2-16)፣ ግያዝ ከኤልላ ተደብቆ ከእጅ መንሻው ወሰደ (2ኛነ 5:20-27) እንዲሁም ስለሚበሉት እንጆራ ብለው ጌታን የሚከተሉት ነበሩ (ዮሐ 6:26)።

ጌታ ሲያስተምር «የሰው ሕይወት በገንዘብ ብዛት⁸¹ አይደለምና ተጠንቀቁ፣ ከመጉምጀትም ሁሉ ተጠበቁ» (ሉቃ 12:15) እንዳለ ስለ ገንዘብ መጉምጀት እንደ ሥጋ መጉምጀት እንዳይሆን እግዚአብሔር ለሕዝቡ ለየዕለቱ የሚሆን መናን

⁸¹ በተለምዶ «ገንዘብ ካለ በሰማይ መንገድ አለ» በሚል ገንዘብ ያለው ሰው ምጽዋት ስለሚሰጥ ይጸድቃል የሚል ትርጉም ካለው አባባል፣ ከእግዚአብሔር ቃል ጋር የሚቃረንና የሚያታልልም ነው።

ይሰጣል፤ ወተትና ማር ወደምታፈሰው ምድርም ያስገባል። ሰው በዚህ ረገድ ከሰግብግብነት ራሱን ለነፍሱ ጠባቂ ማቆም አለበት። «ለራሱ ገንዘብ የሚያከማች፤ በእግዚአብሔር ዘንድም ባለ ጠጋ ያልሆነ እንዲህ ነው» (ሉቃ 12:21)። የመኖሩ ዓላማ ገንዘብ ማከማቸት የሆነና ለነፍሱ ዕረፍትን በገንዘቡ ለማግኘት ለሚጥር ደስታውንም በገንዘቡ ብዛት ለሚያደርግ ከእግዚአብሔር «ተደብቆ» ለመኖር እንደሚፈልግ ለነፍሱ ሰው ነው። ደስታው የተመሠረተው በጉተራው መጨመርና መመላት ላይ የሆነ ሰው ነው።

ሐዋርያው ጳውሎስ «ድሆች ስንሆን ብዙዎችን ባለጠጉች እንደርጋለን፤ አንዳች የሌለን ስንሆን ሁሉ የእኛ ነው» (2ቆሮ 6:10) ይላል። ሰው ባለው ነገር ይበቃኛል ይል ዘንድ ቃሉ ያስተምራል። ምንም ይሁን ምን በአንድ ወቅት/ ጊዜ ለአንድ አማኝ ያለው ነገር ከእግዚአብሔር የተሰጠው ነገር ስለሆነ የተሰጠው ነገር ደግሞ ከሰጪው ለዚያ ሰው፤ ለዚያን ጊዜ የተመደበለት (የተለቀቀለት) ስለሆነ «ነጋሪ ይበቃኛል» የሚል እግዚአብሔርን በመምሰል የሚያድግ ሰው ነው (1ጢሞ 6:6)።

እንደ ሌላው መንፈሳዊ ትምህርት ሁሉ አማኝ «ነጋሪ ይበቃኛል» የሚለውን እየተማረና እየናረበት ሊሄድ ይጠበቅበታል። «ያላችሁ ይብቃችሁ» «... ከቶም አልተውህም» ይላልና (ዕብ 3:5)። ያለኝ ይበቃኛል የሚል ሰው በባልንጀራው የማይቀና ወይም የባልንጀራው የሆነውን የማይመኝ ጭምር ነው (ዘጸ 20:17)።

እግዚአብሔር እንደ ባለ ጠግነቱ መጠን እንደ ወደደን በምድራዊ በረከትም ይባርካል (ፊል 4:19)። እግዚአብሔር ከባረካቸው ውስጥ ጥቂቶቹን እንመልከት።

«አብራምም በከብት በብርና በወርቅ እጅግ በለጠገ» (ዘፍ 13:2) «አገነነውም»፤ (24:35)።

እግዚአብሔር ይስሐቅን በድርቅ ዘመን አበለጸገው። «በዚያች ዓመትም መቶ አጥፍ አገኘ፤ እግዚአብሔርም ባረከው። ባለ ጠጋ ሰውም ሆነ» (ዘፍ 26:12-14)።

«ለኢዮሣፍጥም ብዙ ብልጥግናና ክብር ነበረው» (2ዜና 18:1)።

የኢየሱስ ደቀ መዝሙር የነበረው አርማትያዊው ዮሴፍ «ባለ ጠጋ ሰው» ነበር (ማቴ 27:57)።

ክርስቲያን ባለጠጎችም እንደ ነበሩ በ1ጢሞ 6:17 እንገነዘባለን።

ሀብት ያላቸው ሰዎች ሊያደርጉት የሚገባው ጥንቃቄና ማስተዋል፡-

- ገንዘብን መውደድ ከእምነት ያላስታል/ያርቃል፤ 1ጢሞ 6:10።
- «ገንዘብን የማይወድ» (1ጢሞ 3:3) ለቤተ ክርስቲያን አገልጋይነት (መሪነት) አንዱ መለኪያ ነው።
- «የሚመጣውን ዘመን በገንዘቤ ኃይል አልፈዋለሁ» ብሎ ትምክህቱን በገንዘቡ ያደረገ ገንዘብን እንዳመለከ ነው። ገንዘብን መውደድ ወይም «ስለ ገንዘብ መመካት» በዓለም ያሉት ባሕርይ ነው (1ዮሐ 2:15-17)።

- ገንዘብ ወንድምን በሚያስፈልገው ለመርዳት ካልዋለ የገንዘብ ብዛት ትዕቢትን ይጋብዛል (1ጢሞ 6:17)። «የዚህ ዓለም ገንዘብ ያለው፣ ወንድሙ የሚያስፈልገውን ሲያጣ አይቶ ያልራራለት ማንም ቢሆን የእግዚአብሔር ፍቅር በእርሱ እንዴት ይኖራል? ልጆቹ ሆይ፣ በሥራና በእውነት እንጂ በቃልና በእንደበት አንዋደድ» (1ዮሐ 3:17-18) እንደሚል ገንዘብ የሚሰጠን ለእግዚአብሔር ሥራ የተቸገረ ወንድምን ለመርዳትም ነው።
- «አካሄዳችሁ ገንዘብን ያለ መውደድ ይሁን» (ዕብ 13:5)። «ብርን የሚወድድ ሰው ብርን አይጠግብም፤ ባለ ጠግነትንም የሚወድድ ትርፉን አይጠግብም፤ ይህ ደግሞ ክንቱ ነው» (መክ 5:10)። በጽድቅ መንገድ ሀብትን ያገኘ ሰው፣ እግዚአብሔር እንደ ቸርነቱ ብዛት ያበለጠገው የድካሙንም ፍሬ የባረከለት ሰው ከእግዚአብሔር በረከትን የተቀበለ ሰው ነው። ይህም የእግዚአብሔር ስጦታ ነው። «እግዚአብሔር ለሰው ሁሉ ባለ ጠግነትንና ሀብትን መስጠቱ ከእርስዎም ይበላና እድል ፈንታውን ይወስድ ዘንድ፣ በድካሙም ደስ ይለው ዘንድ ማሠልጠኑ ይህ የእግዚአብሔር ስጦታ ነው» (መክ 5:19)።

13.9 እየሠሩ የገዛ እንጀራን መብላት

እያንዳንዱ ሰው ለሌላው የሚያካፍለው እንዲኖረው እየሠራ ሊኖር (ኤፌ 4:28፤ 1ጢሞ 6:19) መሥራትንም ሊወደድ ይገባዋል (2ተሰ 3:10)። ሥራን መሥራት የራስን ምግብ ለማግኘት (ምሳ 28:19)፤ በሰው ላይ ላለመክበድ (1ተሰ 2:9)፤ ሰውን ለመጥቀም (ኤፌ 4:28)፤ ይረዳል እና ለመሥራት ደግሞ ጤንነትን፣ እውቀትንና ትሎታን ለሚሰጠው ለእግዚአብሔር ክብር እንዲሆን ነው።

ስለዚህ ክርስቲያኖች ሁሉ ከጨለማ ሥራ ወይም ከጋጠላት ጋር ሳይተባበሩና ሥራን ሳይንቁ በትጋት መሥራት ይገባቸዋል። የእግዚአብሔር ሰዎች በተለየዬ የእጅ መቶ (ዘጸ 31:1-15)፣ በግብርና (1ሳሙ 11:5)፣ በእረኝነት (መዝ 78:70-72)፣ በድንኳን ሰፊነት (1ቆሮ 9:3-18፤ 2ተሰ 3:7-9)፣ በንግድ (ሐዋ 16:14) ይሠሩ ነበርና።

ጠቢቡ ስለሞን ሥራ የማይወድድ ሰነፍ ሰው ራሱን በራሱ እንደሚያጠፋ፣ እንደሚገባ ሲናገር «ሰነፍ እጆቹን ኮርትሞ ይቀመጣል፣ የገዛ ሥጋውንም ይበላል» (መክ 4:5) ይላል። እንዲሁም «ተግባር በመፍታት ጣራው ይዘብጣል፤ በእጅም መታከት ቤት ያፈስሳል» (መክ 10:18)። በተጨማሪም የሰነፍን እርሻ አረም ይውጠዋል (ምሳ 24:30-34)። እጁን አጣጥፎ፣ ለሚቀመጥ «ድህነት እንደ ወንበዴ» ይመጣበታል (ምሳ 24:34)።

የጌታ መምጫ በደጅ ነው፤ በቅርብም ይመለሳል። የጌታን መምጣት የሚጠባበቅ ግን ሥራ ፈት አይሆንም። ራሱን ለጌታ ዳግመኛ መምጣት እያዘጋጀና በቅድስና እየኖረ በፊቱ ወዝ የዕለት እንጀራውን ይበላል። የጌታን መመለስ መጠባበቅ

ሥራን አያስተውም ወይም ሥራ ፈት አያደርግም። ሐዋርያው ጳውሎስ ለተሰሎንቄ ቤተ ክርስቲያን እንዳዘዘው (2ተሰ 3:10-12)። እንዲህ ብሎ።

ከእናንተ ጋር ሳለን ሊሠራ የማይወድ አይብላ ብለን አዘናችሁ ነበርና ሥራ ከቶ ላይሠሩ በለው ነገር እየገቡ ያለ ሥርዓት ከእናንተ ዘንድ ስለሚሄዱ ስለ እንዳንዶች ለምተናልና። እንደነዚህ ያሉትንም በጸጥታ እየሠሩ የገዛ እንጀራቸውን ይበሉ ዘንድ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ እናዛቸዋለን፤ እንመክራቸውማለን። እናንተ ግን ወንድሞች ሆይ መልካምን ሥራ ለመሥራት አትታክቱ።

ሐዋርያው ጳውሎስ ስንፍናን አይቶ ነበር። በተሰሎንቄ ሰዎች መካካል ሥራ ላይሠሩ እንዲሁ ሌሎች በሠሩት ለመኖር የሚፈልጉ ሰዎች ነበሩ። ይህ ያለ ሥርዓት መመላለስ ወይም (ሥርዓት የለሽነት) ነው።

«ሊሠራ የማይወድ አይብላ» የሚለውን እናስተውል። ሰው በተለያዩ ምክንያት ሥራ ላይኖረው ይችላል። በጤንነት፤ ሥራ በማጣት ምክንያት ሥራ ላይኖረው ይችላል። ሥራ ካልሠራ እንጀራ መብላት የለበትም ማለት ግን አይደለም። «ሊሠራ የማይወድ» ሊል ሥራ አያለ፤ ሥራ ማግኘት ሊችል፤ በስንፍና ምክንያት ሊሠራ የማይወድ ሰው አይብላ ነው የሚለው። ክርስቲያን ሥራ ፈት ሊሆን አይገባም። ሥራ የሚፈታን ሰው ማሳፈር፤ መምከርና መገሠጽ ይገባል፤ ሥራ ፈት ክርስቲያን ግን አሁንም ቢሆን ወንድም ነው እንጂ ጠላት አይደለም (3:14-15)። ክርስቲያን በመልካም አኗኗሩና በትጉህ ሠራተኝነቱ ለሌሎች ሁሉ መልካም ምሳሌነቱን ማሳየት ይጠበቅበታል።

የቤተ ክርስቲያን አገልጋዮች ከቤተ ክርስቲያን (ከወንጌል) በሚያገኙት ሊኖሩ መብት ያላቸው ቢሆንም የሐዋርያው ጳውሎስ አኗኗር ምሳሌ ሊሆን ይችላል። እዎ ወታደር በገዛ ገንዘብ አያገለግልም ይሆናል፤ ሐዋርያው ጳውሎስ ግን ለጌታ ካሰው ፍቅር የተነሣ በገዛ ገንዘብ ወንጌልን ሰብኳል፤ መንጋ እየጠበቀ ከመንጋው ግን ወተትን አልጠጣም። ወንጌልን ያለ ደመወዝ ሰብክኳል (2ቆሮ 11:7-11)። እንዲሁም ጳውሎስ «ወንድሞች ሆይ ድካማችንና ጥረታችን ትዝ ይላችኋልና ከእናንተ በአንዱ ስንኳ እንዳንከብድበት ሌሊትና ቀን እየሠራን የእግዚአብሔርን ወንጌል ለእናንተ ሰበክን» (1ተሰ 2:9) እንዳለው በሌላው ላለመክበድ የራስን መብት እስከ መተው ደርሷል (ሐዋ 20:34)።

ሐዋርያው ጳውሎስ ከአብያተ ክርስቲያናት ስጦታን የተቀበለበት ጊዜ መኖር ግልጽ ነው (ፊል 4:18)። ግን ደግሞ ለመኖርያው ሌት ተቀን በመትጋት ድንኳንም ሰፍቷል። የተሰሎንቄ ሰዎችንም «ወንድሞች ሆይ ከፊት ይልቅ በጸጥታም ትኖሩ ዘንድ ልትቀኑ የራሳችሁንም ጉዳይ ልትጠነቀቁ እንዳዘዝናችሁ» በውጭ ባሉት ዘንድ በአገባብ እንድትመላለሱ አንዳችም እንደሚያስፈልጋችሁ በእጃችሁ ልትሠሩ እንለምናችኋለን» (1ተሰ 4:11-12) ይላቸዋል። የሚያስፈልጋቸውን በእጃቸው ሠርተው እንዲያገኙ ይመክራቸዋል። ይህ ጸጥ ያለና ሥርዓት ያለው ኑሮ የመኖር አንዱ ክፍል ነው።

ስለዚህ «ያለ ሥርዓት የሚሄዱትን ገሥጽአቸው» (1ተሰ 5:14) የሚል «ሊሠራ የማይወድ» ሰው ያለ ሥርዓት የሚሄድ ስለሆነ መገሠጽ አለበት። ሥራ ፈት የሆነ ሰው በሌላው ሰው ኑሮ ለመግባትና ወሬን ለማመላለስ መንገድ ያገኛል

(1ጢሞ 5:13):: እንደ ተጻፈው ሥራ በማጣት ምክንያት ወይንም ለመሥራት ባለ መቻል ሳይሆን በህኔትና ሥራን በመናቅ የሆነ ሥራ ፈትነት ለእግዚአብሔር ቃል እንዲተኝነት ነው::

«ለሥራ ከመትጋት አትለግሙ» (ሮሜ 12:10) እንደሚል ክርስቲያን ትጉህ ሠራተኛ መሆን አለበት:: ነቀፌታ የሌለው ሕይወት ሰብብ የሌለው ኑሮ ሥራን በትጋት መሥራትን ያጠቃልላል:: ለምሳሌ ተማሪዎች የትምህርት ጊዜያቸውን በሚገባ እየተከታተሉ ትጉህ ተማሪዎች ሊሆኑ ይገባል:: ክርስቲያን ሰነፍ አይደለም:: ክርስቲያን ሌላው በሠራው የሚኖር ጥገኛ አይደለም:: የትምህርት ጊዜያቸውን በእግባብ እየተጠቀሙ ጥሩ ውጤት የሚያመጡና እግዚአብሔርን የሚያስከብሩ መሆን አለባቸው:: የመንግሥት ሠራተኞችም ባሉበት ቦታ ሁሉ የእግዚአብሔር ስም እንዳይሰደብ ትጉህ ሠራተኞች ሊሆኑ ይገባል:: የቤተ ክርስቲያን አገልጋዮች እረኞች፣ ሽማግሌዎች፣ ሌሎችም በልዩ ልዩ አገልግሎት ላይ ያሉ ሁሉ በተሰጣቸው ኃላፊነት የሁሉ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ እንደሚያያቸው በማወቅ በትጋት ሊያገለግሉ ይገባል::

እንግዲህ ክርስቲያኖች እግዚአብሔርን የሚያስከብር፣ ማንም የማይነቅፈው ሕይወት መኖር አለብን:: ምሳ 24:30:-

በታካች ሰው እርሻ፣ አእምሮ በጎደለውም ሰው ወይን ቦታ አለፍሁ:: እነሆ ሁሉም እሾህ ሞልቶበታል፣ ፊቱንም ላማ ሸፍኖታል፣ የድንጋዩም ቅጥር ፈርሷል:: ተመለከትኩና አሰብሁ እየሁትና ተግሣጽን ተቀበልሁ:: ጥቂት ትተኛለህ፣ ጥቂትም ታንቀላፋለህ፣ ትተኛም ዘንድ ጥቂት እጅህን ታጥፋለህ እንግዲህ ድህነትህ እንደ ወንበዴ፣ ትጋርህም ሰይፍ እንደታጠቀ ሰው ይመጣብሃል::

እንደሚል ድህነት የሚመጣው በታካች ሰው ላይ ነው:: እዚህ በታካች የተመሰለው ሰው መሬት ነበረው፣ ለማረስ መሬቱን አርሶ ነበር፣ ግን እሾህ ሞልቶበታል፣ አረም ሞልቶበታል:: በጊዜው አረሙን መንቀል ነበረበት፣ ትንሽ ልተኛ ደክሞኛል ይላል ይተኛልም:: ሀኪተኛ ሰው ነው::

መስረቅን የኑሮ መተዳደሪያው አድርጎ የኖረ ሰውም ቢሆን በጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ በማመን የሕይወት ሰውጥ ሲያገኝ ለሥራ ያለው አመለካከት መለወጥ አለበት:: «የሰረቀ ከእንግዲህ ወዲህ አይስረቅ ነገር ግን በዚያ ፈንታ ለጎደለው የሚያካፍለው እንዲኖርለት በገዛ እጆቹ መልካምን እየሠራ ይድክም» (ኤፌ 4:28)⁸² ይላል:: ስለሆነም «የመድኃኒታችን የእግዚአብሔር ቸርነትና ሰውን መውደድ በተገለጠ ጊዜ እንደ ምሕረቱ መጠን ለአዲስ ልደት በሚሆን መታጠብ በመንፈስ ቅዱስ በመታደስ አዳንን» (ቲቶ 3:14):: ድሮ ሌላ የነበረ ሰው እንኳ ቢሆን በጌታ ኢየሱስ ደም የታጠበ ከሆነ ዛሬ አዲስ ሰው ነው::

እስካሁን ባየናቸው ክፍሎች የማደግና አርስ በርስ መተናነጽ ስድስት መንገዶችን ተመልክተናል:: በሚቀጥለው ምዕራፍ ደግሞ ስለ ቤተ ክርስቲያን መደራጀት፣ አመራርና አገልግሎት እንመለከታለን::

⁸² በአዲሱ መደበኛ ትርጉም «ከእኛ ወገን ለሆኑት ለአለት የሚያሰፈልጓቸውን እንዲያገኙና ኑሮአቸውም ፍሬ የሌለው እንዳይሆን ለመልካም ሥራ መትጋትን ይማሩ ዘንድ ይገባቸዋል» ይላል::